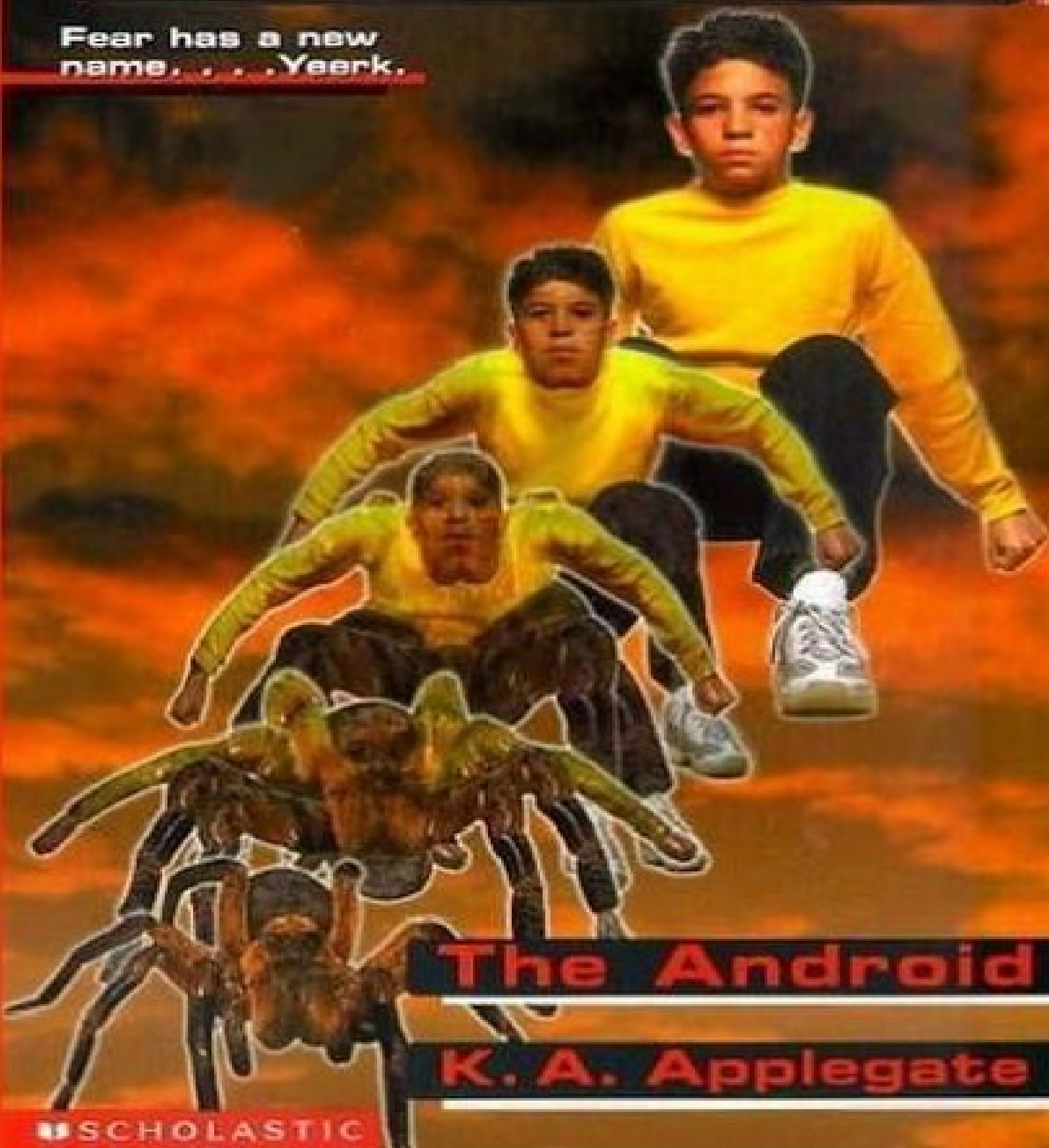

ANIMORPHS

Fear has a new
name Yeerk.

SCHOLASTIC

Người Máy

Series Animorphs Phần 10

K. A. Applegate

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 9](#)

[NHỮNG ĐỒNG MINH KỲ LẠ](#)

[CHƯƠNG 1](#)

[CHƯƠNG 2](#)

[CHƯƠNG 3](#)

[CHƯƠNG 4](#)

[CHƯƠNG 5](#)

[CHƯƠNG 6](#)

[CHƯƠNG 7](#)

[CHƯƠNG 8](#)

[CHƯƠNG 9](#)

[CHƯƠNG 10](#)

[CHƯƠNG 11](#)

[CHƯƠNG 12](#)

[TÌNH THỂ PEMALITE](#)

[CHƯƠNG 13](#)

[CHƯƠNG 14](#)

[CHƯƠNG 15](#)

[CHƯƠNG 16](#)

[CHƯƠNG 17](#)

[CHƯƠNG 18](#)

[CHƯƠNG 19](#)

[CHƯƠNG 20](#)

[CHƯƠNG 21](#)

[CHƯƠNG 22](#)

[CHƯƠNG 23](#)

[CHƯƠNG 24](#)

[CHƯƠNG 25](#)

[CHƯƠNG 26](#)

TẬP 9: VŨ KHÍ BÍ MẬT

1. Người kể chuyện:

Cassie

2. Nội dung:

Phát hiện bọn Yeerk dựng nên một Trại đồn cây trong rừng nhằm mục đích phá hủy môi trường sống của *băng thảo khấu Andalite*, Hội Animorphs quyết định thâm nhập vào bên trong trại tìm hiểu thông tin. Cassie, Rachel, Marco và Ax biến thành mối để thực hiện nhiệm vụ. Cả bốn bạn trẻ không thể kiểm soát được trí não của loài mối và bị Chúa mối điều khiển. Đến phút chót, Cassie bùng tỉnh và giết Chúa mối cứu thoát được các bạn và tìm hiểu được thông tin về Trại đồn cây. Để có được giấy phép hoạt động hợp pháp, Trại đồn cây này cần phải có sự chấp thuận của ông Farrand - người này sẽ bỏ lá phiếu quyết định sau khi tham quan Trại. Biết chắc ông Farrand sẽ bị biến thành kẻ Mượn xác khi đến tham quan, hội Animorphs quyết định biến hình chiến đấu cứu ông. Nhưng sau cùng, ông Farrand và Cassie - trong lối chồn hôi - bị Visser Ba bắt giữ. Chồn hôi-Cassie đã dùng vũ khí bí mật của mình - túi xạ hương - tấn công Visser Ba. Visser Ba buộc phải thả ông Farrand và Cassie để đổi lại “thuốc” loại bỏ mùi của chồn hôi. Trại đồn cây bị dẹp.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias

Ax

Visser Ba

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake: Mối, Chồn hôi

Marco: Mối, Chồn hôi

Rachel: Chuột (Courtney), Mối, Chồn hôi

Cassie: Chuột (Courtney), Mối, Chồn hôi

Tobias:

Ax: Mối, Chồn hôi

5. Những lối hình được sử dụng:

Jake: Chim ưng Peregrine, Cú sừng, Sói, Chồn hôi, Cọp Siberi

Marco: Sói, Cú sừng, Mối, Chồn hôi, Khỉ đột

Rachel: Chuột, Đại bàng đầu bạc, Cú sừng, Mối, Sói, Chồn hôi, Gấu xám

Cassie: Chuột, Sói, Cú sừng, Mối, Chồn hôi, Mòng biển

Tobias:

Ax: Người, Cú sừng, Mối, Chồn hôi.

NHỮNG ĐỒNG MINH KỲ LẠ

CHƯƠNG 1

“**T**hôi mà,” tôi năn nỉ Jake “Bồ làm gì dữ vậy. Đâu có luật lệ nào cấm chó dự hoà nhạc ngoài trời, đúng hông? Đâu có ai bán vé nghe nhạc cho chó?”

“Bồ biết rồi đó, Marco, công nghệ biến hình đâu phải để tụi mình đi coi cạp hoà nhạc đâu,” Jake vẫn khẳng khái.

Hai đứa tôi vẫn rảo bước trên một con đường trong khu vực nhà bọn tôi. Tụi tôi vừa bắn bóng một chập ở sân bóng rổ trong khu, và lúc này Jake vừa đi vừa tung tung trái bóng.

“Nhóm Nine Inch Nails nè, Alanis nè, Offspring nè,” tôi dụ cho nó thêm.

Tự nhiên Jake khựng lại nhìn tôi chăm chăm. “Marco?”

“Gì vậy?”

“Tóc bồ sao vậy bạn hiền?”

“Ừa, nãy giờ hồng nhận ra hả? Coi được hông?”

Jake trân mắt nhìn cái đầu mới cắt của tôi - cái đầu mà cô thợ hót tóc Charise cả quyết là nó làm sự dễ thương thường nhật của tôi tăng từ điểm chín lên điểm mười tuyệt đối. Hồi lâu hồng thấy Jake nói năng gì, vậy rồi nó hỏi. “Offspring hả? Bồ có chắc nhóm Offspring biểu diễn ở đó không vậy?”

Lung lay rồi nhé, nhóc! Tôi thấy tay nó tung trái bóng cũng thấp hơn trước. “Nghe nói họ chơi hết ý luôn. Họ quậy tung, họ đập đổ mọi thứ ngang chân, họ làm trời làm đất, họ...”

“Marco, mình đã từng làm dữ với Rachel và Cassie vì tụi dùng công nghệ biến hình vô mục đích cá nhân. Mình đâu thể nào...”

“Tụi mình hồng nói thì làm sao bọn nó biết được,” tôi cố cãi, tay sờ lên mái tóc ngắn mới húi. Bảnh à nhe. Tôi thậm chí chẳng thêm để ý cái cách thằng Jake trân con mắt ra ngó. Bảnh là cái chắc.

“Làm vậy coi đạo đức giả lắm,” Jake nói.

Tôi suy nghĩ một hồi. “Bồ biết đó, Jake... Từ lâu tôi đã nghi ca sĩ Alanis là một người Bị mượn xác. Nghi coi, bị một tên Yeerk chui vô đầu và điều khiển tâm trí thì cổ sẽ gây tác hại lớn cỡ nào... cổ sẽ lôi kéo lớp trẻ, mấy đứa nhóc dễ bị dụ giống như tui mình vậy nè. Trời, sao tui thù cái ý nghĩ này quá! Tui mình có một bốn phận, Jake à. Bốn phận thiêng liêng đó là phải đến buổi hoà nhạc và xác định một lần cho dứt khoát có ai trong ngôi sao ca nhạc đó là dân Bị mượn xác hay không.”

Jake nhướn một nụ cười chậm chạp cố hữu. “Lý do lâm ly nhất mà bồ có thể nặn ra đó hả?”

Tôi cười lớn. “Giỡn hoài. Tui có khối lý do còn lâm ly hơn vậy nữa kìa.”

Tui tôi dừng lại gần nhà Jake. Anh Tom của Jake đã là một người Bị mượn xác, vì vậy mà tôi và Jake hổng dám nói chuyện trong nhà nó.

“Marco,” Jake nói, “Mình buộc phải đi theo bồ - cốt để canh chừng bồ thôi đó.”

Thằng Jake này nghiêm thì nghiêm thật đó, nhưng cũng không đến nỗi như ông cụ.

Tôi toét miệng cười. “Jake, tui sẽ đến buổi hoà nhạc đó, dù bồ có ưng hay không.”

“Vậy thì mình cũng phải đi... chỉ để bảo vệ bồ thôi à nhe,” Jake đáp. “Mà nè, đã nghĩ ra cách che cái đầu mới chưa đó?”

Tôi làm mặt ngầu. “Vô duyên.”

“Vô duyên thiệt,” Jake cà khía, có vẻ khoái trá với lối đùa của nó. “Chắc mình sẽ biến thành con Homer. Bồ nói chí lý. Làm chó là một cách để lọt vô đó. Sẽ chẳng ai thèm để ý đến bọn mình vì những buổi ca nhạc ngoài trời kiểu này lúc nào cũng có đầy chó. Mà tai chó thì thính khỏi chê luôn. Bồ cũng phải tìm một con chó để thâm nạp ADN đi chứ.”

“Có rồi, bồ tèo,” tôi hãnh diện nói. “Một con lông xù giống Ailen. Bọn con gái mê giống này lắm. Hí, hí, hí.”

Tôi cười “thâm độc” và nhìn Jake đầy hàm ý. Cả nó cũng bật cười.

Bạn biết đó, có những khoảnh khắc trong cuộc đời mà thoát đầu tưởng chừng như hoàn toàn vô hại. Nhưng rồi nó đột ngột giống như bạn bước hụt chân qua vách đá và rơi vèo xuống dưới trước cả khi bạn kịp ý thức chuyện gì đã xảy ra. Đột nhiên, bạn nhận ra rằng cái quyết định nho nhỏ, vô hại của bạn đã vượt tuốt luột ra khỏi tầm kiểm soát.

Tôi quyết định chui vô một buổi hoà nhạc để coi cộp. Tôi đâu có định khám phá ra một trong những bí mật lớn nhất của lịch sử loài người, hay trở thành kẻ quyết định số phận của toàn bộ giống nòi...

Tôi chỉ muốn nghe chút nhạc thôi mà.

Đâu phải là chuyện gì tày trời.

Buổi hoà nhạc diễn ra ở sân khấu ngoài trời tại một góc của công viên thành phố. Tôi và Jake cần một nơi kín đáo để biến hình, nhưng té ra điều đó hổng dễ dàng chút nào. Chỗ nào cũng rất người là người. Cả hàng vạn con người. Những đám choai choai mặc áo thun đen. Những dân chơi nửa mùa đeo kính râm ti hí kiểu bà già và những chiếc vòng tay hầm hố. Những cặp cha mẹ bế em bé đang diện những bộ cánh choá mắt. Và những đám punk thứ dữ đeo vòng xiềng khắp cơ thể.

Dọc công viên là một con đường nhỏ có nhiều quán cà phê, hàng ăn và hiệu sách sinh thái. Có nhiều lối đi nhỏ sau các hàng ăn, và hai đứa tôi lọt luôn vô trống. Cuối một lối đi, bọn tôi phát hiện ra một khu vực tuyệt địa, chất đầy các thùng rác.

“Bá cháy,” Jake thì thào. “Chỉ có hai đứa mình và một bãi rác. Coi bộ hấp dẫn à nhe.”

“Tới luôn đi,” tôi nôn nóng nói. Từ xa vọng đến một ban nhạc đang khởi động nghe muốn bể cả ampli.

“Bồ đã thử biến thành chó chưa?” Jake hỏi tôi.

“Chưa.”

Jake mỉm cười. “Vậy thì đừng có hoan hỉ quá đó nha,” nó nói.

Tôi cóc thềm quan tâm đến nó. Tôi đảo mắt nhìn quanh, thấy vài cô bé hippy đang rảo quanh đó. Bọn nó hổng thấy được hai đứa tôi đâu. Tôi nhét quần áo ngoài và giày vô một cái túi, rồi dúi nó ra sau một thùng rác. Trên người tôi giờ chỉ còn lại bộ đồ biến hình.

Tôi tập trung nghĩ về con chó mà tôi đã hấp thu ADN. Tôi thấy hình ảnh nó trong đầu. Lập tức, tôi cảm thấy những thay đổi bắt đầu.

Tôi đã từng biến thành những con thú còn quái chiêu hơn là chó nhiều. Nhưng mọi biến hình đều có cái lạ riêng của nó, chẳng thể nào đoán trước được. Bạn sẽ chẳng bao giờ biết nó diễn biến ra sao đâu.

Tôi cứ ngỡ thứ đầu tiên xuất hiện là bộ lông. Thiệt lắm to. Thứ đầu tiên té ra lại là cái đuôi. Tôi cảm thấy như thể nó tòi ra từ phía cuối cột sống của mình.

Tôi ngoái đầu nhìn lại. “Khiếp!”

Cái đuôi vẫn đang mọc dài ra. Nhưng nó chưa có sợi lông nào. Chỉ mới như một cây roi màu xám xám nổi lốm đốm da gà.

Tôi quay nhìn Jake. Khuôn mặt nó đang u lên như có thứ gì đó muốn chui ra từ miệng nó. Cùng lúc cái mồm của tôi cũng bắt đầu mọc. Có tiếng ken két nghe rất ngộ từ bên trong đầu tôi khi xương hàm của tôi duỗi dài ra.

Tôi thấy miệng ngưa ngưa khi mấy chiếc răng mọc lớn lên và tự sắp xếp lại.

Tôi thấy các ngón tay rụt vô và cùng lúc, từ những mấu ngón tay bé tí bắt đầu mọc ra những cái móng màu đen-xám.

Bàn tay tôi bắt đầu trở nên dày sộp và chai sần.

Tôi cảm thấy xương chân duỗi ra và đổi hướng. Tôi bắt đầu thu lại nhỏ hơn một chút. Đột nhiên tôi không thể đứng được nữa. Tôi ngã ra trước, chống mình trên những bàn tay chai sần.

Chỉ khi đó, bộ lông mới bắt đầu mọc ra. Trước đó tôi là một con vật trần trụi xấu xí thấy mà gớm. Bộ lông đo đỏ mọc ra lạ hết biết, y như loại cỏ mọc nhanh nhất thế giới. Nó tòi ra từ bộ da tôi, dài và mượt.

<Tuyệt,> tôi nói với Jake bằng ý nghĩ. <Ngó bộ lông của tôi nè. Bảo đảm bọn con gái đi dự buổi hoà nhạc này đưa nào cũng khoái vuốt ve tui cho coi.>

Jake trả lời tôi câu gì đó, nhưng cũng ngay lúc đó những giác quan chó bắt đầu trỗi dậy trong tôi.

Tôi đã từng biến thành sói rồi, nên lần này có được chuẩn bị đôi chút. Tôi biết tai của tôi sẽ thính hết ý. Tôi biết cảm giác mùi vị sẽ không chê vào đâu được.

Nhưng điều tôi không hề chờ đợi lại là tư duy của chó. Nó chẳng hề giống như chó sói. Sói là một sát thủ lạnh lùng, thông minh và tàn bạo. Còn chó thì... Chó chỉ khoái mỗi chuyện làm sao cho vui vẻ.

Điều này đánh lừa tôi: bộ não của con chó Ailen lông xù không gây cảm giác như của một con vật lạ. Nó như hòa vào một phần bộ não của chính tôi. Nó ăn khớp một cách hoàn hảo với phần ngớ ngẩn trong bộ não tôi.

Tôi nhìn sang Jake bằng cái nhãn quan chó hơi lơ mờ. Jake đã biến thành con chó nhà nó, con Homer. Tôi thè lưỡi ra và vẫy vẫy cái đuôi. Jake-Homer cũng vẫy đuôi đáp lại.

“GẤU!” Tôi sủa, chả vì có gì. Tôi nháy nhót đôi chút. Hình như tôi muốn chạy biến đi, nhưng rồi đột ngột thì hai cẳng trước xuống và nhoẻn cười với Jake như một thằng ngốc.

Tôi đang rủ nó đi chơi.

Tôi lao đầu chạy như bay dọc lối đi.

<Marco, chờ chút đã!>

<Giỏi thì bắt tui đi! Ha ha! Còn lâu bồ mới bắt được tui!>

Tôi xả hết tốc lực, các móng khua lách cách trên mặt sàn bê tông, hay tai thông xuống phập phồng bay, cái đuôi vểnh cao và đung đưa.

Tôi chạy suốt lối đi, phớt lờ cả mùi thơm kì diệu của đám rác lên men.

Jake đã bị tụt lại phía sau do mắc phải một tốp người.

KÉÉÉÉÉTTTT!

Một chiếc xe thắng rẹt lại, chỉ xem vài phân nữa là húc phải tôi. Chỉ vài phân thôi đấy! Ý tôi là người lái xe chỉ cần đạp thắng trễ hơn một phần ngàn giây thì tôi đã bị xe chet chết ngắc rồi. Vậy mà toàn bộ phản ứng của bộ não chó đối với cái thể nghiệm chết hụt đó lại là, “Tuyệt! Mùi oi là mùi!”

Tôi nói nghiêm túc đó! Đối với bộ não chó của tôi, cái việc tôi ngửi thấy mùi nước tiểu của một con chó khác ở lề đường có vẻ đáng quan tâm hơn cả vạn lần việc chiếc xe thẳng gấp.

Người lái xe bước ra và bắt đầu chửi bới. Tôi tặng ông một nụ cười hân hoan kiểu chó rồi phóng chạy tiếp.

<Marco! Có chịu chờ mình không đó?>

Đột nhiên, tôi bị vây giữa một đám người. Nhưng họ khác xa lắc những người mà tôi vẫn thường gặp trước đây, hồi còn là người.

Đơn cử một điều, tôi không thật sự nhìn họ. Tôi ngửi họ. Họ trông ra sao đối với tôi hoàn toàn không quan trọng. Nhưng mùi của họ thì...

Tôi ngửi thấy mùi mồ hôi, mùi dầu gội đầu, mùi hơi thở hôi rình, tôi ngửi thấy họ vừa ăn món gì, vừa đập lên thứ gì. Tôi ngửi thấy cả mùi xà bông giặt, mùi của tất cả những ai mà họ chạm vô hoặc bắt tay.

Và tôi ngửi được luôn tất cả những con vật mà họ nuôi, y như thể họ đang đeo trên người những tấm biển đèn nê-ông to đùng, trên đó ghi TÔI CÓ NUÔI MỘT CON CHÓ, TÔI CÓ NUÔI MẤY CON MÈO. Tôi không chỉ biết những người nào nuôi chó mà còn biết được con chó đó là đực hay cái, trẻ hay già, thuần chủng hay lai. Chỉ cần đánh hơi những người đi qua là tôi biết ngay chó của họ ăn đồ hộp hay lương khô.

Ý của tôi là khi bạn được trang bị một cái mũi chó thì cũng giống như bạn đã lang thang cả đời với hai cục bông gòn bịt lỗ mũi, và rồi đột nhiên bạn móc chúng ra và... quá đã! Quá đã! Bạn bước thẳng vô một thể nghiệm hoàn toàn mới trong cuộc đời.

Tôi đã từng làm sói ở giữa rừng. Giờ thì tôi giống như một con sói sống giữa nền văn minh. Thông tin từ chiếc mũi chó của tôi phức tạp vô cùng. Chúng cực kỳ đầy đủ, cực kỳ phong phú và cực kỳ thú vị.

“Ê, chó!” có tiếng ai đó cất lên. Một cô gái! Chắc chắn là một cô gái. Nhưng cổ có xinh không vậy ta? Tôi cố bắt đôi mắt chó phải tập trung, nhưng bộ não chó của tôi lại quá mải lo đánh hơi và nghe ngóng. Mà thiệt, tôi vừa nhận ra mùi dầu hoặc hương.

Cô gái vỗ vỗ lên đầu tôi. Lập tức, một đợt sóng ấm áp dễ chịu lan tỏa khắp người tôi. Rồi cổ lại gãi gãi sau tai tôi.

Đã chưa từng thấy. Sướng gì đâu mà sướng. Có lẽ đó là cảm xúc dễ chịu nhất trong cả cuộc đời tôi.

Tôi nghĩ tôi có thể đứng lì ở đây mãi mãi để cô gái ấy gãi gãi sau vành tai. Nhưng cổ lại đi cùng với một anh chàng nọ - nhân tiện nói luôn, anh chàng này có nuôi một con mèo - và giờ cổ lại bắt đầu chuyển sang gãi gãi mạn sườn tôi. Tôi nằm xuống, lẳng lặng lật mình sang. Gãi mạn sườn giống y như thọt léc vậy. Tôi thấy đã quá chừng.

Coi, cái sướng của chó đâu có giống cái sướng của người. Cái sướng của người luôn có một giọng nói khe khẽ nhắc nhở từ trong tiềm thức, rằng: “Đừng có hoan hỉ quá đáng. Phải cảnh giác chó. Lỡ có chuyện gì không hay thì sao.”

Cái sướng của chó chỉ có thể nói là thuần túy sướng, là sự kết tinh của hạnh phúc. Tôi nằm đó, le dài cái lưỡi âm ỉm ra và đóng đưa cái đuôi giữa đám cỏ. Và rồi bốn cạnh của tôi bắt đầu ngọ ngậy.

“Ha ha, con chó này nhộn quá ta!” anh chàng nọ lên tiếng. Cô gái tiếp tục gãi dọc mạn sườn tôi và cái cẳng sau của tôi huơ huơ, không cách chi kiểm soát được. Tôi đang ở thiên đường. Ngay lúc đó, Jake tìm ra tôi.

<Hay quá ha, Marco,> nó nói. <Làm vậy mà cũng coi được sao. Tính làm gì nữa đó. Tự liếm lông hả?>

“Ô, một con chó nữa,” cô gái thốt lên, “thậm chí còn dễ thương hơn nữa kìa!” Cô ta cúi xuống để vuốt ve Jake.

Tôi giống như bị dội gáo nước lạnh. Jake là con chó dễ thương hơn tôi thế quái nào được.

<Giỡn thế đủ rồi đó,> tôi nói. <Nào Jake, tụi mình sáp lại chỗ sân khấu đi.>

Hai đứa tôi nhồm dậy, phe phẩy cái đuôi, rời khỏi cặp hippy dễ mến.

<Thấy chưa? Đã bảo mà. Đừng hân hoan quá độ. Một con chó mà vui thì chắc cú là vui quá liều.>

<Tại sao lại không?> Tôi vặc lại, lòng hơi hơi nuối tiếc. <Hân hoan thì đã sao nào?>

Ngay lúc đó, âm nhạc chợt ngưng bật. Và rồi, nhóm Offspring leo lên sân khấu và bắt đầu ca giọng hòa điệu một bài ca... và tôi bất giác lùi lại. Tác động của âm thanh lên đôi tai chó của tôi thật kinh hồn. Nhưng vấn đề không phải chỉ là nó quá lớn. Vấn đề ở chỗ tôi nghe được đủ mọi thứ. Mọi thứ!

<Ê! Tui hiểu được lời nhạc rồi nè,> tôi nói.

<Đã hết sức,> Jake đáp.

Hai đứa tôi xán lại gần hơn, len thẳng vô đám đông. Mùi vị đúng là điếc cả mũi. Và không phải là lúc nào cũng thơm tho.

Bất chợt, tôi thấy *hắn*. Hắn đang phân phát mấy tờ bướm. Hắn len qua đám đông và chìa ra những tờ bướm nho nhỏ.

Luồng gió cuốn đi một trong những tờ giấy này, thả nó xuống mặt đất, ngay trước mặt tôi. Tôi buột cặp mắt chó nhìn vô tờ giấy. Tuy hồng đỏ được những dòng chữ nhỏ, nhưng tôi có thể thấy hai chữ to đùng trên đầu tờ giấy.

Chia Sẻ.

Lại nhóm Chia Sẻ, tổ chức trá hình của bọn Mượn Xác.

<Jake,> tôi nói. <Cái gã kia kìa. Hắn đang phát tờ bướm quảng cáo cho nhóm Chia Sẻ.>

<Ừ, thấy rồi. Trông hắn quen quen. Hay là mình tưởng tượng ra?>

Hắn có mái tóc màu nâu, hơi phủ tai một tẹo. Hắn cao chỉ cỡ một mét sáu lăm, nhưng xoay sở khá khéo để trông có vẻ cao hơn. Một mẫu hình hơi lùn hơn của Jake, với dáng điệu mạnh mẽ và tự tin. <Ờ, quen đấy. Tên hắn là Erek King. Hắn ra khỏi trường mình cỡ một năm rồi.>

Erek đang sáp lại gần hơn, miệng mỉm cười, tay chìa những tờ bướm cho tất cả những ai

sẵn lòng cầm lấy.

Hắn quỳ xuống, cười cười với tôi. Hắn đưa tay ra toan vuốt ve tôi nhưng tôi giật thót lại. Erek nhún vai rồi bỏ đi, tiếp tục phát những tờ bướm.

<Jake, bồ để ý thấy gì hông?>

<Có chứ,> Jake đáp. <Dĩ nhiên rồi.>

<Tía ơi,> tôi nói. <Có chuyện gì không ổn, cực kỳ không ổn, với cái anh chàng Erek này rồi.>

CHƯƠNG 3

“Hắn không có mùi,” tôi thốt lên.

“Không có mùi là sao?” Rachel thắc mắc.

“Không mùi là không mùi chứ sao. Hắn nhạy nhận được vài mùi của người khác, của mặt đất, của chó, hay của thứ gì đó, nhưng bản thân hắn thì không có mùi. Không hề. Giống như một lỗ đen về mùi vậy đó. Như chẳng có gì ở đó, chẳng có ai trong đó.”

Jake và tôi đã tức tốc rời buổi hòa nhạc sau khi đụng Erek. Bọn tôi triệu tập ngay một cuộc họp, và bây giờ thì cả nhóm, trừ Ax, đã có mặt tại Nhà kho trong trang trại nhà Cassie.

“Có thể là bồ hồng nhận ra được mùi của hắn,” Rachel gợi ý.

“Rachel, em đã từng biến thành sói,” Jake nói. “Em biết khi đó em thính thế nào rồi mà, đúng hông? Thế này nha, chó cũng thính hơi hồng kém gì sói đâu.”

Rachel gật đầu. Nhỏ đang đứng sừng sững giữa phòng trông như được roi đèn sân khấu. Jake đang đi qua đi lại về hết sức căng thẳng, Cassie thì đang ôm một con vịt để thay băng cho nó. Tuốt trên cái xà gỗ cao, Tobias đang mài một rĩa lông bằng cái mỏ khoằm và canh chừng xung quanh bằng cặp mắt điều hâu sắc lém. Còn tôi thì đang ngồi dựa lưng vào một ụ rom...

“Suyt,” Jake đột nhiên nói. “Hình như có tiếng động.”

<Con sóc ở trên mái đó mà,> Tobias trấn an Jake bằng ngôn ngữ ý nghĩ.

“Chắc không đó?” Jake hỏi lại.

Tobias ngừng rĩa lông và nhìn xuống Jake bằng cặp mắt điều hâu dữ dội. <Tui có chắc không á? Tiếng động của bọn sóc tui biết quá đi chứ.>

Jake gật đầu, có vẻ hơi bối rối. Điều hâu không chỉ có cặp mắt tốt kinh dị, mà cả tai của nó cũng rất thính nữa. Mà Tobias thì quá biết âm thanh do con mồi gây ra. Nó buộc phải như thế. Hỏi Tobias có nhận ra âm thanh của sóc hay không thì cũng chẳng khác gì đi hỏi Einstein xem ông có biết hai cộng hai là mấy không.

Tôi tìm cách đưa cả bọn về đề tài chính. “Một tên nhóc không có mùi người thì có nghĩa gì

ta?”

“Khối gì lúc bồ hồng có mùi người,” Rachel cười, vẻ trịch thượng. “Nhưng có thể là tại bồ đi húi cái đầu kiểu khi.”

Cassie cố nén cười mà vẫn phát ra những âm thanh sù sụ.

“Lần sau nếu bồ quyết định đi cắt tóc thì nói cho mình biết trước nha,” Rachel nói.

Tôi phớt lờ cả hai đứa nó. Bọn tôi đang có công việc quan trọng cần bàn và tôi chẳng hơi đâu đi cãi lộn với nhỏ Rachel. Hơn nữa, tôi hồng hứng thú gì chuyện đó.

“Hắn không có mùi, mà lại còn phát tờ bướm cổ động cho nhóm Chia Sẻ nữa đó,” tôi nói.

“Chắc chắn hắn có liên quan đến bọn Yeerk,” Rachel nhún vai nói.

“Chuyện này kì cục đây.” Cassie nói. Nhỏ vừa nhét con vịt vô chuông. “Ý mình là bọn Yeerk xâm nhập vô rất nhiều loài - cả người, lẫn Hork-Bajir, Taxxon... Nhưng điều đó cũng đâu làm thay đổi gì về mùi: người có tên Yeerk trong đầu thì vẫn phải có mùi người chứ...”

Jake nhún vai. “Mình nghĩ cả bọn cần tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra với Erek.”

“Nhưng phải làm cách nào đây?” tôi thắc mắc. “Xâm nhập vô một cuộc họp của nhóm Chia Sẻ hả?”

<Tui có thể canh me ở trên trường của hắn.> Tobias góp ý.

“Hay là tui mình trở lại sân khấu hòa nhạc đó tìm dấu vết đi,” Rachel nói rồi nhăn mặt. “Dữ nhe, chưa gì đã thấy giống nữ thám tử Nancy Drew rồi đó.”

“Hay là mình nhờ Ax tìm cách vô Internet, vượt quá tất cả các nút chặn an ninh để xác định hắn ở đâu,” tôi gợi ý.

Cassie giơ tay lên giống y như xin phát biểu trên lớp. “Toàn là kế hoạch hay ho cả, nhưng nếu mình thử tìm hắn trong niên giám điện thoại thì sao nhỉ?”

Cả bọn đực mặt ra nhìn nhỏ.

“Tìm hắn trong niên giám điện thoại coi bộ được đó,” Jake ngượng ngịu nói.

Cassie lao lên nhà để tìm cuốn niên giám.

“Bồ biết đó, Cassie sáng ý là nhờ nhỏ hồng suy nghĩ kiểu siêu nhân,” tôi nói với Jake. “Người Chồn liệu có đi tìm mọi thứ trên niên giám điện thoại hông? Người Nhện có làm vậy hông? Tui nghĩ là không đâu.”

“Ờ, phải. Nhưng Người Chồn có một lợi thế lớn so với bọn mình,” Rachel khô khan nói. “Đó là anh ta không có thật.”

Nói đoạn nhỏ búng ngón tay đánh tách. “Đó chính là thứ mà mái tóc của bồ nhắc mình nhớ: con chồn Guiô. Mình biết ngay là nó phải giống con gì đó rồi mà.”

“Phải vậy không đó?” tôi cự lại. “Còn bồ, cái... cái...”

“Mình cái gì?” Rachel tỉnh queo hỏi lại với sự tự tin tuyệt đối của một cô nàng mà bề ngoài chưa bao giờ ở dưới mức hoàn hảo.

“Cái cao kều của bồ,” tôi yếu ớt nói. “Bồ... cao ngồng. Cao quá xá cao.”

Chẳng hiểu sao câu trả miếu sáng giá đó lại hổng làm nhỏ Rachel khóc tức tưởi.

Cassie đã quay trở lại với cuốn niên giám trên tay, mở sẵn vắn “K”. “Có cả thấy hai mươi bảy người mang họ ‘King’ được liệt kê. Nhưng Marco bảo hấn đã chuyển đến trường Truman, vậy thì còn lại sáu ‘King’ ở khu vực này của thành phố.”

“Để rà lần lượt danh sách này coi sao,” tôi nói. “Cũng có thể số điện thoại của hấn không ghi trong niên giám đâu nha.”

“Tối nay mình hổng rảnh,” Jake nói. “Mình còn phải làm bài luận tiếng Anh nữa.”

“Bồ mê môn tiếng Anh thấy mờ. Đừng bày đặt nói ‘mình phải’” tôi ghẹo Jake.

“Ngày mai mình có thể đi được,” Rachel nói. “Nhưng tối nay thì không. Ba mình về thành phố đúng tối này. Ba hứa đưa chị em mình đi chơi...”

Cassie nhìn tôi. “Mình thì rảnh,” nhỏ nói.

<Khi nào còn chưa tối thì tui được việc,> Tobias tình nguyện. Điều hâu không hữu dụng lắm vào ban đêm.

“Tốt. Vậy thì tui, Cassie và Tobias sẽ ra tay vậy,” tôi nói. “Chắc không khó lắm đâu. Nhiệm vụ của bọn mình cũng đơn giản thôi: đi tìm một anh chàng không có mùi.”

“Có thể là tại hấn tắm kỹ quá,” Rachel nói. “Mấy bồ đã nghĩ đến chuyện đó chưa?”

CHƯƠNG 4

Tôi gặp Jake ngày hôm sau tại căn-tin của trường.

Tôi đang cố nuốt trôi một đĩa súp trông phát ớn kèm với một li sữa, trong lúc hí hoáy viết bài luận tiếng Anh với tốc độ kinh dị. Thì nghĩ coi, tôi cũng phải nộp bài luận về nhà làm chó. Nhưng tối qua tôi mắc đi tuần tra trong lốt cú, tìm nhà cái anh chàng Erek ấy mất rồi.

“Bài luận tiếng Anh hả?” Jake hỏi khi ngồi xuống đối diện với tôi.

“Ờ.”

Nó bật cười. “Đã có ý gì chưa đó?”

Tôi ngược nhìn Jake rồi trở ngón tay vô tờ giấy. “Tui viết được ba trang rồi mà còn hỏi có ý gì chưa. Bồ muốn nói gì vậy?”

Nhưng Jake biết tôi quá rõ. “Thì đó,” nó nói. “Mình hỏi bồ có ý gì chưa?”

“Ý tưởng sẽ... xuất hiện. Tui cứ viết đến khi nào phát hiện ra ý tưởng. Ý tưởng sẽ hiện lên từ những trang viết này. Bản thân nó sẽ tự phơi ra trước tui. Tui chỉ có mỗi việc là viết ào ào.”

Jake gật đầu rồi nhìn mặt nhìn món súp ở trên khay của nó. “Món này màu xanh. Thức ăn mà màu xanh thì không ổn. Ế, viết nhăng viết cuội gì đó thử coi.”

Tôi nhún cười. “Khỏi nhắc, tui là tổ sư cuội mà. Hơn ba trang rồi đó mà thật ra có nói lên được cái gì đâu.”

“Nè, chuyện tìm kiếm anh bạn của tui mình thế nào rồi?”

Tôi liếc vội xung quanh. Không có ai ngồi đủ gần để nghe thấy bọn tôi nói gì. Hơn nữa, căn-tin ồn ào quá, đủ thứ tiếng la hét, cười đùa, tiếng chén đĩa lách cách, tiếng bàn ghế cọt kẹt nên nếu ai muốn lắng nghe cũng chả nghe gì được.

“Ừm... Bọn tui đã tìm ra nơi hẩn sống. Đã thấy hẩn qua cửa sổ.”

Jake hạ giọng thành một lời thì thầm. “Phải kiểm tra cái gã Erek này mới được. Chắc chắn là hẩn có chuyện gì đó không ổn.”

Tôi đặt bút xuống. “Bồ muốn vô nhà hẩn chứ gì?”

Jake nhún vai. “Chưa đâu. Cứ để Tobias theo dõi hẩn khi hẩn ra ngoài. Nhưng phải có ai phụ Tobias mới được.”

Tôi nhún vai, trở lại với bài luận. “Thì tui sẽ phụ nó. Tui có khối thời gian ra đấy. Trưa nay đăng nào tui cũng sẽ bị tổng cổ ra khỏi lớp sau khi thầy giáo cười lăn cười bò ra vì bài luận này.”

“Đáng đời cái tội ba hoa chích chèo,” Jake nói.

Tôi sững người, ngược nhìn lên. “Bá cháy! Nó cùng nghĩa với ‘nói nhăng nói cuội’... nhưng êm dịu hơn nhiều!”

“Xoi món súp của bồ đi. Mình phải đi đây.”

Jake bỏ đi. Tôi thấy nó hướng thẳng đến chỗ nhỏ Cassie đang ngồi.

Đó là một trong những luật lệ của nhóm tôi. Bọn tôi phải tránh ra vẻ là một nhóm. Cả ở trường lẫn ở nơi công cộng, bọn tôi đều đi tách nhau ra. Bọn tôi chỉ biểu lộ mối quan hệ vốn tồn tại từ trước khi bọn tôi trở thành những Animorphs.

Tôi tình cờ thấy lão Chapman xộc vô căn-tin. Lão tóm lấy vài tên nhóc đang chạy nhảy và bảo chúng đi đứng từ tốn lại. Rồi lão nhìn quanh quất trong phòng, xem có tên nào gây rối hay không. Y như mấy ông hiệu phó bình thường ấy mà.

Trong khoảng mười giây, lão Chapman nhìn xoáy vào tôi.

Chả có chuyện gì cả. Nhưng ánh mắt lão cũng đủ làm tôi buốt xương sống.

Lão Chapman là đầu lĩnh của nhóm Chia Sẻ. Những tò bươm mà Erek phân phát tại buổi hòa nhạc là để cổ động cho nhóm này.

Erek chưa từng là bạn bè thân thiết gì của tôi. Hắn chỉ là một gã mà tôi chào xã giao khi đụng nhau ở sân trường. Có điều là hắn đã có mặt trong buổi an táng mẹ tôi.

Một buổi an táng không có xác chết.

Một số khác trên trường cũng đã đến, vì vậy tôi không nghĩ ngợi gì nhiều về chuyện đó. Erek đến viếng mẹ tôi như vậy là tử tế lắm rồi.

Nhưng giờ thì hắn lại đang làm việc cho nhóm Chia Sẻ.

Chia Sẻ là một tổ chức trá hình của bọn Mượn Xác. Nhìn bề ngoài, nó là một kiểu câu lạc bộ. Đám trẻ gia nhập nó để được đi cắm trại, đi chơi xa hay đại loại như thế. Người lớn tham gia nó nghe đâu là để hợp tác làm ăn với nhau và cùng đi nghỉ cuối tuần...

Có lẽ đa số các thành viên của Chia Sẻ thậm chí chưa bao giờ biết chuyện gì đang thực sự diễn ra. Những tên Mượn Xác điều hành nhóm Chia Sẻ luôn tìm kiếm những người có vấn đề.

Bởi lẽ, bạn cũng biết đó, bọn Yeerk đâu phải chỉ bành trướng bằng cách ép buộc người ta. Cũng có khối người tình nguyện trở thành kẻ Bị mượn xác. Tôi đoán đó là do họ muốn cảm thấy mình được tham gia vào cái gì đó lớn lao hơn. Hay có lẽ họ khoái những hoạt động bí bí ẩn ẩn. Tôi cũng chả biết nữa.

Tôi chỉ biết rằng bọn Yeerk rất chuộng những vật chủ tình nguyện. Chúng thích bạn tự cống nạp bộ não của mình hơn là phải giằng lấy nó bằng vũ lực.

Chúng lôi kéo bạn từ từ, qua những nấc thang khác nhau của Chia Sẻ, cho đến khi chúng cho là bạn đã sẵn sàng. Rồi chúng bắt đầu hứa hẹn với bạn, nói với bạn những điều dối trá. Điều kế tiếp mà bạn nhận ra là bạn đã trở thành tên nô lệ trong chính bộ não của mình, và bạn sẽ càng dễ bị kiểm soát hơn vì chính bạn đã để cho chuyện đó xảy ra.

Tôi đẩy chiếc khay ra xa và nhặt cây viết lên. Tôi nhìn xuống trang giấy. Nhưng tôi lại thấy những nghi thức lễ tang. Những khúc hát. Những bó hoa. Một vị linh mục nói về sự tuyệt vời của mẹ tôi lúc bà còn sống. Mà thậm chí ông ta có quen biết gì mẹ tôi đâu.

Rất nhiều người đã đến. Rất nhiều khuôn mặt buồn. Rất nhiều nước mắt...

Erek ngồi sau tôi ba hàng ghế. Hắn đóng bộ nghiêm túc nên chắc là ngứa ngáy và khó chịu ghê lắm. Nhưng trông hắn có vẻ giận dữ chứ không trĩu nặng vẻ phân ưu như những người khác. Hắn chậm chậm lắc cái đầu, chỉ khẽ thôi, hết từ bên này sang bên kia, như thể tận đáy lòng hắn không tán thành những điều mà vị linh mục kia nói.

Lúc đó, tôi tưởng hắn phát điên vì phải đóng bộ. Tôi cũng hiểu việc đó khó chịu như thế nào mà...

Và giờ thì Erek lại tái xuất hiện. Tên nhóc không có mùi người. Tên nhóc đang làm việc cho nhóm Chia Sẻ.

“Được lắm, Erek,” tôi thì thầm tự nhủ, “Bọn này sẽ tìm hiểu về đảng ấy, dứt khoát là sẽ tìm hiểu...”

Tan giờ học ngày hôm đó, tôi ra ngoài, tìm một nơi kín đáo để biến hình. Tôi muốn dò xét về Erech đôi chút. Nhớ lại buổi an táng và mấy chuyện cũ, tôi càng thấy chuyện này quan trọng, mặc dù tôi không chắc mình biết rõ lý do.

Tôi leo lên nóc nhà thể thao. Dĩ nhiên chẳng ai điên gì leo lên đó, nhưng tôi thì có lý do chính đáng đấy. Tôi biến thành một con ó biển. Đó là một con chim dạng điều hầu thường sống gần sông nước.

Tôi xoải cặp cánh rộng, rời xa khỏi trường học.

Bọn nhóc trong trường còn đang chen chúc nhau lên xe buýt thì tôi đã bắt được một luồng gió đẹp và lợi dụng nó để bay lên không. Giờ thì với tôi, mọi người chỉ là những hình bầu dục màu đen, nâu, vàng, đỏ. Những hình bầu dục có tóc.

Tôi luôn cảm thấy hưng phấn khi được ở trong lột chim. Tình trạng của Tobias kể ra cũng không đến nỗi tệ hại lắm. Có biết bao con thú còn chịu cảnh tệ hại hơn nhiều.

Có một luồng khí nóng đang dâng lên dưới đôi cánh của tôi và tôi để mặc cho nó nâng tôi lên cao. Vèo! Giống như cưỡi thang máy lên tít tắp trên tầng thượng. Cao nữa, cao nữa. Những luồng khí nóng cứ nâng tôi lên mãi, lên mãi.

<Đãããã quáááá!>

Giờ thì những hình bầu dục có tóc đã trở thành những đốm chấm, còn những chuyến xe buýt thì giống những món đồ chơi màu vàng sáng đang ì ạch rời khỏi trường học.

Nhưng ngay cả từ độ cao một trăm năm chục mét, tương đương một tòa nhà năm mươi tầng, tôi vẫn thấy được những khuôn mặt sau cửa sổ các xe đưa rước. Với đôi mắt ó biển, tôi giống như đang đeo theo chiếc ống nhòm.

Tôi lơ lửng trên không, đôi cánh giang rộng, đuôi xòe ra để bắt từng luồng khí nóng, các vuốt thâu lại, ép sát vào phần dưới cơ thể. Không khí lùa qua mép cánh, phát ra những âm thanh nhẹ nhẹ như tiếng sáo. Gió lướt dọc theo cái đầu duỗi thẳng của tôi, và tôi giữ cho chiếc mỏ khoằm chìa ra trước để bảo toàn từng ly từng tí cái tốc độ kinh hoàng của mình.

Tôi cưỡi luồng khí nóng đó lên cao tối đa. Tôi đã học được điều này từ Tobias. Khí nóng sẽ biểu không cho bạn cao độ bạn muốn mà hầu như chẳng cần nỗ lực gì. Rồi bạn có thể chuyển cao độ đó thành cự ly. Điều này cũng giống như bạn lên đến đỉnh ngọn núi, rồi trượt xuống sườn của nó theo bất cứ hướng nào mà bạn ưng.

Dù vậy, tôi thỉnh thoảng vẫn phải vỗ mạnh cánh vài cú để bay đến khu vực nhà Erech.

Tôi nhận ra Tobias từ xa. Nó cũng đang cưỡi gió hệt như tôi. Có thể là điệu nghệ hơn đôi chút vì nó có nhiều kinh nghiệm hơn tôi quá chừng mà.

Khi đến đủ gần để trao đổi bằng ngôn ngữ ý nghĩ, tôi liền gọi nó.

<Tobias? Bờ có nghe được tui hông?>

<Tui nghe và thấy bờ từ lâu rồi, Marco. Tui theo dõi bờ từ hai chục phút rồi lặn.>

<Làm gì có chuyện đó. Tui mới thấy bồ tức thì mà.>

<Marco. Nghe nè... khi nào tui đếm đến ba, bồ phải quặt thật gấp, thật lẹ sang trái nha.>

<Quặt trái hả? Chi vậy?>

<Cứ làm đi rồi biết. Một. Hai. BA!>

Tôi chao cánh, nghiêng đuôi, ngoặt gấp sang trái.

VÙÙÙÙ!

<Ááááá!>

Cái gì như một chiếc tên lửa vừa xẹt qua tôi, với tốc độ dễ đến cả ngàn cây số giờ! Có điều là nó không từ mặt đất phóng lên mà là từ trên trời nã xuống! Và trái tên lửa này lại có lông màu xám.

Gió do nó tạo ra xém làm tôi mất thăng bằng. Nó đã ở cách tôi khoảng trăm rưỡi mét bên dưới, mà tôi vẫn chưa kịp hoàn hồn.

Tôi thấy cặp cánh màu đá xám, ép ra sau và một cái đuôi hẹp. Nó đang đâm xuống, rời xa tôi với tốc độ nhanh đến mức tôi cảm thấy giống như mình đang đứng yên.

<Cái quái quỷ gì vậy?!> tôi la lớn.

<Hê, hê, hê. Xin chúc mừng đã đến thế giới của tui,> Tobias nói. <Đó là con chim ưng Peregrine. Bồ biết rồi mà, giống cái con mà Jake đã biến thành đó. Chúng rất khoái hạ gục một con bồ câu thơm ngon hay một chú vịt lang thang. Có lẽ đó là do cách bồ bay. Chắc nó tưởng bồ là một con vịt già to bự và vụng về.>

<Xììì. Tui làm gì mà nó nổi khùng?>

<Thôi bỏ đi,> Tobias khuyên. <Đằng nào nó cũng hụt bồ rồi, đúng hông? Tui biết con chim này. Nó hồng ngon lành như nó tưởng đâu. Trước đây nó đã từng *tia* tui. Chắc là nó đang đói lắm.>

Đột nhiên, việc bay lượn trở nên kém vui hẳn. <Ờ. Tui hồng chấp nó đâu. Nhưng nói thì dễ chứ chắc tui còn run mất cả tiếng nữa đó.>

<Bay hồng phải chỉ là cười khì nóng thôi đâu,> Tobias nói tỉnh khô. <Nào, bồ có muốn thấy anh chàng Ereka của bọn mình hông?>

Tôi sáp lại gần Tobias. Không trung là thế giới của cậu ta mà. Tobias biết rõ phải làm gì. <Tobias, cảm ơn bồ nha,> tôi nói.

<Nhớ là luôn phải nhìn lên trên,> Tobias khuyên. <Mối nguy thường là ở trên đầu bồ. Mà thôi, đổi đề tài đi... Ereka kia rồi. Hắn đang thả bộ từ trường về nhà. Bồ thấy hắn chưa? Hắn đi đến góc đường rồi đó.>

Tôi nhận ra hình bầu dục có tóc ở bên dưới. <Ờ. Tui thấy hắn rồi.>

<Sáng nay mình theo dõi hắn đi đến trường. Mình quan sát hắn chơi đá bóng trong giờ thể dục...>

<Chơi đá bóng trong giờ thể dục á? Tui chả bao giờ thêm chơi đá bóng.>

<Giờ thì hẳn đang đi về nhà. Tui bàn giao hẳn cho bồ đó, đói lắm rồi. Với lại cứ nhìn cái đỉnh đầu hẳn hoài chán chết đi được.>

<Thế hẳn có làm gì kì quặc không?>

<Hẳn ghi được một bạn vô lưới. Có thể đó là chuyện kì quặc không ta?>

<Ê, nhìn kia.> Tôi nhận ra ba tên đang bám theo sau Erek. Cách chúng di chuyển khiến tôi chú ý. Từ tít trên cao, trông cứ như chúng đang săn đuổi Erek.

<Hừm. Coi bộ hồng hay ho gì rồi,> Tobias nói.

Hai đứa tôi lao đầu xuống để nhìn rõ hơn. Tôi đã thấy khuôn mặt của một trong ba tên bám theo sau Erek. Nó có một biểu hiện khá quen thuộc. Nụ cười khùng khục, ngốc nghếch của một gã đầu gấu.

Đột nhiên, ba tên côn đồ lao lên trước. Erek nhận ra chúng và co giò chạy.

Con đường chạy dọc theo một khu xây dựng. Bên trái Erek có nhiều xe cộ đi lại, còn bên phải hẳn là một bức tường bằng đá. Bức tường đá kết thúc cách đó chừng năm chục mét, thay bằng cổng vào của khu xây dựng.

<Mấy thằng đầu gấu này xui tận mạng rồi,> tôi nói. <Hôm nay chúng có thể tóm được Erek nhưng sau này có hối cũng hồng kíp đâu.>

<Hay là tui cho chúng vài chương nha,> Tobias nói. Cậu ta vốn rất thù bọn đầu gấu. Hồi còn là người, nó là thằng nhóc hay bị bắt nạt nhất trường. Jake và nó làm quen nhau hồi nó xém bị bọn đầu gấu dí vô bồn cầu. Dĩ nhiên Jake đã ra tay cứu vớt nó.

<Tobias, tui nghĩ là hồng nên...> Tôi mở miệng nhưng đã quá muộn, Tobias đã đâm bổ xuống, nhắm thẳng cái đầu của tên bụi con nhất.

Sự việc diễn ra trong chớp mắt.

Erek chạy. Hẳn loạn choạng, va vấp, cố lao ra đường... rồi đâm sầm vô hông một chiếc xe buýt to đang đang chạy qua.

RẦM! Từ trên không, tôi nghe rõ tiếng va đập.

Và rồi...

Và rồi... chỉ trong có một giây, Erek không còn ở đó nữa. Thế chỗ hẳn là một vật khác.

Vật gì đó như làm bằng những mẫu kim loại và nhựa màu trắng sữa.

Trong thoáng chốc sau đó, Erek hiện trở lại. Một nhóc tí bình thường đang nằm thờ đốc bên lề đường.

Bọn đầu gấu đã bỏ chạy hết cả. Bác tài lái xe buýt thì phóng xe tới luôn, thậm chí không hay biết chuyện gì đã xảy ra.

Tobias xòe cánh ra và gần như khựng lại giữa không trung.

<Bồ có thấy gì không vậy?> Tobias hỏi.

<Thấy chứ sao không.>

<Cái gì vậy ta?>

<Tui biết đâu đấy,> tôi đáp. <Nhưng tui biết hẳn hổng phải là... người.>

CHƯƠNG 6

<**P**hải kể cho Ax mới được,> tôi bảo Tobias. <Dứt khoát hẳn không phải là người. Không cách chi là người được. Bồ cũng thấy mà đúng hông? Tui đâu có khùng.>

<Bồ khùng quá đi chứ. Nhưng tui cũng có thấy nó,> Tobias nói. <Lạ ghê ta ời.>

Phía dưới, Erek đã đứng dậy khỏi lề đường. Hẳn thần nhiên phải bụi như không có chuyện gì xảy ra, rồi tiếp tục đi về nhà.

<Dù Erek bạn cậu có là cái quái gì đi nữa thì tui cũng hổng tin hẳn xuất xứ ở Trái Đất này đâu.> Tobias nói.

Hai đứa tôi bay nhanh về nhà. Tobias tách ra để bay đi gặp Ax. Tôi hoàn hình lại rồi về nhà trình diện ba, để ông thấy là tôi vẫn tồn tại. Sau đó tôi gọi điện cho Jake.

Nhưng bên kia đầu dây lại là Tom.

“Em chào anh Tom. Jake có nhà không ạ?”

“Anh không biết nữa. JAKE ƠI!” Tom lớn giọng gọi. “Em chờ chút nhé, Jake nói là nó sẽ tới liền.”

“Dạ.”

“Lâu lắm không thấy em lại nhà,” Tom nói. “Bạn lắm hả?”

Tôi cảm thấy hơi rờn rợn. Giọng nói thì đúng là của Tom, cư xử cũng hết như Tom. Tom thú thật đang co quắp, bắt lực ở một xô xính nào đó trong chính cái đầu của anh.

Tôi đang nói chuyện với một tên Yeerk!

“Dạ, cũng hơi bận,” tôi nói.

“Tiếc nhỉ. Bọn anh đang chuẩn bị ra hồ chơi trượt nước đây.”

“Anh và Jake á?”

“Ờ, phải. À, mà không, anh và nhóm Chia Sẻ chứ. Em cũng biết mà, cái thằng Jake này hổng

chịu hòa nhập xã hội gì hết ráo.” Tom xoắn một tràng cười rất ngượng. Kiểu cười chế giễu của một người anh lớn. “Uổng ghê, ở đó bọn con gái quá xá đông mà cánh mày râu chỉ có vài mống thôi hà.”

Xạo. Bịa chuyện để dụ tôi chứ gì? Nhưng tại sao Tom bỗng dừng lại muốn chiêu dụ tôi vào nhóm Chia Sẻ vậy cà? “Nề, anh nghe nói ba em đi làm lại rồi hà. Vậy thì tốt quá.”

“Vâng, tốt lắm ạ,” tôi đáp. Ba tôi đã trải qua một thời kỳ tồi tệ sau “cái chết” của mẹ tôi. Giờ thì ông đã đi làm lại rồi. Ông là kỹ sư, thường phải làm việc nhiều với máy tính. Ông đang làm việc cho đài thiên văn mới, thiết kế phần mềm để chỉnh cho kính viễn vọng được chuẩn xác hơn.

Ba tôi đang tham gia vào một số dự án mật. Theo tôi nghĩ mấy dự án đó thể nào cũng dính đến quân đội.

“Em đưa ba tới chỗ bọn anh đi,” Tom nói, cố lấy giọng thật tỉnh. “Anh biết đâu phải ai cũng muốn lôi ông già đi lê kè theo mình. Thường là vậy, đúng không nào? Nhưng anh nghĩ biết đâu chừng nhờ chú ấy sẽ hòa nhập lại với cuộc đời dễ dàng hơn. Chia Sẻ là một nơi rất tốt để tạo quan hệ làm ăn, em biết chứ?”

“Dạ biết, để em hỏi ổng thử coi,” tôi nói.

“Nhớ nhe! Được gặp nhiều người chắc ba em sẽ thư giãn, thoải mái.”

Ra vậy! Giờ thì chúng đang sẵn cả ba của tôi. Tôi thấy gan ruột cồn cào như vừa nốc nguyên một chén tương ớt. Tôi chỉ muốn chui qua đường dây điện thoại, giáng một gậy bóng chày vào cái giống ghê tởm đang ẩn náu trong đầu Tom.

“Jake tới rồi nè,” Tom nói. Có tiếng lạo xạo khi Tom trao lại ống nói. Sau đó là giọng của Jake.

“Marco hà. Có chuyện gì không vậy?”

Tôi xoắn luôn một tràng. “Chuyện gì hà? Bọn rác rưởi đó đang dòm ngó ba tui, chuyện là vậy đó. Thế quái nào mà bồ nhìn được cái đồ cặn bã đó hàng ngày vậy Jake? Hắn biểu tui đưa ba tui đến nhóm Chia Sẻ để vun đắp tình cha con...”

“Im đi,” Jake thì thào.

Tôi nín bặt. Nhưng bàn tay tôi vẫn bóp ống nói mạnh đến mức có thể làm cho nó vỡ tung. Jake để một phút cho tôi bình tĩnh lại. Trong điện thoại, nó nói “ừ... ừ...”, như là đang nghe tôi ba hoa chuyện gì đó. Nó còn phát ra vài tiếng cười nửa chó. Tôi đoán chắc là Tom đang ở gần điện thoại.

Tôi hiểu nó làm vậy là đúng. Bọn tôi không thể nói chuyện mật qua điện thoại được. Không thể biết được có kẻ nào đang nghe lỏm hay không.

“Ừm, tui bình tĩnh lại rồi,” tôi nói. Tôi đã mất bình tĩnh, nhưng giờ thì tôi đã kiềm chế được rồi.

“Nghe hay đấy,” Jake nói, vẫn làm bộ như đang trao đổi gì đó với tôi.

“Hôm nay trời đẹp, đi chơi được đó.” tôi nói.

“Đó là ám hiệu ngụ ý rằng bọn tôi phải vào rừng họp mặt.

“Được rồi. Gặp lại sau nha,” Jake nói, giọng tỉnh khô.

Nó gác máy.

Tui hít vài hơi thật sâu.

Bọn Yeerk đã cướp đi mẹ tôi. Nhưng chúng sẽ không cướp được ba tôi. Trước khi điều đó xảy ra tôi sẽ khai thật với ba tất cả mọi chuyện. Trước khi điều đó xảy ra tôi sẽ tấn công Tom, mặc xác thằng Jake muốn nói gì thì nói.

Tôi sẽ tấn công Tom. Tấn công lão Chapman. Tấn công tên Mượn xác nào mà tôi biết trước khi chúng đoạt được ba tôi. Tôi có một công nghệ đặc biệt. Những con thú dữ dằn nhất đang sống ở trong tôi. ADN của chúng hòa quyện với ADN của tôi.

Tôi cảm thấy cơn giận lan tỏa khắp toàn thân. Một cơn giận mù quáng, dữ dội đang biến thành những đoạn phim ngắn trong đầu tôi - những đoạn phim ngắn nói về sự phục thù và hủy diệt.

Tôi cảm thấy muốn bệnh. Tôi bệnh mất rồi, và tôi cũng biết điều đó. Thế mà tôi vẫn cho quay đi quay lại mãi những đoạn phim đó ở trong đầu.

Bạn biết đó, giận dữ là một thứ gây nghiện. Tôi nghĩ nó cũng na ná như ma túy vậy. Giận dữ và thù hận sẽ khiến bạn bay bổng lên khỏi mặt đất. Và cũng giống như mọi thứ gây nghiện, chúng sẽ đục khoét bạn, xé nát bạn ra từng mảnh và ăn sống nuốt tươi bạn.

Tôi biết tất cả những điều đó chứ. Nhưng trong đầu tôi nung nấu ý nghĩ quyết không để bọn chúng đoạt được ba của tôi.

Và thế là tôi cho chạy đi chạy lại mãi trong đầu những hình ảnh bạo lực đó. Tôi cười trên làn sóng giận dữ ấy cho đến khi tự nó phát cháy, để lại tôi tro trọi với cảm giác trống rỗng và bạc nhược.

CHƯƠNG 7

Tôi cùng Jake đạp xe tới trang trại nhà Cassie. Jake không bình luận gì về cuộc đối thoại giữa tôi và Tom. Nó biết thừa tôi nghĩ gì rồi.

Từ trang trại nhà Cassie, hai đứa tôi băng qua cánh đồng đi đến tận bìa rừng. Đó là nơi bọn tôi hội nhóm. Nó nằm khá sâu sau những rặng cây, rất khó phát hiện ra...

Rachel và Cassie đã ở đó rồi. Cassie đang quỳ gối trên thảm quả thông, chăm chú nhìn vào một lỗ hang. Rachel thì đang ngồi trên một thân cây đổ.

Tobias bay đi tìm Ax rồi. “Sao? Có chuyện gì mà tá hỏa lên vậy?” Rachel hỏi khi hai đứa tôi đến gần.

Trước khi Jake và tôi kịp trả lời, tôi đã nghe tiếng răng rắc từ sau các bụi cây.

Ax hiện ra cùng một cú nhảy vọt, vọt thẳng lên cây nơi Rachel đang ngồi.

“Chào Ax,” tôi nói. “Vô tuồng độc ghê.”

<Xin chào hoàng tử Jake. Chào Marco, Rachel, Cassie. Các bạn bị mất gì à?>

Cassie phải đứng dậy, phủi đất ở hai đầu gối. “Mấy bé thú túi ấy mà,” nhỏ nói như để giải thích. “Chúng quá lớn, chui vô túi mẹ hồng lọt nữa, nhưng lại chưa sẵn sàng để rời ổ.”

“Nè, đừng có kể cho Tobias đó nha,” tôi nói. “Nó sẽ xơi tái bọn chúng cho coi.”

<Tui biết mấy con thú túi đó từ hồi nào hồi nào rồi,> Tobias lên tiếng.

Tôi ngạc nhiên nhìn lên. Tobias đang đậu trên một nhánh cây phía trên đầu tôi. Vậy mà tôi hồng có nghe tiếng nó bay tới.

Cassie nhún vai. “Tobias là điều hâu thì có quyền của điều hâu chớ.” Rồi nhỏ ngược nhìn Tobias, nhướn miệng cười. “Nhưng phải nói là chúng dễ thương hết biết luôn.”

<Trời ạ,> Tobias làu nhàu. <Cái món đó nằm ngoài tầm nhắm của tui. Vậy đã được chưa?>

“Bồ thiệt tốt, Tobias ạ,” Cassie nói.

<Vừa đi vừa bàn chuyện nhe,> Tobias đề nghị. <Hướng Tây, cách đây chừng ba trăm mét, có mấy thằng nhóc đang chơi đánh trận. Tránh xa bọn chúng thì hơn.>

Cả bọn bắt đầu đi về hướng Đông, còn Tobias thì bay về hướng ngược trở lên để coi xem có gì nguy hiểm không.

“Rồi đó, Marco,” Jake nói sau khi đi được vài phút. “Cuộc họp này là do bồ đề nghị. Có gì thì nói đi.”

Tôi kể cho cả bọn nghe điều mà tôi và Tobias đã nhìn thấy. Tobias bay trở về và bổ sung thêm vài chi tiết nữa. Xong xuôi, tôi quay sang Ax.

“Ax, anh là người vũ trụ chính hiệu, anh thử nói coi chuyện này là như thế nào.”

Ax quay đầu về phía tôi, nhìn tôi bằng hai con mắt chính. <Marco, tóc bạn bị sao vậy? Tôi thấy hình như nó cụt đi. Bạn có mắc phải bệnh gì không?>

“Đủ rồi nhe!” tôi hét lên, khi thấy cả lũ bọn nó bật cười khúc khích. “Tự nó sẽ mọc lại. Được chưa hả? Nó mọc lại chứ có gì đâu. Tóc ngắn thì dễ chăm chứ sao. Có vậy mà cũng ầm ĩ.”

<Tôi nói gì không đúng hả?> Ax thắc mắc.

“Hổng có đâu,” Jake trấn an anh. “Anh hổng nói gì sai hết. Marco chỉ hơi nhạy cảm một chút ấy mà. Nói tiếp đi, Ax. Anh nghĩ gì về cái anh chàng Erek đó?”

<Tôi cũng không biết nữa. Chuyện đó... không giống bất cứ loài nào mà tôi biết. Người Andalite chúng tôi đâu thể biết hết các loài trong dải ngân hà này.>

Tôi thề là giọng Ax đượm vẻ bối rối, mặc dù anh nói bằng ngôn ngữ ý nghĩ.

“Anh không nhận ra điều gì quen thuộc qua miêu tả của Marco hả?” Jake hỏi.

<Không hề.>

“Theo cách mấy bồ mô tả sao mình thấy Erek giống như là rôbốt hay gì đó na ná vậy quá hà,” Rachel nói đại. “Nhưng rôbốt thì làm sao có thể biến thành người được?”

<Ồ, về mặt kỹ thuật thì có thể lắm chứ,> Ax vội nói. <Có thể đó là hình chiếu ba chiều. Thì cũng giống cái TV thô sơ của các bạn vậy mà, có điều là nó ở dạng ba chiều.>

“TV thô sơ hả? Nè, nhà tui có truyền hình cáp đang hoành chứ bộ,” tôi giãy nảy. Ax không thấy câu nói của tôi là khôi hài, nhưng Cassie thì mỉm cười.

Tobias sà xuống sát đầu bọn tôi, rồi bay lên đậu trên một nhánh cây. <Vậy là hồi Erek tông vào chiếc xe buýt, hắn đã thoát khỏi hình chiếu ba chiều trong một tích tắc.>

<Nguồn năng lượng của cậu ta có thể bị ngắt hay bị chặn mạch,> Ax gợi ý. <Nhưng câu hỏi ở đây là: Nguồn năng lượng đó là gì? Để duy trì một hình chiếu ba chiều như vậy hết giờ này sang giờ khác, ngày này sang ngày nọ, phải cần nhiều năng lượng lắm đó.>

“Ê, hay là Erek được nạp năng lượng hạt nhân,” tôi nói.

Ax bật cười. Nhưng tôi nghĩ là anh cũng đã nhận ra tôi không hề đùa. <Tôi không nghĩ là năng lượng hạt nhân đâu,> Ax nói mà vẫn tiếp tục cười như thể tôi là một thằng đại ngố. <Theo tôi hắn phải dùng kỹ thuật gì đó hiện đại hơn nhiều.>

“Có cách nào nhìn xuyên qua cái hình chiếu ba chiều đó không ta?” Cassie thắc mắc.

“Mình dùng vật gì đó bự bự cỡ chiếc xe buýt tông vô hắn lần nữa thử coi sao,” Rachel đề nghị.

“Một đề nghị đúng kiểu Rachel,” tôi vừa cười vừa nói. Ở bên bạn bè, tôi đã thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

“Nhóm Chia Sẻ sắp có một buổi trượt nước nho nhỏ ở ngoài hồ,” Jake nói. Cậu ta bậm môi rồi tiếp tục, “Tom bảo Marco như thế. Erek là thành viên của nhóm Chia Sẻ. Rất có thể hắn cũng sẽ đến đó. Một cơ hội tuyệt vời để bọn mình nhìn hắn kỹ hơn. Chuyện ‘ở đâu’ vậy là xong rồi nhe. Bây giờ bàn chuyện ‘làm cách nào’ đi.”

Ax ra dáng suy nghĩ trong khi cả bọn lặng lẽ đi trong rừng. <Hình chiếu ba chiều chỉ để lừa nhãn quan của người thôi. Chắc là nó điều chỉnh để dùng cho nhãn quan người. Mắt điều hâu tốt hơn mắt người thật đấy, nhưng vẫn chỉ thấy những độ dài sóng ánh sáng tương tự vậy mà thôi. Có thể một loại nhãn quan hoàn khác sẽ nhìn xuyên qua được hình chiếu đó chẳng?>

Tim tôi muốn ngừng đập. Tôi hiểu điều gì sắp diễn ra: lại phải thử một hình biến ghê tởm nào đó rồi.

“Nhãn quan không bình thường với bọn mình là chuyện nhỏ mà,” Rachel cười khinh suất. Nhỏ vỗ vỗ lưng tôi, cứ làm như cuộc đời này chỉ là một cuộc phiêu lưu lớn.

Đôi lúc nhỏ Rachel này thực sự làm cho tôi cáu tiết.

“Không làm côn trùng đâu nhe,” tôi nói. “Dứt khoát không có vụ làm côn trùng lần nữa đâu. Hồng lẽ đòi hỏi vậy là quá đáng hay sao?”

CHƯƠNG 8

Vài ngày sau tôi mới thấy đòi hỏi của tôi hình như bị xem là quá đáng.

“Bồ bảo sao, chuẩn bị rút thăm hả?” tôi hỏi giọng nghi hoặc.

“Chứ sao, để coi ai sẽ thử dạng biến hình mới đó mà,” Rachel xác nhận. “Ax thì trước sau gì cũng phải tham gia rồi. Bọn mình cần kinh nghiệm vũ trụ của ảnh mà. Nhưng một đứa bọn mình phải đi cùng ảnh.”

“Thế dạng biến hình mới là con gì vậy?” tôi ngờ vực hỏi tiếp.

“Con nhện,” Cassie đáp cụt lủn.

Bọn tôi đang hội nhóm ở Nhà kho trong trang trại nhà Cassie. Bữa đó là sáng thứ Bảy. Hôm qua, thứ Sáu, tôi biết mình được điểm “B” bài luận tiếng Anh. Hồng tề lắm. Tôi ăn mừng bằng cách thức khuya xem TV với ba, và vì vậy bị đến chỗ hẹn trễ mất một lúc.

Đó là cái kết luận điên khùng mà bọn nó bày đặt ra thừa lúc tôi vắng mặt.

“Nói lại coi. Hình như tui nghe lộn.” Tôi lấy tay vỗ vỗ vào một bên tai. “Tui nghe bồ nói từ ‘nhện’. Mà tui nhớ là tui có nói ‘côn trùng thì dứt khoát hồng chơi’.”

Cassie chìa bàn tay cho tôi xem. Trong bàn tay nhỏ là một con nhện. “Nhện không phải côn trùng. Nó có tám cẳng và phân thân thành hai khúc, trong khi côn trùng có sáu cẳng và ba khúc.”

Liếc sơ qua cái con nhện đó, tôi xém nữa là ngất xỉu.

“Đây là con nhện sói. Nó có nhãn quan cực tốt. Mà nó có tới tám con mắt lặn đó.”

Nhỏ Cassie này nói cứ y như có tám mắt là điều gì hay ho lắm. Làm như mọi người ai cũng mơ có được tám con mắt vậy.

“Đi chỗ khác chơi đi, Cassie. Đi đi, biến giùm đi. Tui hồng chịu làm nhện đâu! Bồ muốn làm nhện thì cứ làm chứ tui hồng khoái làm nhện.”

Jake lườm tui một phát. “Marco, Cassie luôn thử trước một dạng biến hình mới. Với lại, vụ này bồ làm là quá đúng rồi.”

“Cái gì? Tại sao lại là tui?” Tôi tức tối hỏi lại. “Tại sao hồng phải bồ hay Rachel?”

Jake nhún vai. “Thì Erek là bạn của bồ mà.”

“Bạn bè gì? Tui nói hần là bạn tui hồi nào? Hần hồng phải bạn tui. Tui chỉ biết hần, vậy thôi.”

“Marco, bồ đúng là đồ dỏm,” Rachel nói.

“Ê, bồ muốn làm nhện, đúng hông?”

Rachel khẽ rùng mình. “Đúng vậy đó.” Nhỏ đang nói dóc, tôi biết quá rõ mà. “Mình mà rút trúng que ngắn thì mình làm nhện liền cho coi.”

Nói đoạn, nhỏ nhăn mặt. Nhỏ không ngăn được khuôn mặt khỏi nhăn nhó.

“Coi kìa, mấy bồ đâu cần căng dữ vậy,” Jake can thiệp. “Bọn mình chỉ cần đột nhập vô cuộc họp mặt của nhóm Chia Sẻ thôi mà. Bọn Yeerk đã cảnh giác mấy con thú rồi. Phải dùng dạng biến hình nào hợp với khu hồ đó chứ. Hổng lẽ biến thành sư tử, cọp, gấu hay sao?”

“Ồ, đâu có được,” Cassie bật thốt lên.

“Tụi mình cần có nhãn quan tốt, chứ không cần nhãn quan chuẩn của động vật thuộc loài có vú. Sẽ cần hai người ở lại, lập toán giải cứu phòng khi có chuyện rắc rối. Ax phải tham gia vì tụi mình cần ảnh xác định coi Erek thật ra là cái giống gì. Ax sẽ biến thành nhện và bọn mình phải có ai đó đi kèm ảnh.”

“Có ai nói với Ax vụ này chưa?”

“Ảnh ở đây từ hồi nào hồi nào rồi. Từ lúc bồ còn ngủ nướng trên giường lặn đó. Ảnh nói cơ thể nhện nhạy bén hơn cơ thể người xa lắc,” Cassie nói. “Nguyên văn của ảnh là: ‘A, tốt quá, có đến tám cái căng thì khỏi lo ngã chổng gọng như hồi làm người.’”

“Bồ nên mừng là cả bọn đã chờ bồ tới,” Rachel làu bàu. “Thôi, rút thăm đi.”

Jake nắm trong tay năm cọng rơm. Không cách chi biết được cọng nào là ngắn nhất.

“Ha, tui biết cách né vụ này rồi,” tôi nói. “Toán học thôi mà. Nếu tui rút đầu tiên thì xác suất bị dính là một phần năm. Người rút thứ hai thì xác suất là một phần tư, thứ ba là một phần ba, cứ vậy mà tính. Cho nên an toàn nhất là rút đầu tiên.”

Tôi hít một hơi thật sâu, đưa tay ra rút lẹ một cọng rơm.

Tôi lại hít thêm một hơi sâu nữa và nhìn cái cọng rơm cụt lủn. “Hổng lẽ nào, theo toán học thì làm vậy là quá chuẩn rồi mà,” tôi nói.

Tôi cảm thấy muốn khóc.

Rachel nheo nheo mắt. “Nè, bồ mà khóc nhè như em bé thì thà để mình làm giùm bồ cho rồi.”

Tôi tính nói “chịu liền”. Thế nhưng điều mà tôi nói với Rachel lại là, “Đừng khi dễ tui vậy chứ. Tui hổng phải là thằng ngốc liều mạng nhưng điều đó đâu có nghĩa tui là thằng hổng ra gì. Ax làm được thì tui cũng làm được vậy. Bồ đi loanh quanh làm hậu viện được rồi đó, Rachel. Tui sẽ đi thẳng ra chiến trường đây.”

Nhỏ Rachel thế là tịt mịt, chỉ nhăm nhắng nói, “Được thôi.”

Bạn thấy chưa, chính vì lẽ đó mà con trai và con gái không thể đi chiến đấu cùng nhau được. Bởi lẽ cánh mày râu sẽ khó mà tỏ ra hèn nhát khi bị chị em dòm ngó. Đặc biệt khi các chị em này lại đang hăng tiết vịt. Nếu chỉ có Jake và Tobias, chắc tôi đã khóc rống lên mà lăn đùng ra đất rồi.

Cassie chìa cho tôi con nhện. "Hổng tẹ lắm đâu," nhỏ nói. "Mình đã thử biến thành nhện hôm qua, để xem nó như thế nào ấy mà. Mình cũng thích làm người nhện lắm."

"Sao hổng nói trước," tôi làu bàu. Được, thế cũng tốt. Rachel thì sẵn sàng thế chỗ tôi còn Cassie thì đã thử rồi.

Tôi chạm ngón tay vô con nhện. Nó run lấy bầy. Đó là nói cái ngón tay của tôi chứ hổng phải con nhện.

Tôi rờ lưng con nhện. Nó đang tìm cách thoát ra, nhưng Cassie đã khép bàn tay quanh con nhện, nắm chặt lấy đầu ngón tay của tôi.

Con nhện nằm in thìn thít khi tôi bắt đầu thu nạp ADN của nó. Nhờ công nghệ Andalite mà ADN của con nhện đang nhập vô hệ thống di truyền của tôi.

Nhưng vào lúc đó, khi tôi chạm vô cái cơ thể nham nhám của con nhện, tôi thực sự chỉ ước mong giá như ông hoàng Andalite ngày trước đã chọn một kẻ nào khác chứ không phải tôi để trao lại cái công nghệ biến hình này.

CHƯƠNG 9

Cái hồ ở cách rất xa nơi bọn tôi sinh sống. Nếu phải đi bộ thì có khi phải mất mấy ngày trời. May mắn thay, bọn tôi không phải đi bộ.

Bọn tôi đã sở hữu một hãng hàng không nho nhỏ: hãng DCA - Du lịch Cùng Animorphs.

Đó là một ngày đẹp trời. Bầu trời xanh trong chỉ gợn vài áng mây lãnh đãng. Mặt trời chói rọi. Một màn cây trái dài ở bên dưới khi bọn tôi bay về phía các rặng núi.

<Đến lúc bay tách ra rồi đó,> Tobias nói. <Qua đỉnh đồi phía trước là tới cái hồ liền hà.>

Bọn tôi không được bay gần nhau vì hai con ó biển, một con điều mướp, một đại bàng đầu bạc, một con chim ưng, và một con điều hâu đuôi đỏ lẽ nào lại bay nguyên đám với nhau? Trong thế giới tự nhiên hổng có vụ đó. Vậy mà bọn tôi chỉ bay cách nhau trong phạm vi có một dặm, và cả đám đều chực chỉ cùng một hướng.

Tobias lười biếng đánh một vòng xoắn hướng lên trên, tụt lại phía sau. Rachel và Cassie cũng bay tách ra. Bọn Yeerk chắc canh gác rất nghiêm ngặt cuộc họp của nhóm Chia Sẻ. Chúng đã biết tất tât về việc biến hình. Chúng sẽ cảnh giác cao độ là cái chắc.

Ax - trong lốt điều mướp, Jake - trong lốt chim ưng, và tôi - ó biển, bay về phía hồ, đồng thời giữ khoảng cách với nhau.

<Nè, hôm nay một tên thuộc họ hàng nhà bồ xém nữa là ám sát tui đó,> tôi bảo Jake.

<Có nghe Tobias kể rồi,> nó đáp. <Liệu cái thần hồn. Chim ưng là chúa tể bầu trời mà.>

<Được thôi, nhưng nó đâu dám 'chơi' tui thêm cú nào nữa.>

<Đừng có dại mà chọc giận chim ưng.> Jake nói.

<Một chọi một, chơi công bằng thử coi. Ó biển sẽ đập te tua chim ưng cho coi.>

<Đừng có mơ,> Jake cười nhạo.

<Xin lỗi nha,> Ax xen vào. <Cuộc đối thoại này liệu có ý nghĩa gì không mà sao tôi không hiểu gì hết vậy?>

<Có đấy,> tôi nói. <Ý nghĩa của nó là tôi và Jake sợ quá nên nói lảm nhảm để khỏi nghĩ ngợi đó mà.>

<À, vậy thì cả tôi cũng đang sợ. Tôi không thích biến thành những con thú nhỏ bé. Khi đó tôi cứ nghĩ hoài việc cái thể khối còn lại của tôi đang biến đi đâu.>

<Cái gì còn lại?> tôi hỏi vu vơ vì đang mải tập trung suy nghĩ về dạng biến hình sắp tới.

<Thể khối của tôi ấy mà. Khi biến thành con gì đó nhỏ hơn mình thì khối lượng cơ thể người ta phải biến đi đâu đó chứ. Chắc là nó chui vào không gian Zêrô. Không gian Zêrô là không gian mà các con tàu đi xuyên qua khi chúng bay với tốc độ nhanh hơn ánh sáng. Chuyện này cũng hiếm khi xảy ra lắm, nhưng đôi khi một con tàu chu du trong không gian Zêrô vẫn đụng phải một thể khối tạm thời bị cắt vào đó.>

Lời cắt nghĩa này thu hút toàn bộ sự chú ý của tôi.

<Khoan đã. Anh nói khi mình thu nhỏ lại thì cái... cái dôi ra... tức tất cả những phần thịt xương, gân cốt sẽ đi vô không gian Zêrô dưới dạng một trái cầu bụi làm bằng tế bào người, phải vậy hông?>

<Dĩ nhiên. Thế bạn nghĩ cái thể khối đó đi vào đâu?>

Tôi rùng mình. <Tôi thiệt tình chưa từng nghĩ về điều này.>

Jake cũng lấy bẫy chả kém gì tôi. <Có nghĩa là hiện giờ đang có một cái túi bụi mang tên Jake nổi lều bều trong không gian Zêrô hả? Và một con tàu không gian nào đó xẹt ngang qua có thể sẽ tông thẳng vô, làm cho nó vỡ tung?>

<Không, không phải. Dĩ nhiên là không phải,> Ax vội nói.

Tôi thở một hơi dài nhẹ nhõm. Nhưng té ra là tôi vui mừng quá sớm.

<Dĩ nhiên là không có con tàu nào thực sự tông vào cái khối nổi đó,> Ax nói tiếp, giọng điệu cứ y như là giảng cho bọn chậm tiêu. <Hệ thống che chắn của con tàu sẽ phân hủy cái khối đó. Chính vì vậy mà tôi mới lo khi biến thành mấy con thú nhỏ. Chuyện này hiếm khi xảy ra lắm. Xác suất chỉ là một phần vài triệu thôi mà. Nhưng nó cũng *có thể* xảy ra.>

Jake và tôi suy nghĩ chuyện này mất một hồi. Về chuyện tàu không gian “phân hủy” cái bịch bụi từ thể khối của bọn tôi ấy mà. Một hình ảnh chẳng vui vẻ gì cho lắm.

<Nè, Ax?> Jake lên tiếng. <Anh hãy nói cho bọn tôi tất cả những gì anh biết đi!>

<Vâng, thưa hoàng tử Jake.>

<Khoan, sửa lại một chút: Từ rày về sau, đừng nói với tụi tôi những điều làm tụi tôi sợ hết

vía ngay giữa lúc chúng ta đang chuẩn bị chiến đấu, được hông?>

<Một bịch bụi Marco trong không gian Zêrô,> tôi làu bàu. <Nghe cứ như thò lò cái thủ cấp ra khỏi cửa sổ xe hơi, đợi chiếc xe tải nào đó xẹt ngang qua cắt luôn cho một phát.>

Ngay lúc đó tôi bay đến đỉnh ngọn đồi. Những hàng thông cao gần như cạ dưới bụng tôi. Và ở đó, trải rộng trước mắt tôi, long lanh dưới ánh mặt trời, là một chiếc hồ lớn lọt thỏm giữa những dãy núi đồi.

<Thôi nhe,> Jake nói. <Đến đây mình phải biến thôi. Mình biết là nhện ăn côn trùng. Vì vậy mấy bồ không được, mình nhắc lại, tuyệt đối không được xức con ruồi nào. Mình sẽ ở trong lột ruồi nên lo lắm đó.>

<Nhắc lại giùm tui một lần nữa coi,> tôi nói. <Tại sao tui mình phải làm chuyện này thay vì nằm nhà ngủ cho đã con mắt?>

<Vì tui mình phải cứu cả thế giới,> Jake nói.

<À, phải rồi. Tuyệt. Thể khối của tui đang bay lơ lửng giữa xa lộ không gian Zêrô và tui đang sắp sửa làm Người Nhện. Làm mấy chuyện ruồi bu này phải có lý do gì chính đáng chứ.>

CHƯƠNG 10

Phía dưới bọn tôi, quanh bờ hồ, có đến cả hai trăm người, nam có, nữ có, trẻ có, lớn tuổi cũng có. Một số người tung tăng bơi lội, số khác trượt nước, số khác nữa thì mài miết nướng hamburger và hot-dog trên lửa than. Nhiều người chỉ đơn giản là đi bách bộ, tán gẫu và cười giỡn với nhau.

Có thể nói đó là một kiểu dã ngoại tập thể cỡ bự. Từ trên không, họ trông hết sức bình thường. Nhưng nhiều người trong số họ lại là vật chủ của những tên Mượn Xác. Và một trong số họ là Erek, một anh chàng chắc chắn hổng bình thường tí nào.

Khi còn cách bờ hồ khá xa, bọn tôi sà xuống, bay xuyên qua các lùm cây để hạ cánh xuống mặt đất, lọt thỏm giữa một đám bụi cây cao.

Nhãn quan và thính giác ó biển của tôi nói lên rằng trong phạm vi một trăm mét không hề có người. Nhưng tôi vẫn thấy râm ran vì lo lắng.

<Hoàn hình được chưa?> Ax cất tiếng hỏi.

<Chưa được. Đợi Tobias bay một vòng thám thính cái đã rồi làm gì thì làm.>

Vậy là hai đứa ngồi đợi, trông hơi quái một chút: hai con chim săn mồi ngồi chầu rìa trong một bụi cây bên mép rừng. Tai tôi nghe cả tiếng tàu máy đang lướt nước, và gần hơn nữa là tiếng người cười từng chập, từng chập một.

<Được rồi đó mấy bồ.> Giọng nói bằng ý nghĩ đột nhiên vang lên trên đầu bọn tôi. <Theo mình là ổn. Có một anh chàng đi với bạn gái cách đây chừng trăm mét. Nhưng mình nghĩ họ đang mài tán tỉnh nhau, nên hổng có gì phải lo.>

Tôi hoàn hình thật lạ. Một trong những hạn chế của công nghệ biến hình là bạn không thể biến trực tiếp từ con vật này sang con vật khác. Bạn luôn luôn phải trở lại với cơ thể mình trước đã rồi mới biến tiếp được.

Trong trường hợp của Ax, điều này có nghĩa là anh phải trở lại cơ thể Andalite trước đã. Vụ này làm anh lo lắng. Quanh đây có cả đồng những tên Mượn xác. Bọn Yeerk có thể bỏ qua một thăng nhót chui rúc trong bờ bụi, nhưng một người Andalite thì chúng chắc chắn hồng tha.

<Bạn đã sẵn sàng biến hình tiếp chưa vậy?> Ax hỏi tôi khi hai đứa đã trở lại hình dạng bình thường.

"Tôi sẽ chờ bao giờ sẵn sàng để biến thành con nhện," tôi đáp. Rằng tôi đang khua lập cập, mà trời thì có lạnh chút nào đâu.

<Tôi phải biến hình đây,> Ax nói. <Lúc này không thể ở quá lâu dưới dạng Andalite được.>

"Phải, tôi biết mà. Làm đi, tôi cũng sắp làm tới nơi rồi, nhưng tôi sẽ nhắm tịt mắt lại."

Tôi tập trung ý nghĩ vào con nhện. Nhưng tôi đã bị mất tập trung, chủ yếu là vì hình ảnh của con nhện sói đó cũng đủ khiến tôi hết vía. Nhưng Ax đã bắt đầu biến đổi. Tôi hiểu rằng tôi không thể ngồi đực ra đó mà ngó được nữa. Tôi hiểu rằng tôi cũng phải biến hình.

"Không biết nó có gớm hơn là biến thành ruồi không ta?" Tôi tự hỏi chính mình. Bọn tôi đã trải qua một khoảng thời gian thật tồi tệ, phải nói là cực kỳ tồi tệ, trong lồng kiến.

Tôi nhắm mắt lại và thử tập trung lần nữa. Lần này thì khá ổn.

Tôi cảm thấy mình đang co rút lại. Cơ thể bị teo lại chắc chắn đã là một hình ảnh quái đản lắm rồi, nhưng giờ đây tôi lại còn nghĩ ngợi thêm về trái bóng bự ghê tởm mang tên Marco đang bắt chợt phình to ra trong không gian Zêrô.

Mà hồng biết cái không gian Zêrô đó là cái giống gì nữa.

Tôi cảm thấy cơ thể mình tiếp tục nhỏ lại. Tôi cảm thấy những điều rất kỳ lạ đang diễn ra bên trong tôi: cảm giác đột ngột về sự trống rỗng, ở nơi mà các bộ phận của tôi chỉ đơn giản là biến mất. Có tiếng kêu răng rắc phát ra từ cột sống của tôi, đi dần lên đến sọ. Đó là tiếng xương chuyển thành tủy, và tủy thì bằng cách nào đó bay biến đi đâu hết cả.

Có lẽ tôi cũng chẳng còn cần xương xấu làm gì.

Tôi nhắm nghiền mắt lại để khỏi phải chứng kiến những gì đang xảy ra. Tôi bám víu vào nỗi sợ một cách lì lợm. Tôi muốn nói rằng, nếu trên đời có gì đó kinh khủng hơn việc làm nhện thì đó hẳn phải là làm một thứ hỗn hợp ghê tởm giữa người và nhện.

Nhưng, ngay lúc đó...

BỤP! BỤP! BỤP!

Tôi thấy điều đó! Tôi cố nhắm mắt lại, nhưng không được! Tôi làm gì còn mí mắt. Làm sao nhắm mắt được nếu bạn không có mí?

Những con mắt đang bật ra trên trán tôi. Những con mắt đang nổ bụp ra trên đầu như những chai sâm banh.

Tôi xem bất tỉnh ngay lúc đó. Tôi hẳn phải hét lên nếu như tôi còn có giọng nói. Nhưng tôi đã thành nhện một nửa mất rồi. Và tôi đang ngó Ax lom khom trong khi ảnh đang thể nghiệm những biến đổi y chang như tôi.

Tôi đang quan sát ảnh bằng một thứ nhãn quan, nửa của mắt người, nửa vụn nát như tấm gương bể của con mắt nhện.

Thứ gì đó rùng rợn đang mọc ra từ cái chỗ trên khuôn mặt Ax bình thường ra phải là cái miệng của ảnh. Thứ gì đó to lớn, căng phồng và xấu xí. Hai vật khổng lồ, chù hụ giống như... chẳng giống như thứ gì tôi từng thấy cả. Đó là những cái hàm đồ sộ và quá khổ. Ở mỗi bên mép hàm mọc ra một cái móc cong cong, trông ghê rợn.

Tôi biết điều tương tự cũng đang xảy ra với tôi. Những phần hàm chù hụ của tôi cũng đang mọc to ra, cho đến khi lọt vô nhãn quan méo mó của tôi.

BỤP!

Bốn cái căng mới, mỗi bên hai căng, vừa phọt ra từ mình tôi, như thể tôi là một ống kem đánh răng mà ai đó vừa bóp mạnh vào. Chúng mọc ra chẳng theo hình thù gì ráo, sau đó mới bắt đầu hình thành các khớp khuỷu. Quá nhiều khớp khuỷu nữa là khác.

Cặp chân và tay người của tôi biến đổi để phù hợp với các căng nhện. Tôi đổ ra phía trước, không cách chi đứng thẳng dậy được nữa.

Không thể xem đó là một cú ngã vì tôi đã nhỏ bé lắm rồi. Những cọng lá thông thường phía dưới tôi trông to lớn chẳng khác chi ngón tay người.

Mà tôi thì làm gì còn ngón tay nữa đâu để mà so sánh.

Suốt khi đó, những con mắt mới vẫn tiếp tục bật ra một cách đột ngột. Đôi chỗ là những con mắt phức hợp, đôi chỗ không.

Và, như thể những chiếc căng bổ sung, những cặp mắt vạn hoa, những cái hàm đồ sộ kèm với móc còn chưa đủ, những bộ phận mới trông như những chiếc căng chọt tòi ra từ... phải, từ nơi mà lẽ ra phải là cái cổ của tôi. Trông chúng giống như những chiếc căng phụ trội, có điều chúng hồng phải là căng. Tôi cũng chả biết chúng là thứ của nợ gì nữa. Sau này tôi mới hay chúng là một dạng cầu nối giữa phần miệng và căng nhện.

Đầu của tôi phồng rộp so với phần cơ thể còn lại. Nó trông khổng lồ... ở dạng tí hon. Toàn bộ cơ thể của tôi giờ đây chia ra thành hai khúc bự: một cái đầu căng phồng và một thân mình thậm chí còn phồng to hơn nữa.

Giờ đây ta hầu như đã hoàn toàn là nhện. Những cọng lá thông trước đây to như ngón tay thì nay đã bự như cả khúc cây.

Cuối cùng, những sợi lông kỳ lạ bắt đầu mọc ra khắp cơ thể tôi.

Hình như chính bộ lông này đã khởi hoạt và đánh thức bộ não nhện của tôi.

Nhện sói có những con mắt rất tốt so với loài nhện nói chung. Nhưng chính hàng vạn sợi lông nhện li ti mới thực sự khiến não nhện tập trung. Chúng ghi nhận mọi thông tin mà gió đưa lại. Mọi chuyển động nhỏ bé nhất ở tất cả mọi hướng.

Và, một cách đột ngột, tôi cảm thấy như cả thế giới cũng bắt đầu di chuyển: lá cây, những cọng thông, đất dưới tám cái cẳng có móng của tôi, những con côn trùng trên mặt đất, những con chuột dưới lòng đất và những con chim trên bầu trời.

Tất cả như được “nối mạng” với những sợi lông phủ khắp cơ thể nhện của tôi.

Với tất cả những cảm biến đó, bộ não nhện đã được đánh thức. Tôi đã từng lo lắng rằng nó giống như bộ não kiến: một cỗ máy không có tư duy. Hay là nó sẽ giống như bộ não hoảng loạn, sợ sệt của những con thú là các con mồi.

Nhưng không hề.

Chẳng phải vô có người ta đặt tên cho nó là nhện sói.

Anh chàng này nhỏ con thôi, dài chưa đầy ba phân, tính từ nút cặp cẳng “cầu nối” đến cuối cặp cẳng sau cùng. Một em bé mới biết đi cũng dễ dàng dẫm nó bẹp dí.

Nhưng tôi nghĩ chỉ kích cỡ không thôi thì không đủ để tạo thành một con thú săn mồi, bởi lẽ ngay khi tôi cảm thấy bộ não của con nhện này hoạt động, tôi đã hiểu ngay anh chàng này là một tay đáng gờm.

Nhện sói là một sát thủ đích thực.

CHƯƠNG 11

Đói.

Đó là điều mà bộ não nhện muốn nói lên hơn hết cả: đói. Nó đang đói. Nó muốn săn. Nó muốn giết. Nó muốn xơi sống vài con bọ thơm tho, béo ngậy. Nó đói lắm rồi.

Và con nhện đói chẳng màng quan tâm loại côn trùng nào sẽ rơi vào tay nó. Bọ cánh cứng cũng được, châu chấu cũng xong, dế cũng ổn, hay thậm chí một con bọ ngựa tổ chăng. Con nhện không quan tâm chuyện đó. Nó thống trị thế giới của loài côn trùng. Nhện đối với côn trùng cũng chẳng khác gì sư tử đối với những loài có móng. Nó là con cá mập giữa bầy cá lia thia.

Có chuyển động! Có vật gì đó đang di chuyển, từ trái sang phải, băng ngang tầm nhìn của tôi. Tôi thấy mình rượt theo nó như con chó rượt con thỏ.

Tám cái cẳng xả hết tốc lực và tôi hệt một chiếc xe đua đang chồm lên từ vạch xuất phát.

Dưới tám con mắt nhện của tôi, thế giới này thật lạ lẫm. Tôi thấy được những màu sắc mà mắt người chưa hề biết. Cũng giống như khi bạn chơi trò đổi màu với cái remote TV trong tay ấy mà. Những vật lẽ ra phải màu nâu thì lại là màu xanh, lẽ ra màu xanh lại là màu đỏ, vân vân. Từ một số góc độ, các hình ảnh hầu như rất rõ nét, nhưng chỉ một giây sau nó đã vỡ vụn ra từng mảnh và tôi giống như đang xem hàng triệu cái màn hình tí hon cùng lúc.

Tôi sẽ chẳng bao giờ rút tỉa được một ý nghĩa lô-gích nào cho những hình ảnh đó.

Nhưng phần lớn điều mà tôi thấy lại là chuyển động. Tôi cực kỳ quan tâm đến các chuyển động. Các con mắt của tôi và mỗi sợi lông trên cơ thể nhỏ bé và ghê tởm của tôi đều dò tìm các chuyển động.

Và khi một vật đáng lưu tâm nào đó di chuyển, toàn bộ cơ thể tôi tự nó phản ứng lại ngay tức thì.

Đó là cuộc “đổ xô tìm vàng”, như người ta vẫn nói vào thời các cụ tổ nhà ta. Một nguồn năng lượng. Giống như khi ta kích vào đường ống chính dẫn adrenalin. Nó giống như luồng điện. Nó giống như nguồn năng lượng hạch tâm. Tôi bay xẹt qua những nhánh thông, những đám lá rụng, những ụ đất cát, đồng thời nhãn quan của tôi vẫn giữ rít lấy con bọ di động ấy và tôi vẫn ý thức rõ mình đang làm điều gì. Tôi muốn nói tôi vẫn biết mình là Marco, một con người ở dạng biến hình, và tôi còn biết rằng tôi không thực sự muốn xức cái con bọ đang chạy trốn chết đó, nhưng tía ơi, nó ngon lành quá chừng, tôi chẳng cách gì dừng lại được.

Con mồi đang chạy và tôi chính là con thú săn mồi. Tôi đã tiến hóa qua hàng trăm triệu năm nay để làm chính xác mỗi việc ấy. Khi loài khủng long bạo chúa còn phải đợi đến cả triệu năm mới dám mơ đến chuyện tiến hóa, thì những con nhện săn mồi đã biết giết thịt. Toàn bộ lịch sử của loài người thông minh, từ thuở ăn lông ở lỗ cho đến khi biết chơi đá bóng, đem so ra cũng chỉ bằng một tích tắc trong lịch sử của loài nhện.

Tôi chính là thần chết trên tám cái cẳng...

Đó là một con bọ cánh cứng. Tôi đang săn đuổi nó. Một con bọ lớn và già nua, còn bự hơn cả tôi. Bự hơn và chậm hơn. Nó lớn dần lên trong nhãn quan méo mó của tôi. Lớn lên, lớn lên nữa và tôi đang tiếp tục xông tới.

Tôi ước chỉ có thể giải thích vì sao tôi quyết chí săn đuổi. Đôi khi, bộ não thú nắm lấy quyền kiểm soát mất một lúc, và tựa như lẩn át bộ não người. Nhưng đó không phải là điều đang xảy ra với tôi. Tôi không hề bị lẩn ướt. Tôi chỉ đơn giản là hợp nhất với nó.

Đợt tăng tốc cuối cùng.

Cái cẳng trước của tôi đã chạm vào con bọ. Nó quật sang trái, nhưng đã quá muộn.

Tôi đã leo lên lưng nó.

Tôi chinh những cái hàm gớm guốc cùng các móc của chúng và...

<Marco, bạn làm gì đó?>

Là Ax. Tôi tuột xuống khỏi con bọ, cảm giác như vừa bị bắt quả tang làm điều gì sai quấy. Con bọ chạy mất tăm, nhẹ nhõm vì vừa thoát chết... Nếu như loài bọ cũng biết thế nào là nhẹ nhõm.

<Có làm gì đâu. Tôi chỉ để mặc cho con nhện làm việc của con nhện.> Đó là câu trả lời cực khôn, tôi nghĩ vậy. <Chắc là các bản năng của nó đã cuốn tôi đi theo ấy mà.>

<Marco, tôi cũng biến thành con nhện giống như bạn chứ bộ.> Ax nói.

Một làn sóng xấu hổ và ân hận quét qua tôi. <Ax à, nó chỉ là một con bọ thôi mà. Có đáng gì? Nào, hai đứa mình còn có chuyện phải làm, đúng hông?>

<Đôi khi loài người làm cho tôi lo sợ,> Ax bình luận.

Tôi không hỏi ảnh ngụ ý điều gì. Tại sao tôi lại mẫn mà chuyện sản bắt đến thế? Tại sao tôi không kháng cự lại nổi háo hức?

Tôi sực nhớ cơn thịnh nộ của tôi lúc nói chuyện với Tom. Mấy vụ đó có phải cùng chung một bản chất với nhau không ta?

<Tôi nghĩ là lỗi này nè,> Ax nói. Ảnh bước lên dẫn đường và tôi thấy ảnh di chuyển ở phía trước mình: một con nhện đang phóng nhanh chẳng mất tí sức lực nào trên tám cái cẳng.

Tôi bám theo sau ảnh. Giờ thì tôi đã tỉnh lại rồi. Giờ thì con nhện chỉ là một công cụ mà tôi đang sử dụng.

Đột nhiên, từ bầu trời... vật gì đó rơi xuống tôi!

Nó hạ xuống ngay giữa tôi và Ax. Một con châu chấu, bự gấp bốn năm lần bọn tôi. Trong nó chẳng khác gì con voi.

Và rồi... hấp! Nó bật những chiếc cẳng sau khổng lồ và bắn thẳng lên không. Nó biến mất cũng nhanh chẳng kém gì khi xuất hiện.

Hai đứa tôi tiếp tục chạy xuyên qua rừng, vượt qua cái khoảng cách hai trăm mét giữa bọn tôi và rìa ngoài của đám người đang tiệc tùng. Tôi đã cảm nhận thấy có người ở rất gần. Tôi “nghe thấy” những rung động, có thể là những lời đối thoại. Nhưng những giọng nói “nghe” nhòe nhoẹt đến mức khó lòng mà rút ra được từ đó một ý nghĩa nào.

<Ê, Marco, Ax, mấy bồ đang ở đâu vậy?>

Đó là giọng nói bằng ý nghĩ của Jake.

<Chúng tôi ở đây nè, thưa hoàng tử Jake,> Ax đáp.

<Bọn tui coi bộ hồng được đẹp đẽ lắm, nhưng bọn tui ở đây nè,> tôi bổ sung thêm.

<Tốt. Mình cũng đâu có đẹp hơn mấy bồ. Mình đang ở trong lốt ruồi nè. Nhưng cũng chưa tìm ra được cái anh chàng Erek đó...>

Vật gì to lớn và chậm chạp bỗng xuất hiện trên không trung, phía trên hai đứa tôi. Tôi tạt sang bên. Nó hạ xuống chậm chậm cùng với một tiếng RẦẦẦMMM!

Một bàn chân người. Một chiếc giày. Hiệu Nike.

<Ê, tui đã từng lo có ai đó sẽ đạp lên tui,> tôi nói. <Nhưng loài người sao mà chậm chạp quá chừng hà.>

<Dù sao cũng nên cẩn thận,> Jake đáp. <Khi nào tìm được Erek thì nhớ cho mình biết nhe.>

<Tui còn chưa biết cách nào để nhận ra hần đây nè.> Tôi ca cẩm. <Mấy con nhện này nhìn xa hồng được ngon lành. Mà từ cái nơi tui đang bò này thì mấy cái đầu người cứ y như là ở tuốt trên mây vậy đó.>

Nhưng Ax và tôi vẫn tiếp tục luồn lách, chạy như bay xuyên qua những cánh rừng những cẳng và chân di động, tuy đồ sộ nhưng hết sức chậm chạp.

Và rồi, ngay phía trước tôi... tôi đã thấy nó.

Nó trông như một bàn chân trần. Chỉ có điều là tôi nhìn xuyên qua được làn da của nó. Qua các móng chân. Với tám con mắt méo mó và quái chiêu của loài nhện, tôi đã nhìn xuyên qua được màn sương điện tử của hình chiếu ba chiều.

Tôi thấy được cả những gì ở phía sau của hình chiếu ba chiều đó.

Tôi thấy những vật trông như một liên kết giữa kim loại và ngà voi. “Bàn chân” đó không có ngón. Thật vậy, nó không được tạo hình giống như chân người. Nó giống như móng thú thì đúng hơn.

Đó không phải là người. Và mỗi cảm quan nhạy bén, sôi động và sắc sảo của tôi đều nói lên rằng đó không phải là vật sống.

<Ax?>

<Ừ, tôi thấy rồi.>

<Cái gì vậy ta?>

<Tôi biết đâu được.>

<Nó trông như một cỗ máy, gần như là vậy. Hình như nó làm bằng kim loại thì phải.>

<Ờ,> Ax đáp. <Theo tôi nghĩ, anh bạn Erek của bạn có thể là một người máy.>

CHƯƠNG 12

<**N**gười máy à?>

<Phải, người máy. Một cỗ máy được tạo ra để trông giống như ở dạng sống,> Ax nói như thể đó là ý tưởng bình thường nhất trần đời.

<Nó có giống thứ gì anh biết không vậy, Ax?> Tôi hỏi mà mắt vẫn không rời cái vật có tên Erek.

<Nó không phải là loại người máy mà tôi biết,> Ax đáp. <Nó không phải là kĩ thuật Andalite. Tôi cũng không nghĩ đó là kỹ thuật Yeerk. Tôi không biết nó là *ai...* hay là *cái gì.*>

Những con mắt nhện của tôi thấy được bàn chân và phần lớn cẳng chân phía trên. Cũng giống như tôi nhìn hai vật cùng một lúc. Nó có dáng dấp bề ngoài của chân người và ở bên trên là chiếc quần đùi. Nhưng ở phía dưới. Tất cả những thứ đó lại là cái cỗ máy, đâu như làm bằng thép và ngà voi.

Có đến hàng vạn tấm thép liên kết nhau, như những tấm giáp xâu chuỗi nhau mà các hiệp sĩ thời xưa vẫn thường hay dùng. Mỗi tấm nối riêng rẽ có hình tam giác rõ rệt. Những đoạn “ngà” hơi lớn hơn những đoạn có vẻ bằng kim loại.

Gã rôbốt đó... gã người máy đó... hay cái thứ quỷ quái gì đó, nhỏ con hơn Erek-người. Cái chân mà tôi đang được nhìn được kết cấu một cách kỳ dị. Nó trông giống như chân chó đuôi dài ra hơn là chân người.

Chiếc chân rôbốt, cùng với hình chiếu ba chiều của chân người, chợt nhấc lên khi Erek bước đi.

<Jake?> tôi gọi.

<Gì vậy? Ê này, hình như mình thấy hấn rồi. Cái anh chàng đó... các cảm quan của ruồi của mình rất khó nhận biết, nhưng mình thấy cái anh chàng đó toàn thân hơi lung linh, và hình như có gì đó ẩn phía dưới những ánh sáng lung linh này.>

<Chính vậy. Là hấn đó,> tôi xác nhận.

<Chờ chút! Còn một gã nữa kìa!>

<Cái gì?>

<Có một gã nữa giống vậy,> Jake đáp. <Mình vừa bay xẹt qua hấn. Có đến hai... thứ đó lận.>

<Hay quá ha, giờ thì sự việc coi bộ...>

Tôi chưa nói dứt lời thì...

Phập! Phập! Phập! Phập!

Cả một cơn gió lốc!

Mặt đất phía trước tôi như nổ tung khi hai bàn chân khổng lồ đập xuống.

Có bóng râm trên đầu tôi! Chạy!

Hai hình tam giác đen đồ sộ từ trên trời đổ ập xuống tôi. Chúng cắm sâu vào đất, ngay phía trước tôi! Ngay phía sau tôi!

Như một chiếc máy xúc cực mạnh, hai hình tam giác khép vào với nhau. Tôi bị kẹt dính ở bên trong. Tôi ở giữa bóng tối. Bóng tối tuyệt đối. Vật gì đó to khỏe đang nghiền tôi.

Tôi không thể thở nổi nữa. Tôi không thể thấy gì. Tôi đang bị ép và giã liên hồi.

Và tôi chợt hiểu ra...

Tôi đang bị nhai.

<ÁÁÁÁÁÁ!> Tôi hét lên.

Có đến hai loại ngôn ngữ ý nghĩ. Loại riêng tư, vốn như lời thì thầm chỉ dành riêng cho lỗ tai của một người nào đó, và loại công cộng, giống như là tiếng hét vậy.

Mà tôi thì lại đang hét.

Mọi người ở gần chiếc hồ đó đều nghe thấy tiếng tôi. Những người bình thường ắt sẽ tự hỏi: “Cái quái gì vậy nhỉ?” Còn những tên Mượn Xác ắt sẽ biết đó là ngôn ngữ ý nghĩ.

Nhưng tôi cóc cần biết. Tôi đang bị nhai sống cơ mà.

<Marco!> Jake la lớn. <Có chuyện gì vậy?>

<Marco! Mọi người đều nghe tiếng bạn hét!> Ax cảnh cáo.

Tôi cố kiểm soát cơn hoảng loạn. Tôi bị nhai thiệt, nhưng đã chết đâu mà hoảng.

<Vật gì... hay con gì đó vừa tóm được tui,> tôi nói bằng ý nghĩ chỉ dành riêng cho Jake và Ax.

<Tôi nghĩ là con chim quá,> Ax nói. <Tôi đã thấy nó từ khi nãy. Một con chim đen rất bụi. Nó đã bay đi mất rồi.>

Những cái căng nhện của tôi bị nén sát vào mình. Hai trong số đó đã bị gãy. Những sợi lông phủ toàn thân tôi bị mù. Mắt tôi cũng bị mù. Ngay cả cái cơ thể nhện của tôi cũng không đủ không khí để mà sống.

Tôi đang bị ép trôi tuột xuống cuống họng của một con chim đang bay trên không. Tôi chỉ còn vài giây nữa là tắc thở.

<Tobias?> Tôi tuyệt vọng thốt lên. <Bồ nghe thấy tôi không?>

<Marco hả? Có chuyện gì vậy?> Tobias đáp. Câu đáp trả của nó như vọng đến từ xa tít mù khơi.

<Một con chim đang xoi tái tui. Một con chim đen. Nó đang bay. Bồ thấy nó không...? Cứu tui với!>

<Marco, ở đây có đến cả tá quạ đang bay...>

Tôi cảm thấy lý trí của tôi bắt đầu tàn lụi. Con nhện đang giãy chết. *Điều gì sẽ xảy đến cho một con nhện chết vậy cả?* Tôi phân vân tự hỏi khi bộ não trở nên mất tập trung. *Điều gì sẽ xảy ra cho cái bịch bụi Marco ở trong không gian Z?*

Ý nghĩ đó khiến tôi linh hoạt lên. Tôi đã thoát khỏi sự đờ đẫn. Phải hoàn hình ngay!

Tôi cố tưởng tượng ra hình ảnh của chính mình. Hình ảnh của thằng nhóc có tên là Marco. Nhưng sao nó cứ lẫn lộn lung tung cả lên. Bộ não của tôi đang chết, và khi đang chìm ngấm dần, nó gọi lên hàng ngàn hình ảnh khác nhau. Hình ảnh những con sói, những con kiến khổng lồ, những con dã nhân. Hình ảnh những con thú tôi từng biến hình, những bộ não mà tôi từng sống bên trong.

Tôi không thể vươn tới hình ảnh người và bám chặt vào nó. Nhưng rồi, nổi lên từ ý thức đang tan rã của tôi là hình ảnh mẹ tôi...

Tôi nghĩ điều đó chả có gì đáng ngạc nhiên. Người ta vẫn kể rằng những người lính hấp hối trên chiến trường hay gọi mẹ mình khi trút hơi thở cuối cùng. Tôi nghĩ trường hợp của tôi cũng y chang như vậy...

Nhưng đó là người mẹ thật của tôi. Người mẹ như khi bà thật sự còn sống. Không phải là vật chủ của một tên Mượn xác mang tên Visser Một, mà chính là người mẹ thật của tôi.

Mẹ đang mỉm cười với tôi. Mẹ cao hơn tôi rất nhiều, nhưng mẹ đã cúi xuống bế tôi lên. Tôi

bay lên, dâng cao mãi lên không, cho tới khi đến ngang khuôn mặt mẹ. Và mẹ đã hôn tôi.

“Bé Marco của mẹ,” Mẹ nói thế. “Con lớn lên sẽ xinh trai lắm cho coi.”

Marco. Thằng nhóc người. Tôi thấy chính mình thật rõ rệt, hết như tôi nhìn qua đôi mắt của mẹ và nhận ra đứa bé xinh xinh đã từng là tôi thuở nào. Không phải là Marco - kẻ hóa thú, mà là thằng nhóc tí Marco.

Đột nhiên...

Áp lực chột tăng lên. Tăng lên nữa. Tôi bị ép từ khắp mọi hướng. Tôi cảm thấy các cơ căng lên để kìm tôi lại. Nhưng rồi các cơ đó cứ lỏng dần và run lên.

Một tiếng xé nghe đánh xoạc.

Ánh sáng. Ánh sáng đây rồi!

Tôi đang hoàn hình. Hoàn hình là lớn phồng lên. Tôi đã bung ra từ cuống họng của con quạ! Và giờ thì tôi đang rơi!

<Marco!> Tobias hét lên.

Nhãn quan nhòe nhoẹt và biến dạng giúp tôi thấy con quạ cũng đang rơi cạnh tôi.

Tôi đang rơi nhanh. Rơi trên không trung... Một sự pha trộn quái gở giữa một bên là con nhện què quặt và bên kia là con người đang thành hình.

Tôi đã đạt kích cỡ của một trái bóng chày. Tôi đoán là vậy. Và tôi đang tiếp tục lớn lên. Tôi thù ghét ngay cả cái ý nghĩ trông tôi như thế nào. Tôi biết tôi chẳng đẹp để gì cho cam.

RẦMMM!

Tôi va vào mặt đất. Tôi bật lên. Tôi va vào mặt đất lần nữa.

Tôi nằm sõng soài ở đó. Không còn biết mình ở đâu và ra sao. Nhưng tôi biết chắc chắn một điều là tôi đang hoàn hình. Tôi sắp THOÁT RA KHỎI HÌNH BIẾN ĐÓ!

Giá như tôi có cái miệng, thì tôi đã la toáng lên và chẳng bao giờ dừng lại. Nhưng cái miệng của tôi mãi sau mới xuất hiện. Bốn cái cẳng nhện của tôi co rút lại rồi biến mất. Những chiếc cẳng còn lại chuyển dần thành tay chân. Những chiếc móng tí hon chuyển thành ngón. Các hàm và móc của tôi chuyển thành môi và răng.

Tám con mắt nhện của tôi lần lượt biến mất, chỉ còn chừa lại hai con. Rồi dần dần, hai con mắt ấy biến hoàn toàn thành mắt người.

Tôi nhìn lên bầu trời xanh bằng cặp mắt người. Nhìn lên những cành cây cao ở tuốt bên trên tôi.

Và rồi, tôi nhìn lên khuôn mặt của người bạn cùng trường cũ: Erek.

Erek, gã người máy.

CHƯƠNG 13

“Marco?” Erek gọi. “Tóc cậu hồi trước hình như dài hơn thì phải?”

Lại chuyện tóc tai! Tôi chưa kịp nói gì thì ngay lúc đó, một cô nàng rồi rít chạy tới. Cô nàng nhìn xuống tôi rồi quay sang Erek.

“Ai vậy anh?”

“Tên cậu ta là Marco,” Erek từ tốn nói. “Một kẻ trong ‘lũ đạo tặc Andalite’ mà Chapman vẫn thường nói đó.”

“À, ra vậy,” cô gái nói.

Thế là hết.

Tôi đã làm lộ bí mật của hội Animorphs rồi.

Erek hất đầu về phía cô gái. “Jenny, bạn gái của tớ đấy.”

Có tiếng người di chuyển qua các bụi cây.

“Không có ai ở đây đâu,” Erek lớn giọng nói. “Jenny bị trật mắt cá chân, tôi phải giúp cô ấy...”

Nhận ra vẻ mặt cực kỳ sững sốt và bối rối của tôi, Erek nhoẻn miệng cười. “*Horatio, có nhiều thứ trên thiên đường và dương thế mà triết lý của người có mơ cũng không thấy được.*”

“Shakespeare?”

“Chính xác. vở Hamlet. Tớ xem đúng ngay buổi công diễn đầu tiên đấy.”

“Nhưng... buổi công diễn đầu tiên đó... cách đây cả mấy thế kỷ rồi còn gì.”

“Đúng vậy. À, mà cậu có biết nhà tớ không?” Erek hỏi.

Tôi gật đầu.

“Cậu hãy biến thành con gì đó nhỏ hơn để thoát khỏi đây đi,” Erek gợi ý. “Rồi sau đó đến nhà tớ, cả các bạn cậu nữa. Chúng ta có nhiều chuyện để bàn với nhau đấy.”

Không hiểu sao tôi buột miệng nói.

“Cậu không phải là người. Bọn tớ biết cậu là một người máy.”

“Còn các cậu thì không phải là những người Andalite,” Erek đáp lại.

“Cớ sao tớ phải tin cậu?”

Erek nhún vai. “Vì tớ có thể giao nộp cậu ngay bây giờ nhưng tớ không làm. Marco à, nếu tớ nộp cậu cho Visser Ba thì hẳn sẽ lần ra được tên tuổi của bạn bè cậu thôi. Cậu không chịu đựng nổi những đòn tra tấn của Visser Ba đâu. Cậu sẽ khai ra tuốt tuột cho mà coi.”

Tôi suy nghĩ vài giây và thấy là Erek đúng. Tôi ớn đến phát sốt khi nghĩ đến những trò tra tấn mà Visser Ba có thể bày ra.

“Được, bọn tớ sẽ đến,” tôi ầm ừc nói. “Có còn lựa chọn nào nữa đâu. Cậu nắm đằng chuôi rồi còn gì.”

Erek khẽ lắc đầu. “Không phải như cậu nghĩ đâu. Đó sẽ là cuộc họp giữa các đồng minh, Marco ạ. Cả chúng tớ cũng đang chiến đấu chống lại bọn Yeerk.”

CHƯƠNG 14

Bữa tối ngày hôm đó, ba đãi tôi món gà rán tẩm bột khoai tây, món “xịn nhứt” trong vốn liếng làm bếp của ba...

“Có ngon không con?” ba tôi hỏi.

“Dạ ngon lắm ạ,” tôi đáp.

Ba và tôi đang ngồi ăn ở ngoài vườn. Sau khi mẹ tôi “chết” - ba tôi suy sụp mấy năm trời. Lúc đó công việc làm của ba rất thất thường nên hai cha con tôi phải dọn tới ở trong một căn hộ khủng khiếp ở một khu vực tồi tàn nhất thành phố.

Nhưng tôi không thấy khổ vì nghèo mà khổ vì cô đơn. Ba tôi như lạc vào một thế giới u ám nào đó suốt một thời gian dài. Tôi phải tự thân lo việc nấu nướng, lau chùi dọn dẹp và nhiều việc khác...

Thật tuyệt vời khi tôi lại có nhà, có vườn, có món gà rán và ba đã trở lại là ba của tôi.

“Ba, dạo này ở sở ba đang làm gì vậy?”

Ba nhún vai. “À, vẫn là cái dự án về đài thiên văn ấy mà. Ờ, mà hổng hiểu sao cái phần mềm mà bạn Sai của con tình cờ tạo ra tự nhiên biến đi đâu mất tăm.”

Bạn Sai của tôi chính là chàng Ax hậu đậu đó mà. Phát mệt với ảnh luôn.

“Nếu xong việc ở đài thiên văn thì ba tính làm gì tiếp?” tôi hỏi, cố làm ra vẻ tự nhiên bằng cách nhai nhồm nhoàm một miếng to.

“Ba sẽ tham gia vào một dự án của công ty Matcom. Chuyện này không thể nói ra được đâu.”

Tôi bật cười, vẫn cố làm bộ thật tự nhiên. “Sao vậy ba?”

Ba nhìn tôi một chập, như đang phân vân hổng biết tôi đã đủ lớn khôn để nghe những điều ông sắp nói hay chưa.

“Vì mẹ của con đấy.”

Tôi ngừng nhai.

“Cách đây một năm rưỡi... Ồ không... Trước nữa cơ...” Ba mỉm cười với cái hình ảnh mà chỉ có ba mới thấy được. “Hồi con còn bé, ba mẹ vẫn thường hay gây lộn nhau như mọi cặp vợ chồng trẻ ấy mà. Thế rồi... Có thể là ba đã thay đổi. Có thể là mẹ con thay đổi. Ba cũng chẳng biết nữa... Ba mẹ như đã đạt đến mức hoàn hảo nhất của sự dung hợp và tình yêu. Nhưng chính ngay lúc đó mẹ con lại có những triệu chứng kỳ lạ. Giống như mẹ con đang tranh đấu với một rắc rối nào đó mà mẹ không thể nói ra với ba.”

Tôi nín thở lắng nghe. Giờ thì tôi đã biết những thay đổi bắt đầu từ khi nào. Tình yêu hoàn hảo mà ba tôi đang nói đến chính là công trình của tên Yeerk trong đầu mẹ tôi. Tên Yeerk đó chẳng thèm quan tâm đến các cuộc cãi cọ lặt vặt và ngốc nghếch trong gia đình. Hắn muốn hòa bình để dễ dàng tập trung vào những mục tiêu sâu xa hơn...

“Rồi một ngày nọ, ba bừng tỉnh dậy vào lúc nửa đêm. Mẹ con đang ngồi trên giường, tỉnh như sáo. Ba hiểu mẹ con vừa gặp ác mộng hay gì đó. Nhưng...” Ba tôi lắc đầu quầy quạ. “Thật kỳ lạ. Mẹ con giống như đang bị kẹt trong một cái giếng sâu và muốn gọi ba, muốn kêu cứu.”

Nước mắt tôi ứa ra. Tôi cầu sao ba đừng trông thấy chúng.

“Mẹ con nói, ‘Chúng sẽ không kiểm soát được anh nếu anh tránh xa khỏi quân đội.’ Câu này chả có nghĩa lý gì cả, nhưng cái cách mà mẹ con nói mới khó nhọc làm sao. Cứ như đó là điều quan trọng nhất đối với mẹ con vậy.”

Tối hiểu phải khó khăn lắm mẹ tôi mới nói ra được điều ấy. Đôi lúc, vào những khoảnh khắc bức bách, con người bị tên Yeerk điều khiển có thể vùng thoát ra. Họ có thể giành lấy quyền kiểm soát trong một vài giây tuyệt vọng.

Các vật chủ dám làm chuyện này sẽ phải trả giá rất đắt. Mẹ tôi, người mẹ thật của tôi, đã vùng lên khi tên Yeerk lơ đãng. Và bà đã giành được quyền kiểm soát trong vài giây.

“Thế đấy,” ba tôi nói tiếp. “Ba nghĩ mẹ con đã vừa trải qua một giấc mơ dữ. Nhưng cũng kể từ đó, mỗi khi phải làm việc gì dính líu đến quốc phòng là y như rằng ba lại có một cảm giác rất tệ.”

Tôi không thể giả bộ ăn được nữa.

“Ba à, bây giờ ba còn tính tham gia vô cái dự án quân sự đó nữa không?

Ba lẩn tránh ánh mắt tôi. “Cái công ty Matcom đó đang có vài dự án rất lý thú. Việc mà họ mời ba làm hoàn toàn không dính gì đến quân sự. Nhưng... họ quả thật đang làm một số công việc tuyệt mật. Ba đoán rằng một vài việc họ làm có liên quan đến quân đội.”

Ra thế đấy. Lý do Tom dụ tôi đưa ba đến với nhóm Chia Sẻ là vậy. Ba tôi đang làm việc cho một dự án nào đó mà bọn Yeerk muốn kiểm soát.

Mẹ đã cảnh giác ba điều này rồi mà. Đó chắc là những lời lẽ cuối cùng mà mẹ tôi - mẹ thật của tôi - đã chia sẻ với ba.

Ba tôi đang sắp sửa bỏ qua lời cảnh giác ấy và giờ thì bọn Yeerk đang nhắm ông...

CHƯƠNG 15

Bọn tôi quyết định gặp Erek tại nhà cậu ta. Không phải tất cả bọn. Rachel và Tobias sẽ ở bên ngoài để làm hậu viện.

Jake, Cassie, Ax và tôi bước tới cổng trước nhà Erek - một ngôi nhà trông hết sức bình thường.

“Ai gõ cửa đi chứ,” tôi nói rồi nhìn sang Ax. Ảnh đang biến thành người.

“Gõ cửa hả? Tại sao phải gõ? Tại sao? Go. Goo. Gõ.”

Hễ biến thành người là chàng Ax ngổ này lại đùa giỡn với âm thanh. Nói nhỏ nha, bạn chó đại ở chung với Ax trong một căn phòng có bày biện thức ăn.

Jake gõ cửa.

Ba của Erek: ông King, hiện ra ở cửa. “Các cháu vào đi.”

Cả đám bước vô nhà. Bên trong căn nhà trông hết sức bình thường. Bàn ghế, đèn, chén đĩa bày trong tủ, một cái TV cài ở chế độ “câm”, đang phát những hình ảnh của hãng CNN...

Trong nhà có hai con chó, một con thuộc giống lai chó săn Labrador và một con chó sục lùn mà mập. Con Labrador đang bình thản liếm cái lưng của nó, còn con chó sục thì chạy tới hít giày của bọn tôi.

“Thưa bác, Erek có nhà không ạ?” tôi cất tiếng hỏi.

Ông King gật đầu. “Có đấy. Các cháu uống xôđa nhé?”

“Dạ khỏi ạ,” Cassie vừa đáp vừa khom xuống gãi gãi vành tai con chó sục.

“Cháu yêu chó lắm hả?” Ông King hỏi.

“Bạn ấy yêu tất cả mọi loài vật ạ,” tôi trả lời thay Cassie. “Cả chồn hôi cũng yêu luôn.”

“Nhưng chó thì sao, cháu có yêu chó không?”

Cassie nhoen cười. “Nếu chuyện hoá kiếp là có thật thì cháu chỉ ước sao kiếp sau cháu được làm chó.”

Ông King mỉm cười gật đầu, làm như nhỏ Cassie này vừa nói câu gì đó sâu sắc lắm không bằng. Ông dẫn bọn tôi đi về phía nhà bếp. Một lần nữa, sự bình thường trong căn bếp thật đáng kinh ngạc. Có những mảnh giấy nho nhỏ dính trên tủ lạnh, ghi những câu đại loại như “mua một chục trứng và ít tiêu.” Có một bịch ngũ cốc dở dang ở trên quầy bếp...

Ông King mở một cánh cửa dẫn xuống tầng hầm, và bước xuống một chiếc cầu thang gỗ hẹp.

Đến lúc này, tôi bắt đầu thấy lo. Tôi nhận ra Ax đang từ từ hoàn hình về cơ thể Andalite.

Cứ cảm thấy nguy hiểm là chàng Ax này muốn có ngay cái đuôi để hộ mạng...

Ông King dừng lại khi cả đám bọn tôi đã xuống hết cầu thang. Không chút ngạc nhiên, ông lắng nghe quan sát Ax hoàn hình, lại còn lịch sự chờ cho Ax làm xong xuôi cái việc đó nữa chứ.

Và rồi, tôi ngạc nhiên đến cực độ khi cảm thấy mình đang rơi nhẹ nhẹ. Phải mất đến vài giây tôi mới hiểu chuyện gì đang xảy ra. Căn hầm đang hạ xuống như một chiếc thang máy. Phía trên chỉ còn là một màn đen dày đặc, chẳng còn thấy trần đầu nữa.

“Ôi,” Cassie thốt lên.

“Các cháu đừng sợ,” ông King nói.

Và rồi, khẽ rung một cái, cái tầng hầm/thang máy chợt dừng lại.

Một bên tường vốn treo đầy ống tưới vườn, cuốc, xẻng... đột nhiên biến mất. Thay vào đó là một hành lang được rọi sáng bằng ánh đèn màu vàng.

“Đi lối này,” ông King nói.

Bọn tôi đi theo ông. Hành lang không dài lắm, chỉ chừng mười lăm mét. Nó dẫn đến một bức tường trần xi. Nhưng rồi cả bức tường này cũng biến mất luôn.

Đằng sau nó là một căn sảnh rộng, rộng kinh khủng, được rọi bằng ánh sáng vàng rực, tuy dịu nhưng vẫn hơi nóng nóng.

Tôi ra khỏi hành lang, chạm chân vào một thảm cỏ xanh rờn. Trên đầu tôi, có lẽ cách hai ba chục mét, là một quả cầu rực sáng, trông y như mặt trời, đang tỏa ra những tia sáng vàng.

Trái dài phía trước bọn tôi, là một dạng công viên. Cũng cây, cũng cỏ, cũng suối nước, cũng hoa lá, cũng những nàng bướm lượn lờ cùng những chú ong vo ve bay từ bông hoa này sang bông hoa khác, cũng những chú sóc trèo lên nhảy xuống các nhánh cây...

Lang thang đây đó trong “công viên” là những... người máy. Những người máy ở dạng tự nhiên. Những cỗ máy làm bằng thép và một vật liệu gì đó màu trắng trắng. Những người máy này có miệng trông na ná như mõm thú, có những cái cẳng vụng về với những ngón hum húp.

Nhưng điều làm tôi kinh ngạc nhất là sự hiện diện của hàng trăm, không, dễ đến hàng ngàn con chó - những con chó bình thường của Trái Đất thuộc đủ mọi chủng loại. Chúng chạy thành đàn, thành lũ, thi nhau sủa ăng ẳng, tru tréo và gầm gừ. Chúng đang rượt những con sóc, hít người lẫn nhau và nói chung là đang mở hội lớn theo kiểu chó...

Bọn tôi đứng đực ra đó hết mấy tên ngáo.

Một thiên đường của chó! Chó và rôbốt cùng chung sống trong một công viên khổng lồ dưới lòng đất!

Một trong các rôbốt nhảy cẫng tiến về phía bọn tôi. Khi nó đến gần, một hình chiếu bắt đầu hình thành xung quanh nó. Vài giây sau, nó trở thành Erech.

“Chào mừng các bạn đã đến,” Erech nói. “Tôi đoán các bạn hơi ngạc nhiên, có đúng không?”

CHƯƠNG 16

“Chúng tôi là người Chee,” Erek nói khi đưa bọn tôi đến dưới một thân cây lớn. Một dòng suối nhỏ chảy róc rách gần đó. Một bức tường im lặng chợt sụp xuống như ai đó vừa vặn nhỏ âm thanh của cả ngàn con chó đang sủa vang ngoài kia. Tôi vẫn nghe thấy tiếng chúng, nhưng giờ thì âm thanh đó như vọng tới từ rất xa.

<Các anh là người máy,> Ax nhận xét.

“Phải.”

<Công nghệ của các anh rất cao và rất thú vị,> Ax nói tiếp.

Erek mỉm cười. “Chúng tôi chỉ là những tạo vật mà thôi. Chính những đấng sáng tạo ra chúng tôi mới là những công trình sư vĩ đại.”

“Các anh đưa bọn tôi đến đây để làm gì?” Jake hỏi. “Các anh trình diễn toàn bộ những điều đó vì mục đích gì vậy?”

“Chúng tôi muốn các bạn tin tưởng chúng tôi,” Erek nói. “Tôi biết các bạn còn để lại vài bạn bè bên ngoài phòng trường hợp chúng tôi trở mặt. Để bình đẳng với nhau, tôi muốn cho các bạn biết các bí mật của chúng tôi sau khi chúng tôi đã biết hết bí mật của các bạn. Rồi các bạn sẽ hiểu chúng tôi là ai, tại sao chúng tôi lại là đồng minh của các bạn. Và cả việc tại sao chúng tôi... hay ít ra là một số người trong chúng tôi... muốn làm hậu thuẫn cho các bạn.”

“Thế thì hay quá,” Cassie thốt lên.

Bất chợt, mọi thứ quanh bọn tôi bỗng tan biến. Thay vào đó là một hình ảnh lớn, ba chiều, trông cũng thực chả kém gì Erek...

Một hành tinh có đến hai vầng dương trên bầu trời, một cái be bé và gần như màu đỏ, cái kia lớn cỡ gấp bốn lần mặt trời của thái dương hệ chúng ta và có màu vàng sậm hơn.

Cây cối rất đặc biệt. Thân cây có màu xanh và trông láng mượt. Nhưng thay vì lá, các cành cây chỉ đơn giản tách ra thành những nhánh và cành con. Chúng dần dần chuyển từ màu xanh sang màu bạc và cuối cùng là màu hồng sáng. Những cành con màu hồng này đan cuộn với nhau, nhìn từ xa trông hết những cuộn len khổng lồ bằng thép hồng.

Các cây ở đây không lớn hơn bao nhiêu so với cây trên Trái Đất, tôi có cảm giác như vậy. Nhưng nói về bụi thì phải kể đến những mũ nấm. Ít ra đó là những thứ tôi thấy giống mũ nấm. Bản thân chúng đã to bằng cỡ nửa thân cây. Trên mỗi mũ nấm đều có treo một chiếc tổ trông luộm thuộm của một loài vật ba cẳng, da nhẵn nhụi, di chuyển bằng cách nhảy cóc.

Cũng có cả những con thú khác xung quanh, con nào con nấy trông còn quái đản hơn con vật vừa rồi. Nhưng loài vật chính mà bọn tôi thấy là những sinh vật hai chân, cao chừng thước ba, có đôi tai dài lủng lẳng và một cái mõm.

Trông chúng giống một cách những con chó... nhưng là chó biết đi bằng chân sau. Thật ra,

chúng trông hơi hơi giống Ereks khi cậu ta rũ bỏ hình chiếu ba chiều và để lộ chân tướng của mình.

“Đó là các đấng sáng tạo ra chúng tôi,” Ereks nói. “Họ là người Pemalite. Một trăm ngàn năm trước khi người Andalite còn đang học cách tạo ra lửa thì người Pemalite đã có phi thuyền đạt tốc độ vượt ánh sáng rồi...”

Tôi nhận thấy cái đuôi của Ax hơi xoắn lại khi nghe những lời này.

“Và dĩ nhiên loài người chỉ là những bầy đoàn ăn lông ở lỗ khi người Pemalite lần đầu tiên ghé qua Trái Đất. Người Pemalite không quan tâm đến chuyện chinh phục hoặc can thiệp vào cuộc sống của các hành tinh khác. Họ chỉ muốn thưởng ngoạn cuộc đời.” Ereks mỉm cười. “Họ rất thích chơi những trò chơi, những thứ gây cười. Họ là một nòi giống đã tiến hóa cực kỳ hoàn chỉnh cho nên những bản năng hung bạo đã được rửa sạch. Tâm hồn họ không có chỗ cho cái ác...”

Thoạt đầu, tôi thấy điều này thật khó tin. Nhưng khi tôi nhìn những hình chiếu xung quanh, tôi lại thấy có thể tin rằng trên cái hành tinh kỳ quái này người Pemalite đã tìm được một sự an bình sâu lắng nào đó. Nơi đây chỉ có một cảm giác tĩnh lặng sâu xa. Giống như là Vườn Thiền hay gì đó. Nhìn đâu cũng thấy những người Pemalite nhảy nhót, chơi đùa, và phát ra những tiếng kêu kỳ lạ CHUK CHUK CHUK mà có lẽ chẳng gì khác hơn là tiếng cười...

Khung cảnh quanh tôi chợt thay đổi. Giờ thì xen lẫn với người Pemalite là những người máy giống như Ereks, trông hao hao giống các đấng sáng tạo của chúng.

“Thoạt đầu chúng tôi chỉ là những đồ chơi,” Ereks nói. “Người Pemalite tạo ra chúng tôi để giúp vui cho họ. Họ gọi chúng tôi là dân Chee. Từ này có nghĩa là ‘bạn’. Họ cũng giao việc cho chúng tôi làm thật đó, nhưng họ tạo ra chúng tôi chủ yếu là để kết bạn với họ. Chúng tôi là một giống ‘nhân tạo’, đúng vậy, nhưng không hề là một giống nô lệ máy móc.”

Ereks nhìn bọn tôi và tôi thề rằng đã bắt gặp những giọt lệ ngấn trên đôi mắt ba chiều của anh ta. “Chúng tôi luôn là bạn bè của nhau. Họ dạy chúng tôi cách cười đùa và vui chơi. Họ rất thích thú khi tạo ra được những người máy biết đùa...”

Bất chợt... ZZZZZAAAAARRRRPPPPP!

Tôi dội ngược ra phía sau. Một tia sáng hung bạo vừa mổ phanh mặt đất ngay phía trước bọn tôi, tạo thành một rãnh sâu khủng khiếp xé toang cả mặt đất. Nó làm bốc cháy vài gốc cây màu hồng và vài mũ nấm khổng lồ.

“Và rồi bọn Howler đã tới,” Ereks giải thích. “Hàng ngàn con tàu hùng mạnh bất ngờ chui ra từ không gian Zêrô... Chúng đến từ một nơi rất xa dải thiên hà này. Người Pemalite không hề có ý niệm nào về chúng. Và họ không bao giờ hiểu nổi bọn Howler ấy muốn gì vì chúng chẳng đưa ra yêu sách nào. Chúng chỉ đơn giản là tấn công. Có lẽ đó là tất cả những gì chúng muốn: sự hủy diệt.”

Trong những hình ảnh kế tiếp tôi thấy các trạm không gian Pemalite bị nổ tung, những người dân Pemalite vô phương tự vệ bị thả trôi trong không gian lạnh lẽo và chết chóc. Những khung cảnh tàn sát cứ hiện ra, hiện ra mãi.

Tôi bắt gặp Cassie đang khóc và hình như chính tôi cũng đang khóc. Khung cảnh ấy thật quá sức khủng khiếp.

“Hầu như toàn bộ nòi giống Pemalite bị quét sạch,” Ereks nói. “Chỉ vài trăm người Chee và vài

trăm người Pemalite là kịp thoát khỏi hành tinh này bằng một con tàu độc nhất, chỉ vài giây trước đợt sóng tấn công thứ hai của bọn Howler. Chúng tôi đã trốn vào không gian Zêrô, không hề có một kế hoạch nào, không một ý tưởng nào về việc sẽ phải làm gì kế tiếp.”

“Tại sao các anh không đánh trả?” tôi thắc mắc. “Các anh vẫn tự hào về sự tiến bộ của người Pemalite cơ mà. Nếu họ tạo ra được người máy thì họ cũng phải tạo ra được vũ khí chứ.”

Erek nhìn tôi ra vẻ đồng ý. “Nhưng người Pemalite đã quên mất khái niệm chiến tranh và xung đột. Họ là những sinh vật của hòa bình. Họ đã quên mất rằng trên đời này vẫn tồn tại những hành động tàn ác...”

Câu trả lời đó khiến tôi thấy thất vọng. Nó thật vô lý. Nhưng tôi vẫn để cho Erek kể nốt câu chuyện bi thương của anh ta.

“Trong khi chạy tháo thân vào không gian Zêrô, chúng tôi đã phát hiện ra rằng chúng tôi không hoàn toàn thoát khỏi bàn tay bọn Howler. Người Pemalite bắt đầu đổ bệnh. Họ chết dần chết mòn. Bọn Howler đã sử dụng vũ khí vi trùng. Người Pemalite tất cả đều nhiễm bệnh. Còn người Chee chúng tôi vốn là người máy nên không hề hấn gì.”

Trước mắt bọn tôi là khung cảnh bên trong một con tàu không gian. Những người Chee đang tuyệt vọng nhìn các đấng sáng tạo của họ vật vã vì đau đớn.

“Và rồi chúng tôi sức nhớ đến một hành tinh, giống hành tinh của chúng tôi, nhưng lại ở rất xa thế giới chúng tôi và thế giới của bọn Howler. Hành tinh đó chỉ có một mặt trời với ánh sáng nhàn nhạt, nhưng nơi ấy cũng có nhiều cây cỏ và những đại dương tuyệt đẹp.”

“Trái Đất,” Cassie thốt lên.

“Đúng, Trái Đất,” Erek xác nhận. “Người Pemalite đã không trở lại Trái Đất suốt năm vạn năm qua, và trong khoảng thời gian đó những bầy đoàn linh trưởng sống lang thang đã kiến tạo nên những đô thị. Họ đã thuần hoá được các con thú và lúc này đang bắt đầu trồng trọt. Chúng tôi đã đáp tàu xuống Trái Đất chỉ với sáu người Pemalie còn thoi thóp sống.”

Hình chiếu ba chiều chợt biến mất và chiếc hang dưới lòng đất trở lại dáng dấp cũ của nó: một công viên rộng lớn với những loại cây cỏ của Trái Đất và những bầy chó ở khắp nơi.

“Chúng tôi đã cố cứu vãn *phần nào đó* của những người Pemalite. Chúng tôi hy vọng bằng cách nào đó có thể giữ được trái tim và tâm hồn họ sống mãi. Chúng tôi đã tìm kiếm trên Trái Đất một loài mà chúng tôi có thể gieo cấy những đặc tính của người Pemalite: sự tử tế, lòng tốt, niềm vui sống và tình yêu thương.”

“Sói,” Cassie thốt lên, một lần nữa đoán trước tôi xa lắc.

Erek có vẻ ngạc nhiên, gật gù cái đầu người ở dạng hình chiếu. “Phải. Trông chúng khá giống người Pemalite. Chúng tôi đã cấy những đặc tính của người Pemalite vào giống sói. Từ sự hợp nhất này mà loài chó đã được tạo ra. Ngày nay, phần lớn loài chó đều có mang đặc tính của người Pemalite. Không phải tất cả nhưng là phần lớn. Khi nào các bạn thấy chó chơi đùa, săn một khúc cây, chạy loanh quanh và sủa vang chỉ thuần túy vì niềm vui sống tức là các bạn đang thấy những gì còn sót lại của nòi giống Pemalite.”

“Chính vì thế mà tất cả những con chó này đang ở đây,” Jake nhận xét. “Chúng là... là gì nhỉ? Bạn của các anh? Hay đấng sáng tạo của các anh?”

“Chúng là niềm vui của chúng tôi,” Erek đáp, “Bởi lẽ chúng nhắc nhở chúng tôi về một thế giới

không có cái ác. Một thế giới mà chúng tôi đã đánh mất. Người Chee chúng tôi là tất cả những gì còn lại của công nghệ thiên tài Pemalite. Loài chó của Trái Đất thì chính là tất cả những gì còn lại của tâm hồn Pemalite.”

CHƯƠNG 17

“**V**à thế là tất cả các anh đều giả làm người?” tôi hỏi.

Erek gật đầu. “Phải, chúng tôi sống như người. Chúng tôi đóng vai những em bé rồi lớn dần lên theo chúng. Đến lúc nào đó, hình chiếu của chúng tôi cho phép ‘chết’ và chúng tôi khởi đầu trở lại dưới dạng một em bé khác.”

“Chuyện này đã xảy ra từ bao lâu rồi?” Cassie thắc mắc.

Erek cười. “Tôi đã từng phụ xây dựng kim tự tháp.”

“Anh thiết kế mấy cái kim tự tháp ấy à?”

“Đâu có. Chúng tôi chưa bao giờ can thiệp vào công việc của loài người. Tôi chỉ sắm vai một nô lệ. Tôi phụ việc vận chuyển đá. Đó là một thử thách vì hồi đó tôi chỉ mới vừa giả làm người. Dĩ nhiên tôi phải giấu sức mạnh thực của mình. Thế giới của người Pemalite có lực trọng trường mạnh gấp bốn lần Trái Đất. Tất nhiên là chúng tôi được thiết kế để thích ứng với lực trọng trường đó, và điều này có nghĩa là chúng tôi rất khỏe nếu so với các chuẩn mực của loài người.”

“Và anh vẫn cam chịu là nô lệ sao?” Jake hỏi. “Anh có thể chiếm lấy Ai Cập, thậm chí có thể đoạt cả thế giới.”

“Chúng tôi không phải là bọn Yeerk,” Erek lạnh lùng nói. “Khi người Pemalite tạo ra chúng tôi, họ đã cài đặt để chúng tôi căm ghét bạo lực. Chúng tôi không có khả năng làm hại bất cứ sinh vật nào. Chưa một người Chee nào lấy đi mạng sống của bất cứ ai.”

Ngay lúc đó, tôi nhận ra một nhóm bốn người Chee đang tiến nhanh về phía bọn tôi.

Cả Erek cũng thấy họ. Mặc dù đã biết “khuôn mặt” của anh ta chỉ là hình chiếu, tôi vẫn cảm nhận được vẻ khó chịu của anh.

“Anh làm gì vậy?” một người Chee gay gắt hỏi. “Anh điên rồi sao?”

Bốn người Chee bước tới và nhìn bọn tôi bằng những cặp mắt rôbốt vô hồn. “Người à? cả dân Andalite nữa? Họ làm gì ở đây? Anh đã kể gì cho họ?”

“Tất cả mọi thứ,” Erek đáp, vẻ thách thức. “Những con người và anh bạn Andalite này đang kháng cự lại bọn Yeerk. Họ chính là những kẻ có năng lực biến hình.” Giọng Erek bổng cao lên. “Họ đang gánh vác cuộc chiến mà lẽ ra ta phải đảm đương.”

“Chúng ta là người Chee. Chúng ta không thể chiến đấu,” một người máy vừa nói vừa dùng tay bắt hình chiếu ba chiều của mình lên. Một cơ thể người xuất hiện. Cơ thể của một bà lão, trạc độ tám mươi tuổi.

“Tôi là Chee-Ionos. Tên người hiện nay của tôi là Maria,” bà ta nói. “Tôi không có ác ý gì với các bạn. Tôi chỉ đang tranh cãi với anh bạn Chee mang tên Erech này thôi...”

“Chúng ta đã đứng đực ra khi bọn Howler hủy diệt các đấng sáng tạo,” Erech nói với bà Maria. “Chúng ta không thể đứng đực ra lần nữa để nhìn cái thế giới này bị hủy diệt nốt. Người và chó sống khăng khít với nhau. Giữa họ đã phát triển một sự liên lập. Chó không thể tồn tại nếu không có người. Nếu loài người rơi vào tay bọn Yeerk, thì chúng ta, công trình vĩ đại cuối cùng của người Pemalite, và loài chó, nơi kết tụ tâm linh của họ, cũng sẽ phải chết theo.”

Tôi nháy mắt với Jake. Lý do người Chee muốn giúp loài người là vậy ư? Để cứu loài chó ấy à? Jake khẽ gật đầu, vẻ tinh nghịch.

“Chúng ta không thể chiến đấu, giết chó.” Bà Maria quả quyết nói. “Erech, anh biết rõ điều đó, vậy mà anh vẫn đưa những người xa lạ này đến đây. Anh đã để lộ bí mật mà chúng ta đã gìn giữ suốt hàng vạn năm qua. Làm thế có tốt lành gì đâu? Chúng ta đâu thể nào chiến đấu để cứu loài người.”

“Bà sai rồi,” Erech nhẹ nhàng nói. “Chúng ta có thể chiến đấu. Trong khi bà và những người khác chỉ biết ngồi hy vọng mọi thứ sẽ êm đẹp thì tôi và bạn bè của tôi đã xâm nhập vào tổ chức của bọn Yeerk trên Trái Đất. Bọn Yeerk thậm chí đã lầm tưởng rằng tôi là người của chúng.”

Bà Maria và ba người Chee ở dạng không phải hình chiếu trên mắt ngó Erech.

“Bọn Yeerk đang rất bận rộn. Chúng đã kiểm soát được một công ty máy tính có tên là Matcom.”

Tôi phải mất đến vài giây mới nhớ ra cái tên này.

Erech nói tiếp. “Bọn Yeerk đang làm việc trên một máy tính chủ hồng đột nhập và viết lại mọi phần mềm của tất cả các máy tính trên Trái Đất. Khi có đủ nhân lực, chúng sẽ tung ra trái bom máy tính đó, và trong nháy mắt chúng sẽ kiểm soát được toàn bộ các máy tính...”

“Việc đó thì can hệ gì đến chúng ta?” Bà Maria vẫn khẳng khái.

“Trọng tâm của hệ thống này là một tinh thể mà bọn Yeerk thu được của một thương nhân ở Dayang. Gã thương nhân này không hề biết mình đang sở hữu vật gì. Nhưng bọn Yeerk thì biết rõ. Tinh thể đó là một bộ xử lý cực kỳ tinh vi mà ngay cả người Andalite cũng chưa thể tạo ra được. Và nó đã tồn tại từ hơn năm vạn năm nay, tính theo lịch của Trái Đất.”

“Tinh thể Pemalite!” Bà Maria hỗn hển nói.

“Đúng. Tinh thể Pemalite. Nếu có nó, chúng ta sẽ viết lại được các hệ thống bên trong của chính chúng ta, có thể xóa những phần cấm đoán đối với bạo lực. Chúng ta sẽ được tự do! Tự do để chiến đấu!”

“Tinh thể Pemalite,” bà Maria thì thào. “Anh không thể làm như vậy được, Erech. Không thể!”

Nhưng Erech đã quay lưng lại. “Nếu chúng ta lấy được tinh thể đó thì... cùng với các bạn Animorphs này, sức mạnh của chúng ta sẽ tăng lên gấp bội. Và bọn Yeerk sẽ không thể nào cản được chúng ta.”

<Làm cách nào mà bọn Yeerk tin được rằng anh là người của chúng?> Ax hỏi Erech.

Erek tắt hình chiếu và trở thành một người máy. Và rồi cái đầu của anh chột mở toang ra. Bên trong cái đầu bằng thép và ngà là một cái hốc, đường kính chỉ vài phân.

Và trong cái hốc đó, một con sên xám hoét nằm bất lực, bị trói chặt bằng những sợi dây nhỏ xíu, mỏng hơn cả tóc người nữa.

<Một tên Yeerk!> Ax rít lên.

“Phải,” Erek nói. “Bọn Yeerk tin rằng tôi là người. Tôi chấp nhận cho chúng chui vào đầu, nhưng chúng không thể biến tôi thành một kẻ Bị mượn xác được. Ngược lại, tôi tạo ra một chỗ cho tên Yeerk ở. Hắn chẳng thấy gì cả, chẳng biết gì cả. Chính tôi kiểm soát ký ức của hắn chứ không phải ngược lại. Và bây giờ tôi có thể len lỏi giữa bọn Yeerk như thể tôi là người của chúng vậy.”

“Làm cách nào anh giữ cho hắn sống được mà không có tia Kandrona?” Cassie chất vấn.

“Tôi có khả năng dùng nguồn năng lượng nội tại để tạo ra tia Kandrona và giữ cho hắn sống,” Erek giải thích. “Khi tôi đến Vững Yeerk, tôi tạo ra một hình chiếu ba chiều thể hiện tên Yeerk chui ra khỏi lỗ tai tôi và nhảy tọt vào vũng. Sau đó, tôi tạo tiếp một hình ảnh ba chiều thể hiện cảnh hắn quay trở vô đầu tôi. Bọn Yeerk chẳng đời nào nhận ra rằng chúng không gặp tên Yeerk thật ở trong vũng, bởi lẽ chúng rất ít khi giao tiếp với nhau ở trạng thái tự nhiên.”

“Vậy chúng ta có thể phối hợp với nhau như thế nào?” Jake hỏi. “Ý tôi hỏi, các anh muốn gì ở chúng tôi?”

Erek trở lại hình dạng người. Anh bước về phía bọn tôi, vẻ háo hức và kích động. “Chúng ta cần phải có cái tinh thể Pemalite đó. Vấn đề là ở bọn Yeerk đã tạo ra cả một pháo đài thực thụ, vượt xa tất cả những gì các bạn có thể hình dung, để canh giữ tinh thể đó. Nó hiện đang ở trong một căn phòng ngay trung tâm tòa nhà của công ty Matcom, có bọn Hork-Bajir canh giữ ngày đêm. Những chiến binh Hork-Bajir tinh nhuệ nhất. Và bản thân tinh thể thì được nôm giữa một hệ thống rất tinh vi. Nó được giấu trong một căn phòng tối như bưng. Chỉ cần một tia sáng nhẹ nhất, mờ ảo nhất - dù là tia hồng ngoại, tử ngoại hay bất cứ một thứ tia nào khác - cũng sẽ khởi hoạt hệ thống báo động. Ngoài ra, trong bóng tối còn có những sợi dây báo động rất nhạy, cho dù có bị chạm khẽ cách mấy.”

“Vậy là để đến chỗ tinh thể, ta phải phát hiện ra nó mà không thấy nó, đồng thời phải tránh các sợi dây vốn không cách chi nhận ra được trong bóng tối,” tôi tổng kết.

“Điều đó cũng giống như tìm một cây kim giữa một mớ rơm trong khi bạn bị mù và không được quyền sờ mó vào cọng rơm nào. Các bức tường, trần nhà, sàn nhà đều cảm nhận được áp lực do đó bạn không thể chạm vào chúng.” Erek nói.

“Chúng tôi có thể làm được gì trong vụ này?” Tôi hỏi. “Làm sao tìm được vật mà mình không thể thấy? Nó đâu có mùi gì và nó cũng đâu thể gọi chúng tôi đến chỗ nó.”

“Hừm...” Cassie húng hắng.

“Gì vậy?” Jake ngạc nhiên hỏi.

“Điều đó có thể làm được,” Cassie nói. “Nếu như bọn mình *muốn* làm.”

“Dĩ nhiên là muốn rồi,” tôi sốt sắng nói. “Với những tay này về phe bọn mình, chúng ta thật sự có cơ hội để chiến thắng rồi đó. Quyền năng biến hình của bọn mình mà cộng với sức mạnh và những trò ảo thuật ba chiều của họ thì bọn Yeerk sẽ te tua cho coi.”

“Không được đâu,” bà Maria hét lên. “Các bạn chẳng hiểu gì cả. Người Chee không thể làm hại ai. Người Chee không thể giết chóc. Chưa một người Chee nào lấy đi mạng sống của bất cứ sinh vật nào.” Bà chộp lấy cánh tay tôi và nhìn thẳng vào mắt tôi. “Trong khi loài người, loài Yeerk, loài Andalite, loài Hork-Bajir và hàng triệu triệu loài khác ở hàng triệu thế giới đã gây chiến, tàn sát và chinh phục lẫn nhau thì chúng tôi vẫn luôn sống trong hòa bình. Các người muốn chấm dứt điều đó sao? Các người muốn chúng tôi cũng trở thành kẻ sát sinh sao?”

“Thưa bà,” tôi nói với vẻ khá lạnh lùng. “Chúng tôi đang chiến đấu vì cuộc sống của chính chúng tôi. Ba mẹ chúng tôi, anh chị em chúng tôi, bạn bè chúng tôi... họ sắp trở thành nô lệ của bọn Yeerk nếu chúng ta không chiến thắng được chúng. Vì vậy tôi sẽ làm tất cả những gì cần thiết. Nếu như các vị chịu chiến đấu mấy vạn năm trước đây thì người Pemalite có thể sẽ vẫn còn sống sót. Và quý vị sẽ không phải sống chui rúc với những con chó trong một cái chuồng to đùng dưới lòng đất như thế này.”

Bà Maria thả tay tôi ra, còn Ereկ thì gật đầu.

“Một cái chuồng bụi dưới lòng đất,” Ereկ cay đắng lặp lại. “Chính xác là vậy.”

“Chúng tôi sẽ lấy cái tinh thể đó cho các bạn,” Jake tuyên bố. “Ereկ, hãy kể cho chúng tôi tất cả những gì anh biết về cái công ty Matcom đó đi.” Jake quay sang người Chee có tên là Maria. “Tôi xin lỗi, nhưng Marco đã có lý. Bọn Yeerk đã tóm được anh của tôi. Tôi sẽ không lùi bước trước bất cứ việc gì, miễn là cứu được anh ấy.”

CHƯƠNG 18

Bọn tôi rời khỏi căn hầm, bỏ lại phía sau cái thế giới màu vàng kỳ quái của những bầy chó.

“Sao? Chúng ta thỏa thuận thế nào đây?” Ereկ hỏi. “Các bạn giao cho chúng tôi tinh thể Pemalite, được chó? Sau đó chúng tôi sẽ sát cánh bên các bạn, và chúng ta sẽ cùng chiến đấu để đánh bại bọn Yeerk.”

“Nghe được đấy,” tôi nói liền.

“Trừ khi có ai đó phản đối...” Jake mở miệng.

Nhưng Cassie đã cắt ngang lời nó. “Ereկ, hãy để chúng tôi bàn bạc một chút. Đây là một quyết định rất hệ trọng.”

Tôi ngạc nhiên, nhưng chắc cũng chả ngạc nhiên bằng Jake.

Và rồi chúng tôi chợt nghe thấy một tiếng động phát ra từ ở ngay phía trên.

“HhhhhrrrrAAAWWWRRRR!”

“Má ơi” tôi nói. Tôi biết tổng cái âm thanh này rồi. Cả đám bọn tôi đều biết nó là gì.

“Rachel,” Cassie thảng thốt kêu lên.

“Chúng ta đã ở dưới hầm quá lâu,” Jake nói. “Ereկ à, một người bạn của bọn tôi chắc là đã

quyết định xông vào để giải cứu bọn tôi.”

Erek nhún vai. “Chắc không có vấn đề gì đâu.”

“Tại anh chưa biết nhờ bạn của tụi tôi đó thôi,” tôi nói.

Tôi lao vội lên cầu thang. “Rachel! Ngưng đi!”

Cánh cửa ra vào đã bị bứt tung ra khỏi bản lề. Cái tròng kỷ bị hất văng vô tường. Và ở đó, ngay giữa căn phòng, cao đến mức cái đầu quyết cả lên trần nhà, là một con gấu xám đang ở độ tuổi sung sức nhất...

“HhhhRRRAAAWWRRR!” Rachel rống lên giận dữ và tuyệt vọng.

Tuyệt vọng bởi lẽ người Chee đóng vai ba của của Erek đang chế ngự Rachel một cách ngon lành. Đôi tay người ở dạng hình chiếu đang xiết quanh bờ vai đồ sộ của con gấu xám, làm cho Rachel không sao cựa cựa được.

<Người Chee các anh khỏe thật đấy,> Ax nhận xét.

Đó là một tuyên bố hơi thừa.

<Mấy bồ ở đâu vậy?!!> Rachel gất lên. <Tui đợi mấy bồ lâu quá chừng luôn. Tui tưởng mấy bồ tiêu rồi chứ.>

“Ồ, bọn mình có cả một câu chuyện dài để kể với bồ đây.” Cassie nói.

Ngó thấy bọn tôi vẫn an toàn, Rachel đã dịu xuống. Người Chee kia từ từ thả Rachel ra và nhỏ bắt đầu hoàn hình.

Jake có vẻ bối rối. Nó xăng xái dựng lại chiếc trường kỷ. “Ơ... Erek, đây là Rachel, bạn của chúng tôi.”

Erek quay sang Rachel, nói, “Hy vọng là bạn không bị đau...”

“Các anh vật được cả con gấu thì phi bạo lực cái nỗi gì?” tôi hỏi.

“*Ba’* tôi biết cô ta không phải là gấu thật. Ông chỉ giữ cổ lại thôi chứ đâu có tiêu diệt. Nếu Rachel đủ khỏe để vùng thoát ra, *ba’* tôi sẽ không có lựa chọn nào khác hơn là để mặc cho mình bị hủy diệt.”

Tôi bật cười. “Tôi đã hiểu vì sao anh muốn thay đổi điều đó rồi.”

Erek đáp lại, giọng buồn buồn. “Phải.”

Bọn tôi bắt đầu ra về. Tôi để mấy đứa bạn đi trước vài bước rồi kéo Erek lại gần.

“Này, Erek. Anh đã đến dự tang lễ của mẹ tôi...”

Erek nhìn đi chỗ khác và khẽ bặm môi. “Marco à... có chuyện này tôi phải nói với cậu.”

“Tôi biết chuyện gì rồi. Mẹ tôi chưa chết chứ gì? Trong đầu bà là một tên Mượn xác. Bà là Visser Một.”

Đến phiên Erekinh ngạc. “Các cậu biết nhiều quá vậy?”

Tôi nhún vai. “Có phải đó là lý do anh đến dự tang lễ không vậy? Lúc đó anh đã biết chưa?”

Erek gật đầu. “Tôi biết rồi. Tôi đã có thể cứu cô ấy... nếu như...”

Chúng tôi nhìn thẳng vào mắt nhau. “Quá muộn rồi,” tôi nói. “Nhưng mấy con sên góm guốc đó sẽ phải trả giá rất đắt đấy.”

Trên đường về nhà, bọn tôi kể cho Rachel và Tobias nghe về những diễn biến vừa qua. Câu chuyện dài đến độ về đến Đường Thú hoang rồi mà vẫn chưa kể xong...

“Ax?” Jake hỏi. “Nãy giờ hồng nghe anh nói gì.”

Ax dĩ nhiên là đang ở dạng người, vì bọn tôi đang ở trong trang trại nhà Cassie.

“Các bạn cũng biết rồi đó, người Andalite chúng tôi cũng không muốn can thiệp vào cuộc sống của các loài khác. Với các bạn, tôi đã phá vỡ điều luật này. Còn đối với người Chee... Chee! Âm thanh này nghe vui nhỉ?” Ax mỉm cười bằng cái miệng người của mình, rồi nghiêm trang trở lại. “Người Chee là một loài khác. Họ còn cổ xưa hơn cả người Andalite nữa. Tôi cảm thấy... rất tệ... nếu phải giúp các loài khác trở nên hung bạo.”

Rachel xen vào, “Coi kìa, đâu có ai ưa gì bạo lực. Nhưng khi kẻ xấu tấn công chúng ta, khi chúng khơi ra bạo lực, chúng đâu để cho chúng ta có lựa chọn nào. Hoặc là chiến đấu, hoặc là phải chết thôi.”

“Chiến đấu hay là chết,” tôi lặp lại. “Thì cứ nhìn người Pemalite đi. Họ không chịu chiến đấu và vì thế mà họ đã bị tiêu diệt. Cả một loài đã bị búng tận gốc. Nay thì những ‘đặc tính’ hay ‘tinh hoa’ gì đó của họ phải đem nhồi vô đám chó mà mấy con rôbốt của họ ra sức nuôi nấng và chiều chuộng. Tuyệt. Kết cục của họ hay thiệt đó nhe.”

“Luật rừng mà,” Rachel tiếp lời. “Hoặc xức hoặc bị xức thôi.”

<Có thể là vậy,> Tobias nói. <Nhưng giá không có cái luật rừng đó có phải hay hơn không?>

“Nói hay nhỉ?” tôi vặn lại. “Bồ là chim ăn thịt. Bồ cũng biết như vậy là thế nào rồi mà.”

<Phải. Mình biết, nhưng điều đó đâu có nghĩa là mình thích điều đó. Coi, người Pemalite bị quét sạch, có thể bởi vì họ không chịu chiến đấu... Nhưng người Chee đã sống hàng vạn năm. Mình biết họ là người máy chó, nhưng họ cũng là một loài vậy. Họ đã tồn tại bấy nhiêu năm mà không hề giết chóc. Việc này không làm mấy bồ thấy ganh tỵ sao? Loài Homo Sapien chúng ta có thể đối mặt với toàn vũ trụ và tuyên bố một cách chính trực rằng, ‘Chúng tôi không hề giết chóc. Chúng tôi không buộc ai làm nô lệ. Chúng tôi không gây chiến với ai’ không?”

“Tui đâu có khơi ra cuộc chiến này. Loài người đâu có khơi ra cuộc chiến này. Tui hồng muốn chuyện này trở thành chuyện riêng tư, nhưng tui biết chút ít về cái công ty Matcom đó. Ba tui sắp tham gia vô vài dự án của họ. Và hôm rồi, Tom đã...” Tôi bắn một tia nhìn về phía Jake. “Anh trai của Jake bảo tôi đến với nhóm Chia Sẻ và mang cả ba tui đi theo. Nhóm Chia Sẻ đang nhắm vô ba tôi và giờ thì tui biết tại sao rồi. Vì vậy: nếu tui mình lấy được cái tinh thể Pemalite đó, có thể ba tui sẽ chẳng còn việc gì để làm với cái công ty Matcom đó nữa và tui cũng chẳng còn phải lo ngay ngáy nữa...”

Không đứa nào nói gì.

Cassie bước ra phía cuối Nhà kho rồi trở lại với một cái lồng nhỏ, trong có một con vật hồng lớn hơn con chuột nhít và có cặp cánh da gấp ra sau.

Nhỏ nhắc cái lồng lên. “Xin giới thiệu một ứng cử viên có thể lọt vô căn phòng chứa cái tinh thể đó.”

“Tuyệt,” tôi nói. “Hết làm người nhện, giờ lại làm người dơi.”

CHƯƠNG 19

“**M**arco?” Ba tôi gọi với từ dưới cầu thang lên phòng tôi, nơi tôi đang cố gắng một cách tuyệt vọng để giải mấy bài tập toán thầy cho về nhà...

“Dạ?”

“Có điện thoại.”

“X bằng hai lần y chia cho...” tôi vừa lẩm bẩm vừa bước ra hành lang, nhắc cái điện thoại trên đầu. “X bằng hai lần y chia cho... Alô, ai gọi đó?”

“Chào Marco. Tớ là Ereկ đây.”

“Ô, xin chào, có chuyện gì không vậy?” Tôi hy vọng Ereկ không quên rằng điện thoại của bọn tôi có thể bị nghe lén.

“Chả có gì quan trọng đâu,” Ereկ nói. “Cậu còn nhớ cái việc bọn mình định làm tuần sau không vậy? Sao không làm tối nay cho rồi đi?”

Tôi hiểu “việc đó” là việc gì rồi. Và tôi cũng biết Ereկ không vô cớ gọi tôi. Có chuyện gì đó không ổn đã xảy ra. Tôi cố dẫn trái tim đang chực nhảy tót ra khỏi cuốn họng. “Được thôi. Để tớ gọi Jake xem nó có muốn làm cùng tụi mình không đã...”

“Thế thì tuyệt,” Ereկ nói. “Gặp lại sau nhe bồ.”

Tôi quay số nhà Jake.

Bốn giờ sau, khi các bậc phụ huynh đều đã ngủ say, cả đám tụi tôi lại tập hợp ở Đường Thù hoang. Cả đám, nghĩa là gồm cả Ax.

Ereկ đến cuối cùng và vô đề luận.

“Bọn Yeerk đang cài đặt một hệ thống an ninh mới lên trên hệ thống đã có sẵn. Tôi nghĩ rằng hiện thời nó còn chưa hoạt động, nhưng tôi không thể nào mò ra nó là cái gì.”

<Tốt thôi. Tụi tôi có thể đợi thêm ít bữa nữa cho đến khi anh moi được thêm các chi tiết về nó.> Tobias nói.

“Tinh thể đó đã được bảo vệ kỹ lắm rồi. Nếu nó được tăng cường thêm một hệ thống bảo vệ mới nữa thì chẳng nên cố lấy làm gì cho mất công,” Ereկ nói, “Bọn Yeerk đang nôn nóng sử

dụng tinh thể đó để tạo ra một hệ thống máy tính để kiểm soát toàn bộ các máy tính trên Trái Đất. Hiện thời chúng chưa làm được điều đó. Nhưng nếu ta nấn ná quá lâu thì...”

“Nghe ớn quá,” tôi nói.

“Tôi sẽ thuật lại cho các bạn mọi điều mà tôi biết,” Erek nói. “Nó không quá phức tạp đâu.”

Trong vài giây, bọn tôi như rơi vào trạng thái hoang mang. Cả bọn chả biết phải làm gì nữa. Erek muốn bọn tôi tới luôn, điều này thì rõ rồi. Nhưng anh ta có những quan tâm riêng, mà có thể hồng trùng hợp với các quan tâm của bọn tôi.

“Đi hay không đây?” Jake hỏi.

“Đi,” Rachel đáp, nhưng rõ ràng là kém nhiệt tình hơn bình thường. Kém hơn hẳn.

“Đi,” tôi cũng hòa theo. “Nhưng tui sẽ hồng dám trách ai đứng ngoài cuộc đâu.”

Cassie nhìn tôi tức tối như thể tôi đang ám chỉ nhỏ. “Mình không đứng ngoài cuộc đâu, Macro.” Nhỏ nói.

<Trong chiến dịch này mình hoàn toàn vô dụng, vì vậy mình không thể bỏ phiếu.> Tobias nói.

<Tôi sẽ đi bất cứ nơi đâu hoàng tử Jake đi.> Ax nói.

“Đừng gọi tôi là ‘hoàng tử’” Jake ngán ngẩm lặp lại để đến lần thứ một ngàn.

“Thôi được, tui mình đi.”

Erek lập tức dặn dò bọn tôi tất cả những gì anh biết về công ty Matcom và hệ thống an ninh canh giữ tinh thể Pemalite. Nghe qua tôi chỉ muốn thay đổi ý kiến, nhưng đã muộn mất rồi.

CHƯƠNG 20

Erek sẽ không vô cùng bọn tôi, mà đứng đợi bên ngoài công ty Matcom cho đến khi bọn tôi đi ra... nếu như đi ra được.

Bọn tôi bay từ Đường Thụ hoang đến tòa nhà của công ty Matcom. Đó là một tòa nhà bê-tông ba tầng lấp kính trông chán òm mà bạn vẫn thường thấy trong các khu công nghiệp ở khắp nơi. Cũng vì lẽ đó mà bọn tôi tìm kiếm nó đến phát mệt. Cả đám bay vòng vòng cả mười lăm phút Rachel mới phát hiện ra bảng hiệu của Matcom.

Bọn tôi đáp xuống nóc tòa nhà đó. Erek đã cam đoan rằng trên này hồng có camera hay lính canh gì ráo.

Bọn tôi đã tìm thấy cái ống chỉ dẫn có đường kính cỡ tám phân, nằm ở hướng Tây Bắc như Erek đã chỉ. Cả bọn đã hoàn hình trở lại. Tụi tôi trở lại thành người, còn Ax thành người Andelite.

“Hy vọng là được,” tôi nói. “Hồng biết Người Nhện Marco này có biết dệt tơ không đây.”

“Người nhện của bồ thuộc giống cái đấy,” Cassie nói. “Nhện sói không dệt tơ nhưng chúng biết tạo ra tơ. Mọi việc sẽ ổn thôi mà.”

Ax đã bắt đầu biến hình thành nhện sói, vì vậy tôi vội vã bắt kịp ảnh. Trong khi Ax và tôi biến thành nhện thì mấy đứa kia biến thành gián.

<Má ơi, trông bồ và Ax xấu quá đi,> Rachel nói. <Khiếp, nhìn phát ón.>

“Hai tui tui mà xấu xí à? Còn bồ,” tôi bật cười đầy ác ý. “Ồ, một con gián béo múp. Người Nhện này đang đói lắm đây, mà bồ thì trông rất là ngon lành.”

<Marco,> Jake can thiệp. <Lo mà làm cho xong đi.>

<Tôi sẽ hoàn thành rồi đập cho bồ một cú dẹp lép luôn,> Rachel lầu bầu.

Từ nơi tôi đang đứng - trên mặt sỏi của nóc nhà, đường ống trông như một tòa nhà chọc trời tròn xoay. Nó dài vượt qua mái nhà chừng ba tắc - một khoảng cách rất lớn khi bạn chỉ cao có vài phân.

Tôi bò quanh đường ống. Một bên ống có phủ hắc ín, coi bộ bám vào sẽ dễ dàng hơn. Tôi leo lên ống dễ dàng và đứng chông chênh ở mép.

Có một luồng gió nhẹ thổi lên từ bóng tối phía dưới. Sao giống như đứng trên mép vực Grand Canon quá chừng. Đường ống dẫn xuống ba tầng lầu và một tầng hầm. Cả thảy là bốn tầng. Ở kích thước của người đã là tệ lắm rồi, còn khi là nhện thì nó dài như cả ngàn cây số.

Ax bò tới, đứng chấp chới bên cạnh tôi.

<Tốt lắm,> tôi nói. <Đến phần vui vẻ rồi đây.>

Tôi cố lục lọi trong bộ não nhện, tìm kiếm một tín hiệu tinh tế hay bí mật nào đó có thể giúp tôi nhả ra tơ.

May mắn thay, nhện chỉ biết làm có mỗi bốn việc và một trong những việc đó là nhả tơ.

Cơ thể nhện của tôi ói ra một sợi dây màu trắng. Nó dính ngay vào mép ống.

Ax cũng làm hệt như vậy.

<Tới luôn nhe, Ax?>

<Ừ.>

Tôi nhảy thẳng từ mép ống vô bóng tối. Thiết hống hổ danh Người Nhện.

Tôi từ từ hạ xuống, và quay vòng vòng ở bên trong đường ống. Phía trên tôi mọc ra một sợi dây dài màu trắng. Nó hãm bớt tốc độ rơi của tôi, nên tôi chỉ rơi xuống ở vận tốc rất chậm. Mắt nhện nhìn trong bóng tối quả không tệ chút nào. Một chút ánh trăng cùng theo hai đứa tôi đi xuống một đoạn đường.

Và rồi vụ này bắt đầu trở nên vui nhộn. Tôi đập vô một bên ống và đu trên không. Mạng nhện của tôi quấn quanh Ax và chẳng bao lâu sau hai đứa tôi đã dệt xong cho nhau một bộ váy kỳ dị làm bằng tơ...

Kể cũng vui ra phết... cho đến khi tôi cảm thấy thiếu thiếu điều gì đó.

<Ax à, tui hết cả tơ nhện rồi.>

<Ờ, cả tui cũng thế.>

<Tụi mình xuống được bao xa rồi?>

<Tôi biết đâu được.>

<Có khi còn phải đi thêm hai tầng lầu nữa đó,> tôi nói.

<Chúng ta là những sinh vật rất nhẹ và rất nhỏ, lỡ có rơi xuống chắc cũng không chết đâu. Cả mấy bạn kia cũng thế.> Ax nói với vẻ trịnh trọng thường lệ.

<Chỉ có một cách duy nhất để biết tụi mình có còn sống hay không đó là nhảy đại.>

Ax nín thinh.

<Má ơi,> tôi làu bàu và cắt đứt sợi tơ nhện.

Tôi rơi. Rơi xuyên qua bóng tối. Sẵn sàng cho một cú đáp mà tôi chỉ còn biết hy vọng là sẽ không đi đời.

CHƯƠNG 21

Đó là một cú rơi dài lê thê.

<Áááááááá!>

<Áááááááá!>

BỤP! BỤP!

Hai đứa tôi va phải vật gì đó cứng ngắc, bị nảy tung lên. Rồi lại va xuống lần nữa.

BỤP! BỤP!

<Mấy bồ có sao không vậy?> Tiếng Jake gọi với xuống.

<Ồ, hồng sao đâu, đã lắm.> tôi nói.

<Tui rơi từ độ cao cả tỉ mét xuống trúng ngay một tấm bạt bằng thép. Còn mong gì hơn vậy nữa chứ.>

<Êm mà,> Rachel bình luận. <Marco chẳng việc gì đâu mà lo.>

<Cứ cười đi Rachel. Để coi đến phiên bồ rơi bồ còn cười dữ cỡ nào.>

Theo kế hoạch, tôi và Ax phải tạo ra một sợi cáp bằng tơ để mấy đứa kia có thể trèo xuống trong lối gián. Làm vậy bọn nó đỡ phải biến thành nhện. Nhưng coi bộ kế hoạch này đã hỏng bét mất rồi.

<Bọn mình leo xuống đây,> Jake nói. <Khi nào xuống hết mấy sợi tơ bọn mình sẽ nhảy. Mấy bồ sống thì bọn mình cũng sống. Gián hỏng chết được đâu.>

<Nè, Marco, bồ đứng phía dưới đó làm cái đệm được lắm đấy.> Rachel đề nghị.

Ax và tôi lập tức tránh ra.

BUP! BUP! BUP! Ba con gián rơi đánh ụcch ngay bên cạnh tôi.

<Mình đang ở đâu đây?> Jake hỏi.

<Tối thui, ai mà biết được.> tôi đáp. <Có lẽ đây là đường ống sưởi và điều hòa không khí. Erek nói đâu như nó là một nhánh của hệ thống sưởi. Theo tính toán, bọn mình phải đi sang hướng tây chừng ba chục mét, rồi rớt thẳng xuống, rồi đi men theo hệ thống sưởi, rồi xuống tiếp, rồi rẽ phải tới căn phòng chứa tinh thể...>

<Xin lỗi nha, hình như có ai vừa nói tới hệ thống sưởi, đúng không?> Cassie hỏi.

<Đúng. Là tui nói đó.>

<Lỡ cái hệ thống sưởi đó bất chợt hoạt động thì sao?> Cassie nói tiếp.

<Đến lúc này thì chưa đâu,> tôi thú nhận.

<Ở ngoài trời hình như cũng không lạnh lắm,> Rachel nhận xét.

<Ôi, tui *ngghiêm túc* đổi ý rồi đó,> tôi nói. <Bọn mình về nhà đi thôi.>

Dĩ nhiên, chẳng đứa nào thèm nghe tôi nói. Cả bọn bò dọc theo mặt sàn bằng thép: hai con nhện và ba con gián hôi.

Chừng mỗi ba mét lại có một lưới mở. Qua những chấn song khổng lồ, tôi thấy được các văn phòng. Ánh sáng trong các văn phòng rất mờ nhạt, chỉ là những lần vụt sáng của các chương trình bảo vệ màn hình máy tính hay ánh sáng từ các đèn chức năng màu xanh, đỏ. Nhưng ánh sáng mờ ảo đó cũng đủ giúp bọn tôi lần đường trong bóng tối của cái ống thông hơi.

Và rồi...

<Cái gì vậy nè?> Rachel hét lên. Nhỏ đang đi sau chót. <Ồi! Nó đang tới kìa! Con gì đó bự lắm!>

Rachel tuôn chạy. Cả bọn cũng tuôn chạy theo.

Giờ thì cả tôi cũng cảm thấy các rung động. Những bước chân rất lẹ, âm thanh nghe không rõ. Rồi có cả tiếng lệt xệt, như vật gì đó bị kéo lê.

Tôi chạy. Bên trái tôi có một con nhện khác. Ax. Phía trước tôi là hai con gián bự. Rachel ở ngay phía sau, bên phải tôi.

Tôi không thể quay đầu lại nhìn. Thế nên tôi dừng lại, đánh một vòng tròn. Và dưới ánh sáng

mờ ảo bên trong ống thông hơi, tôi đã thấy nó.

Nó to đến phát khiếp. Bự hơn tôi gấp hai chục lần. Một mối đe dọa khổng lồ và khủng khiếp.

<Chuột!!> Tôi hét lên. <MỘT CON CHUỘT!>

Cái vật phát ra tiếng lệt xệt chính là cái đuôi trần trụi và cái bụng đầy lông của con chuột. Nó đang đói và nó đang sẵn bọn tôi.

Và rúi thay, nó lại nhanh hơn tôi.

<Chạy! Chạy! Chạy! Nó rượt tới rồi kìa!> tôi hét lên.

Cả bọn phi như bay, xả hết tốc độ nhện và gián. Tính ra thì chỉ được vài kilômét một giờ nhưng thế đã là cực nhanh khi chiều dài cơ thể tụi tôi chỉ vồn vện có vài phân.

<Phải hoàn hình thôi!> Jake nói.

<Ở đây không được đâu!> Cassie la lên. <Làm gì có đủ chỗ.>

<Ống thông hơi kế tiếp,> Jake gấp gáp nói. <Tới ống thông hơi kế tiếp mình chui ra ngoài.>

Ống thông hơi kế tiếp ở cách đó tới ba mét. Tôi không thể quay lại để dòm chừng con chuột, nhưng mọi sợi lông trên thân mình tôi đều nói lên rằng nó chỉ ở sau tôi vài tấc.

Chưa hết, lại còn thứ gì khác nữa làm lông tôi cứ nhột nhột hết cả lên. Thứ gì đó như là... gió...

<Ááááá!> tôi nghe tiếng Jake hét lên.

Một loáng sau, mấy cái cẳng nhện của tôi đã chới với trong không khí. Tôi bị hẫng chân giữa không trung, mấy cái cẳng bé tí khua ào ào, và rồi tôi rơi xuống cái đùng.

<Ồ, phải rồi,> Ax bình tĩnh nói. <Erek có nói phải tuột xuống lần nữa.>

BỤP!BỤP!BỤP!BỤP!BỤP!

Bọn tôi lại va vào thép, và mỗi lần va đập là mỗi lần cuốn lên cả đám mây bụi.

<Chạy tiếp đi!> Cassie hét lên.

BUÙÙMMM!

Con chuột rơi ngay phía sau bọn tôi! Nó vẫn chưa chịu buông tha bọn tôi! May thay, nó chưa kịp hoàn hồn sau cú rơi thì bọn tôi đã kịp chuồn tiếp.

Bất chợt, phía trước bọn tôi, sàn thép bỗng mở ra. Nhưng thay vì để lộ một khoảng đen ngòm, nó trình ra một mặt phẳng rộng lớn và kỳ lạ, đầy những hình chóp có răng cưa. Mỗi hình chóp đều làm bằng thép, cao gấp ba lần cơ thể nhện bé nhỏ của tôi. Mỗi hình chóp thép đó đều mở ở phần đỉnh. Có đến hàng trăm cái như thế, tất cả sắp thành hàng thành lối cực kỳ ngay ngắn. Một mùi hăng hăng mà bộ não nhện của tôi không cách chi nhận ra được bốc lên từ cách đồng hình chóp này.

Khung cảnh được soi rọi bằng một thứ ánh sáng kỳ lạ, chập chờn. Trong ánh sáng mờ ảo đó, tôi thấy mình như đang đứng trước một nghĩa trang ghê rợn, với các hình chóp trông như

những năm mờ ở thời đại công nghiệp hay gì đó na ná như thế. Ý tôi nói, nó rất là rùng rợn.

<Cái gì vậy ta?> Jake lên tiếng hỏi.

<Mình cứ băng qua đại đi,> Rachel đề nghị. <Để lần sau nhìn kỹ hơn cũng được mà.>

Tôi sẽ chả bao giờ bước vào cái “cánh đồng” đó nếu như con chuột không ở sau tôi có vài tấc và lại đang rượt tới nơi. Chẳng cần đến các cảm quan của nhện mới biết cánh đồng đó là nơi hiểm nghèo: tự nó đã toát ra sự hiểm nghèo rồi.

Tôi co một cái cẳng nhện chạm vô đỉnh của hình chóp gần nhất. Rồi thêm một hình chóp nữa, thêm nữa. Tôi đi hết hình chóp này đến hình chóp khác, dè chừng, thận trọng. Mấy con gián cũng đang luồn lách qua những thung lũng giữa các hình chóp. Không thể đứng một cách bình thường được, chúng buộc phải lết đi từng phân một.

<Cái gì vậy ta?> tôi lặp lại câu hỏi của Jake.

<Đừng biết thì hơn,> Jake rầu rầu nói. <Ra khỏi đây cái đã, được chớ?>

Qua âm điệu giọng nói bằng ý nghĩ của Jake, tôi chợt hiểu.

<Má ơi. Hệ thống sưởi đúng hông? Mấy cái hình chóp đó... những cái lỗ ở đỉnh của chúng... đó là nơi xả ga!>

<Nếu không ai bật hệ thống thì chả sao đâu,> Rachel lo lắng nói.

Giờ thì tôi đã thấy cái nguồn phát ra những tia sáng leo lét ở trên đầu. Đó là cái đèn mồi lửa ga. Nó là một tia lửa màu xanh, dài cỡ thân hình tôi. Tôi có thể cảm thấy hơi nóng của nó, mặc dù nó có vẻ như xa tít tắp phía bên trên, giống như ở nóc trần của một cung thánh đường.

Con chuột, vốn khôn ngoan hơn bọn tôi, đã quyết định dừng lại ở mép hệ thống sưởi. Nhưng bọn tôi đã không còn đường lui. Phải vượt qua cái hệ thống sưởi này thôi. Chỉ còn cách cầu mong cho cái công ty Matcom đó đang ở trong chế độ tiết kiệm năng lượng và không muốn phí phạm nhiệt năng. Cầu cho đừng có ai dây dưa với mấy cái máy điều nhiệt.

Bởi lẽ họ mà bật nhiệt ra thì...

Xììììì!

<Ga!>

Luồng ga phun ra từ đỉnh các hình chóp mạnh như cơn gió lốc. Trong vài giây nữa, ga sẽ dâng lên đến ngang tầm ngọn đèn mồi. Trong vài giây nữa, toàn bộ khung cảnh này sẽ ngập chìm trong biển lửa!

Ban này, tôi tưởng rằng mình đã xả hết tốc độ rồi.

Nhưng tôi đã lầm. Thì ra tôi vẫn chưa kịp ‘chơi’ đến cấp siêu tốc.

Phía trước, tôi thấy Jake, Rachel và Ax đã thoát ra nơi an toàn. Chỉ còn tôi và Cassie là còn bị dính vài phân chết người mới ra tới nơi an toàn đó.

<CHẠY! CHẠY! CHẠY MAUUUU!>

Xìììì!

Và rồi... PHÙÙÙÙÙ!

PHỰỰỰCCC!

Cả thế giới như nổ tung quanh tôi. Một bức tường lửa... Một cơn bão lốc khí nóng. Tôi bị thổi chổng vó, quay cuồng trong không khí nóng rực ở bên trong một bếp lò.

CHƯƠNG 22

Tôi lộn nhào, va vào sàn thép lần nữa, và trượt dài như một chiếc xe tăng gấp. Tôi bị hất thẳng vào Jake và chỉ một tích tắc sau, Cassie bị hất thẳng vào tôi.

<Cassie! Cassie! Bờ có sao không?> Jake cuống quýt hỏi.

<Không sao đâu.>

<Tui cũng hông có sao,> tôi nói. <Ấy là tui nói cho cái người nào quan tâm đến tui biết.>

<Xém chút nữa là thảm họa rồi,> Ax nói. <Phải cảm ơn con chuột đó. Nếu nó không rượt có khi phải nhiều giây sau bọn mình mới băng qua mấy cái đầu phun ga đó.>

Ôi, bọn tôi xém nữa là đã bị nướng chín, cháy xèo xèo và banh xác pháo rồi.

<Vụ đó sẽ để lại một bịch bụi Marco nổi lều bều trong không gian Z,> tôi thì thào. Dù ngoài miệng thì bốn cột, nhưng trong lòng tôi lại đang run như cầy sấy.

Chặng đường còn lại qua hệ thống điều nhiệt diễn ra yên ổn. Nhưng điều đó chỉ tổ khiến tôi có thời gian suy nghĩ về cái vụ chết hụt. Chỉ cần trễ hơn một giây là tôi đã trở thành con nhện nướng.

<Trên này có mấy bức tường nè,> Jake thông báo. <Không, hông phải là tường. Hình như là một mê cung. Ereka nói vậy mà.>

Bọn tôi đi qua hàng loạt các khúc cua, vòng quanh một tấm thép, rồi trở lại đi bọc quanh một tấm thép khác. Đó là một hệ thống chắn sáng. Nó sẽ chặn lại bất kể photon ánh sáng nào lọt ra từ ống thông hơi.

Rồi bọn tôi đi đến mép một vực thẳm. Phía dưới đó chính là căn phòng được canh gác nghiêm ngặt, nơi cất giữ tinh thể Pemalite.

Bọn tôi đang ở độ cao khoảng hai mét. Phải nhảy xuống và giữ không xa bờ tường quá nửa mét. Ngoài khoảng cách đó, bất cứ chuyển động nào về hướng trung tâm của căn phòng mệnh mông này sẽ làm khởi động những cảm biến áp suất gắn trên sàn.

Đến lúc này, bọn tôi đã quá quen thuộc với việc rơi rụng.

<Sắp tới tui sẽ nhảy ra khỏi máy bay không cần dù coi thử ra sao,> tôi nói rồi bước thẳng vô

khoảng không tối mật.

Rơi trong bóng tối mật mù là một thể nghiệm thiết lạ kỳ. Bạn không ý niệm được sàn nhà nằm ở đâu. Nó giống như bạn không hề rơi... cho đến khi bạn đụng phải mặt sàn cứng.

<Nhớ bám sát tường,> Jake nhắc cả bọn. <Ôm lấy tường rồi mới biến hình.>

Tôi thấy nhẹ nhõm khi trở lại thành người. Nhưng đôi mắt người của tôi không khá hơn mắt nhện chút nào trong việc nhìn xuyên qua cái thứ bóng tối còn tối hơn cả màn đêm này. Tối hơn cả khi bạn nấp trong tủ áo lúc đêm khuya.

“Biết đâu có đến sáu tên Hork-Bajir đứng cách chỗ này có một tấc mà bọn mình cũng chả biết,” tôi nói bằng một giọng thì thảo, chìm chìm trong bóng tối mật mù.

“Nói mới hay chứ,” Rachel khô khan nói.

<Chỉ một photon ánh sáng thôi cũng sẽ khởi hoạt các cảm biến ánh sáng.> Ax nói. <Đúng là tối mù.>

“Và theo như lời Erek, nếu bọn mình đi hai bước ra khỏi tường là sẽ đụng ngay một mớ chẳng chịt các dây nhợ siêu nhạy. Chỉ cần chạm nhẹ một phát là chuông báo động sẽ reo ầm lên. Mà phải đi đến mười hai mét không chạm dây lộn đó.” Jake nhắc nhở cả bọn.

“Biến hình đi rồi sẽ thấy đường,” Cassie hồi thúc. “Dơi định vị bằng tiếng vọng hay lắm đó.”

Tôi tập trung tâm trí vào con dơi mà bọn tôi đã thâu nạp ADN. Đó là một con dơi rất nhỏ, chỉ dài có vài phân mà thôi. Nó trông như con chuột nhắt, nhưng với hai cái tai thiết bị và khuôn mặt của giống chó Bắc Kinh. Bạn chỉ quên đi cặp cánh da, thì sẽ thấy nó chỉ là động vật có vú bình thường thôi mà.

Thiết lạ là tôi chẳng thấy bản thân mình thu nhỏ lại, không thấy mặt đất dâng lên. Tôi không thấy đôi chân tôi co lại hầu như chẳng còn gì và bộ lông nâu mọc ra từ thân mình. Tôi không thấy các ngón tay tôi giãn ra dài ngoằng và một làn da mỏng như giấy trám ngay vào khoảng trống giữa các đốt.

Tôi không thấy tất cả những điều đó. Tôi thậm chí không biết mình đã là con dơi, cho đến khi bộ não dơi của tôi phát một mệnh lệnh buộc tôi phải mở miệng ra và thốt lên một xung âm thanh nghe chiêm chiêm.

Tôi bắn ra một tràng xung âm rất nhanh. Cũng chả khác gì phát ra một chuỗi âm thanh súng máy cực lớn, chỉ có điều là nó cao hơn và nhanh hơn, nhanh hơn rất nhiều.

Và rồi...

<Waaa!> tôi thốt lên.

Căn phòng tối đen như hũ nút, chợt sáng lên.

Không hẳn như nhìn thấy. Mà là như... cảm thấy thì đúng hơn. Có điều là bạn như cảm thấy từ xa. Tôi *cảm thấy* một căn phòng rộng. Tôi *cảm thấy* hàng ngàn sợi dây chẳng chịt chạy từ trên xuống dưới, từ trái sang phải, xiên qua xiên lại.

Và, ở ngay giữa căn phòng, đằng sau những đám dây chẳng chịt, tôi *cảm thấy* một bề mặt phẳng phiu, nhô cao, một chiếc bệ. Có những sợi dây xoắn ốc, đi từ đỉnh của chiếc bệ...

Tất cả đột ngột hiện ra trong chớp nhoáng. Và rồi nó biến mất. Mấy đứa kia cũng bắn lung tung những sóng định vị âm thanh của bọn nó, nhưng tôi vẫn *cảm thấy* rất rõ các âm thanh mà bọn nó phát ra.

<Bá cháy,> Rachel thốt lên.

<Mấy sợi dây sít nhau ghê quá,> Cassie lo lắng. <Mình ước chi có thời gian để luyện cặp cánh này một chút. Hy vọng rằng mọi sự trót lọt. Chỉ còn nước đặt niềm tin vào khả năng bay của loài dơi mà thôi.>

<Mặc kệ cho bản năng dơi làm việc đi, Cassie,> tôi nói.

<Cám ơn. Mời bồ ra tay trước.>

<Tui hả? Ủa.> Bất chợt, tôi cảm thấy chẳng muốn cười giỡn nữa. Tôi liếm môi bằng cái lưỡi dơi bé tí tẹo. Tôi nhận ra mình cũng có môi. Nhưng tôi cũng không dám chắc nữa.

Tôi xòe rộng đôi cánh ra và nghĩ *Được thôi, cũng thú vị đấy*. Tôi thử đôi cánh một cách thận trọng. Chúng cử động không hề giống như cánh chim. Cứ y như mỗi lần vỗ là chúng túm lấy không khí và lùa ra phía sau.

<Được rồi. Tui đi đây.>

Tôi bắn ra một tràng sóng định vị bằng tiếng vang rồi bay lên.

Khắp xung quanh tôi chẳng chịt những sợi dây căng cứng.

Bên trái!

Xuống dưới!

Không, lên trên!

Phải, trái, phải, phải, bay thẳng!

Liên tục và liên tục tôi bắn ra những tràng âm thanh súng máy cao vùn vút. Liên tục và liên tục, tôi tạt ngang, tạt ngửa, lòn qua những sợi dây chỉ cách nhau có vài ly...

Thật là điên! Nó chớp nhoáng. Nó nhanh không thể tưởng tượng. Tốc độ, sự nhanh nhẹn, việc diễn dịch chớp nhoáng những sóng định vị tiếng vang.

Và bất chợt, tôi đã vượt qua! Tôi đã vượt qua đám dây nhợ.

Tôi đáp xuống cái bàn ở giữa phòng. Chuyển bay quờ quạng đó chỉ diễn ra trong vùn vện có mười giây.

<Y như là đu bay vậy. Đã thiệt nhe!> Tôi thốt lên, cực kỳ phấn khích vì đã thành công ngon lành. <Đã gì đâu mà đã!>

Mấy đứa nó lục tục đến, từng đứa một. Tôi có thể quan sát bọn nó bay, nhìn bọn nó bằng các sóng định vị.

Cả bọn đã qua được trót lọt. Đứa nào đứa nấy thấy đều vui vẻ. Được đi đu bay mà lị.

<Mấy con dơi này đúng là biết cách bay!> Rachel phấn khởi nói.

<Tinh thể là cái này à?> Cassie hỏi.

Ax phát ra một sóng âm rồi đáp, <Chắc là nó đó.>

Nó nằm trên cái bệ nhỏ, chả bự hơn trái nho là mấy. Những sợi dây - không phải là dây cảm biến mà là những sợi dây xoắn ốc kiểu dây điện - bọc khắp quanh mép bệ. Nhưng bản thân tinh thể thì chả gắn vào đâu cả. Nó chỉ nằm ở đó, nơi mọi người đều có thể tóm lấy.

Nó phát ra những tiếng ư ử khe khẽ. Tôi biết những tiếng này chả có ý nghĩa gì, nhưng nó làm cho tinh thể này có vẻ như đang sống.

<Hừm... Tôi có một câu ngu ngốc muốn hỏi> tôi nói. <Làm cách nào tóm được cái vật này đây?>

Trong khoảng mười giây, chẳng đứa nào hé răng lấy nửa lời.

<Mình làm gì có tay,> Cassie nói một điều phải công nhận là quá sức thừa.

<Mình có thể tóm nó bằng miệng.> Rachel gợi ý. <Có được không ta? Dơi cũng ăn bướm và mấy con khác vậy. Chắc hàm của nó phải khỏe lắm. Chắc là đủ khỏe để tha cái tinh thể đó ra khỏi chỗ ống thông hơi.>

<Ồ, dĩ nhiên rồi. Thế mà cũng không nghĩ ra,> Jake nói, giọng nhẹ nhõm hẳn. <Để mình làm cho.>

<Tôi nghĩ là không được đâu,> Ax lên tiếng.

<Jake nè,> Cassie nói. <Nếu bồ ngậm tinh thể đó trong miệng thì làm sao phát ra được sóng định vị đây?>

Đến lúc này bọn tôi chợt thấy mọi vui vẻ đều bay biến.

<Tôi nghĩ là kế hoạch của chúng ta đã có chút sơ sót,> Ax lặng lẽ nói.

CHƯƠNG 23

<**T**hấy chưa? Các vị thần trớ trêu nổi giận rồi đó,> Cassie bình luận.

<Các vị thần trớ trêu là gì vậy?> Ax thắc mắc.

<Họ là những thần linh nghiệt ngã luôn theo dõi chúng ta và đợi đến khi ta trở nên vênh vao thì giáng cho một búa,> Cassie cắt nghĩa.

<Mấy thần đó có thật hả?>

<Tất nhiên là không rồi,> Cassie sốt ruột nói. <Làm sao mang cái tinh thể đó ra khỏi đây hả

trời?>

<Mở đường chạy ra thôi,> Rachel gợi ý.

<Theo lời Ereka thì trong tòa nhà này có rất nhiều lính gác.> Ax nhắc nhở.

<Cho đến giờ thì chưa thấy tên lính canh nào,> Jake nhận xét. <Nhưng Ereka là người rất kỹ lưỡng. Nếu anh nói ở đây có lính canh thì nhất định là có rồi.>

<Mỗi người biến hình thành một con vật bụi và dữ dằn nhất của mình, rồi mở đường thoát khỏi đây là xong chứ gì.> Rachel nói.

<Mới nhắc các vị thần trở trâu mà đã...> tôi làu bàu.

<Rachel có lý,> Jake tuyên bố kèm một cái thở dài. <Phải tính chuyện vừa đánh vừa tháo chạy thôi.>

Cassie lên tiếng, <Mình nghĩ là đằng kia có cánh cửa. Thử định vị bằng tiếng vang coi, mấy bồ sẽ thấy một khung đứng hình chữ nhật. Mình nghĩ đó là cánh cửa.>

<Phải đó,> Jake tán thành. <Nhớ kỹ cái hướng đó nha. Giờ thì phải hoàn hình sau đó biến hình lại, chuẩn bị để húc sập cánh cửa đó. Rồi thì tuân chạy thôi. Đừng có dừng lại chiến đấu, chỉ lao ra, vượt qua bất cứ kẻ nào cản đường bọn mình.>

Những lúc như thế này tôi thấy mừng là Jake được coi là thủ lĩnh của cả nhóm. Mỗi đứa bọn tôi đều biết mình phải làm gì, nhưng cũng phải có ai đó nói tiếng quyết định chứ. Và trời ạ, tôi cũng mừng rằng kẻ đó không phải là tôi.

<Tôi có một linh cảm rất tệ về vụ này,> tôi làu bàu.

Tôi hoàn hình rồi tập trung vô hình biến khi đột - hình biến mà tôi ưng ý nhất, để chiến đấu.

<Mọi người đã sẵn sàng chưa?> Jake cất tiếng nói.

Nó đã ở trong lồng cọp. Cassie trong lồng sói. Rachel là một con gấu xám đồ sộ, vạm vỡ. Còn Ax vẫn là Ax - một người Andalite với cái đuôi cực kỳ lợi hại.

<Còn phải hỏi á? Tôi chỉ chờ có giây phút này thôi đó,> tôi cố lấy giọng hùng dũng để không ai biết tôi đang sợ chết khiếp.

<Mình sẽ đi đầu,> Rachel hét lên.

HHHHRRRRRAAAWWWRRRR!

Rachel vượt qua tôi, xô cả vào tôi, hầu như làm tôi quay lòng vòng như con vục.

Chỉ một tích tắc sau...

Húúúúúú! Húúúúúú! Húúúúúú! Tiếng còi báo động nghe inh hết cả tai.

Mấy đứa kia nhào theo nhỏ Rachel. Tôi ngáp ngừng một lúc rồi mò mẫm trong bóng tối để lần tìm tinh thể Pemalite. Ngoài Ax ra, tôi là kẻ duy nhất có tay.

Rồi tôi cũng lao theo bọn nó. Tôi vung vít điên cuồng trong bóng tối, bàn tay đồ sộ nắm chặt

cái tinh thể tí tẹo.

Rachel đã khai thông một lối đi xuyên qua các sợi dây báo động, và tôi có thể cảm thấy nhỏ đang chạy về đâu. Tôi đâm sầm vô Ax, rồi bật ngược lại Jake, rồi bắt chợt - BỐP! - trúng ngay bờ tường.

Húúúúúú! Húúúúúú! Húúúúúú!

REEET! Một tiếng xé vang dội.

Ánh sáng! Tôi thấy được rồi!

Má ơi, thấy được cái gì đó sao mà nhẹ cả người. Ánh sáng mờ nhạt lọt vào từ cánh cửa. Nói chính xác hơn đó là phần còn lại của cánh cửa, sau khi Rachel tông vô nó nguyên cái khối lượng năm trăm ký của con gấu xám đang nổi điên. Cánh cửa làm bằng thép. Thế mà vẫn cứ là vỡ nát ra.

Có một hành lang bên ngoài. Jake quát lên <Bên trái!> Thế là cả bọn chạy sang trái.

Qua các cánh cửa, qua các văn phòng, qua những đồ vật bình thường như các máy photocopy, máy tính, máy fax, bàn giấy, phòng nghỉ... cả bọn cắm cổ chạy. Rachel vẫn dẫn đầu. Tiếng rống của nhỏ hòa với tiếng còi báo động tưởng như không bao giờ dứt.

Húúúúúú! Húúúúúú! Húúúúúú!

Lại một cánh cửa khác. Rachel lấy vai tông vô nó, thế là cánh cửa đi đời. Phía sau cửa là một căn phòng lớn. Trần cao, không gian quang đãng: một dạng phòng họp. Cửa sổ kia rồi! Tôi thấy những sao mờ ảo qua tấm kính màu.

Lối thoát chỉ còn cách chừng ba chục mét.

Nhưng cản đường bọn tôi lại là hai chục gã đàn ông vũ trang súng tự động: những tên người-bị-mượn-xác.

Và phía sau chúng là hơn hai chục chiến binh Hork-Bajir.

Con gấu của Rachel có nhãn lực rất kém, đặc biệt trong ánh sáng mờ nhạt. “Bọn Hork-Bajir hả?” Rachel hỏi.

<Ừ.> tôi đáp.

< Bao nhiêu tên?>

<Nhiều lắm. Quá nhiều nữa là khác.>

CHƯƠNG 24

Húúúúúú! Húúúúúú! Húúúúúú!

Còi báo động tiếp tục hú. Và tiếp theo là một âm thanh còn tệ hại hơn nhiều.

KLICK!

Bọn Mượn xác-người đã lên cò súng, quay thành một vòng tròn. Chúng mà bắn thì bọn tôi banh xác cả nút.

Một tên Mượn xác-người bước lên trước. Một phụ nữ trung niên có mái tóc vàng ngả bạc. “Thế đấy. Đám đạo tặc Andalite,” người phụ nữ cất tiếng. Khuôn mặt bà ta co giật vì căng thẳng, dù cố ra vẻ bình tĩnh. “Các người đã đem đến cho ta một vinh dự lớn. Khi ta giao nộp các người cho Visser Ba, ông sẽ nâng hạng ta lên hai bậc. Có thể là ba nữa đấy!”

<Và hẳn cũng có thể hủy diệt người vì tội đã để cho bọn ta đi quá xa,> Ax lạnh lùng nói.

“Đầu hàng đi. Các người không thoát được đâu,” người phụ nữ quát lên. “Ta thích bắt sống các người hơn, nhưng ngài Visser sẽ vẫn vui vẻ nếu ta nộp xác các người.”

Bọn tôi nhìn mù rồi nhìn vô hòng của hai chục khẩu súng tự động đang nâng lên, chĩa thẳng vào bọn tôi.

Tôi đưa cao tay lên. Giữa các ngón tay dày cui, thô thiển của tôi là tinh thể Pemalite.

Mặt người phụ nữ trở nên tái nhợt. “Đưa cái đó cho ta.”

Tôi lắc cái đầu khi đột đồ sộ.

“Hạ súng xuống,” người phụ nữ ra lệnh.

“Sao?” một tên đứng sau lưng mù la lớn. “Chúng ta đã tóm được chúng! Tóm được chúng rồi mà!”

Quai hàm của người phụ nữ lại co giật, mù rít giọng với tên lính. “Viên đạn của mi có thể gây chuyện cho cái tinh thể đó đó...”

“Nhưng xác xuất để đạn trúng tinh thể là... Chuyện đó không thể xảy ra đâu.”

Người phụ nữ cười nham hiểm. “Tinh thể đó còn giá trị hơn cả con tàu mẹ và mọi thứ ở trong đó,” Nói đoạn, mù quát lên. “Mi muốn bắn hử, đồ điên? Mi mà bắn trúng tinh thể thì liệu mà liệu mà đi nộp mạng cho Visser Ba.”

“Bọn người đứng lui ra. Cất vũ khí đi.” Người phụ nữ ra lệnh.

Các khẩu súng cụp dần xuống. Nhưng tôi biết đây chưa phải là lúc để thở phào nhẹ nhõm. Người phụ nữ nhìn thẳng vào tôi rồi mỉm cười. “Hork-Bajir, tiến lên.”

Bọn Hork-Bajir cao trên hai mét, có những cái sừng lò ra từ đỉnh của những cái đầu rắn. Chúng có cựa ở khắp các khuỷu các khớp, cổ tay, đầu gối. Chúng có những bàn chân có vuốt khổng lồ như chân loài khủng long bạo chúa, cộng thêm cái đuôi cụt nhưng đầy cui, kết thúc bằng những cái đinh nhọn trông dữ dằn.

Chúng là những cỗ máy xén biết đi, với những lưỡi dao sắc bén và nhanh như chớp.

Hai chục tên Hork-Bajir là hơn gấp đôi số lượng cần thiết để đập tan mọi hy vọng chiến thắng của bọn tôi.

Nhưng rồi, phía sau bọn Hork-Bajir, phía sau đám người bị mượn xác đã lùi lại, ở bên ngoài tòa nhà, tôi bắt gặp Ereك đang dán mắt qua kính cửa với vẻ mặt khiếp hãi.

Erek không thể làm bất cứ điều gì để giúp bọn tôi. Ereك sẽ cam chịu bó tay, bất lực chứng kiến cảnh chúng tôi bị tàn sát. Tôi cảm thấy muốn nôn thốc nôn tháo. Nỗi sợ xâm chiếm toàn thân tôi. Nỗi sợ dâng lên trong tôi, nhận chìm tôi, tràn ngập tôi suốt từ trong ra ngoài.

Bọn tôi sắp thua rồi.

Bọn tôi sắp chết rồi.

Mà cuộc sống - dù là ở dạng nào - lại quá chùng đẹp so với cái chết.

“Tấn công,” người phụ nữ thốt lên.

Bọn Hork-Bajir ào tới - một bức tường dao cạo đang vung vút chém xả.

Ngay ở trước mặt tôi.

XEEEEETTT!

Một tên Hork-Bajir to lớn chém tới và một vết cắt đỏ tươi xuất hiện dọc bộ ngực đen trũi của tôi.

Tôi huơ nắm đấm và giáng cho tên Hork-Bajir đó một cú mạnh đến mức khiến hắn gập làm đôi. Nhưng một tên khác đã nhảy tới tiếp chiến với tôi. Tôi khóa tay hắn lại, nhưng hắn đá vào tôi bằng bàn chân có móng.

Tôi ngã ngửa ra. Nhìn xuống, tôi thấy một cái lỗ ở trên bụng.

Một cái lỗ! Tôi thấy được cả lục phủ ngũ tạng của con khỉ đột! Ôi! Ruột gan của tôi!

<Ááááá!> Tôi hét lên bằng ngôn ngữ ý nghĩ cùng lúc với tiếng rống đau đớn của con khỉ đột.

Tên Hork-Bajir toan nhảy đè lên tôi. Tôi quờ một phát, gạt mạnh chân hắn. Hắn đổ nhào, ngã xuống ngay cạnh tôi. Tôi xiết hắn với toàn bộ sức mạnh tôi có. Tên Hork-Bajir chém vào tôi và khơi một vết thương trên cánh tay lông lá của tôi. Tôi rống lên khi tên Hork-Bajir giằng kéo tôi một cách điên cuồng và rồi tôi bắt đầu co giật không cách chi kiểm soát được.

Quanh tôi, cuộc chiến đấu đang hồi quyết liệt nhất.

Tiếng la. Tiếng khóc. Tiếng rống cuồng nộ của các con thú. Tiếng rống lạc cả giọng của bọn Hork-Bajir, cả tiếng gào inh ỏi của bọn Mượn xác người đang chứng kiến và cổ vũ cho bọn Hork-Bajir.

Jake, Rachel, Cassie và Ax đang giáng cho bọn Hork-Bajir những cú kinh hồn, nhưng bọn tôi đang thất thế dần. Chỉ vài giây nữa thôi tất cả sẽ kết thúc. Bọn tôi đang bị đánh bại.

Còi báo động vẫn tiếp tục hú vang. Húúúúúúú!

Tôi cảm thấy nắm tay mình lỏng ra trên cổ tên Hork-Bajir. Mắt tôi đỏ ngầu. Đỏ và nhòe đi.

Tôi cảm thấy nhói lên khi một tên Hork-Bajir khác cắm cái cựa vào trái tim khỉ đột của tôi.

Cả điều đó cũng chả còn quan trọng nữa. Tất cả đã đến hồi kết thúc... Tất cả thế là hết...

Qua màn sương ngầu đỏ, tôi thấy một khuôn mặt ở bên kia tấm kính. Erek! Cách chi đó, trong lúc chiến đấu, tôi đã ra đến gần bức tường có gắn cửa sổ.

Erek chỉ ở cách tôi có một mét, ngay ở phía bên kia tấm kính.

Tôi cảm thấy vật gì đó cứng cứng trong bàn tay. Cái tinh thể.

Tôi lết. Một tên Hork-Bajir tàn bạo đá vào tôi, và tôi tiếp tục trườn về phía tấm kính.

<Ồ... Không> tôi bật thốt lên. Tôi đã thấy vết thương gây ra bởi cú đá. Tôi chết chắc rồi. Tôi cảm thấy bộ não mình đang lụi dần.

Đám người - Bị mượn xác đang quay quanh tôi, tới tấp giáng báng súng vào tôi.

Bằng chút sức lực còn sót lại, tôi tổng quả đấm xuyên qua cửa sổ kính.

Tôi cảm thấy những ngón tay cực khỏe đang gỡ bàn tay tôi ra, lấy đi cái tinh thể.

Và rồi... sau này, mãi sau này, có ai đó vỗ vỗ vào mặt tôi.

“Hoàn hình đi, Marco. Hoàn hình đi. Lẹ đi mà!”

CHƯƠNG 25

Tôi choàng tỉnh, thấy mình đang nằm trên mặt đất.

Tôi bật dậy nhanh, nhìn khắp cơ thể tôi.

“Người!” tôi thốt lên. Tôi muốn khóc chỉ vì thấy mình đã trở lại thành người. Trở lại là mình và vẫn còn sống sót.

Tôi nhìn quanh. Jake. Cassie. Rachel. Ax. Tất cả còn đây! Tất cả là người! Dĩ nhiên trừ Ax ra.

Tobias đang đậu trên một nhánh cây phía trên đầu bọn tôi.

Tôi nghe có tiếng ai đó đang khóc nức nở.

“Bồ không sao chứ, Marco?” Jake hỏi.

“Mình đã cận kề với cái chết.”

“Ừ,” Jake trịnh trọng nói. “Anh ấy phải cho bồ một cú sốc điện tim bồ mới lại tỉnh đó.

“Ai vậy?”

Jake hất đầu về phía tiếng khóc. Erek đang ngồi bệt ở đó, đầu gục thấp.

“Mình đang ở đâu đây?” tôi hỏi.

“Không xa công ty Matcom, hay nói đúng hơn là những gì còn lại của công ty Matcom.”

“Làm cách nào mình ra đến đây được? Làm cách nào mình thoát khỏi chỗ đó vậy?”

Cassie bước tới ngồi cạnh tôi. “Bồ đã cứu cả bọn bằng cách trao cái tinh thể cho Erek. Ảnh đã sử dụng nó để viết lại chương trình của ảnh. Ảnh đã...” Nhỏ nhìn đi nơi khác.

Tôi chả hiểu gì cả. “Làm sao Erek chặn được lũ Hork-Bajir đó?”

<Erek đã hủy diệt tất cả bọn chúng,> Ax đáp.

Tôi bật cười. “Erek mà hạ được cả hai chục tên Hork-Bajir á?”

Chẳng đứa nào cười hưởng ứng. Erek đã thôi nức nở.

<Toàn bộ bọn Hork-Bajir,> Ax xác nhận. <Toàn bộ bọn người - Bị mượn xác. Toàn bộ bọn chúng.>

Tôi đứng dậy. Tòa nhà Matcom chỉ cách đây có vài trăm mét. Có một cái lỗ lớn ở cửa kính mặt tiền. Tôi có một linh cảm rất tệ về những gì đang ở phía bên kia tấm kính đó.

“Toàn bộ bọn chúng à?” Tôi hỏi.

“Nó diễn ra chỉ trong vòng có mười giây,” Rachel nói. Nhỏ nhắm mắt lại, như cố xua đi ký ức về những gì đã chứng kiến. Khi nhỏ lại mở mắt ra, tôi cực kỳ sửng sốt khi bắt gặp nơi mắt nhỏ những giọt lệ.

Chính thứ đó đã truyền nỗi kinh hoàng sang tôi: nước mắt của Rachel.

<Việc đó diễn ra cực kỳ dữ dội,> Ax nó. <Dữ dội và rất gọn lẹ. Erek đã đem chúng ta ra đây, đã làm Marco sống lại, thậm chí còn nối lại cánh tay của tôi.>

Tôi thấy một vết thương trên cánh tay trái của Ax.

“Từ đó đến giờ, ảnh không hề nói tiếng nào.” Cassie rầu rĩ nói. “Không muốn nói chuyện với bất cứ đứa nào trong bọn mình...”

“Ảnh đã cứu mạng bọn mình nhưng đã đánh mất tâm hồn của chính ảnh.” Cassie khẳng định rồi nở một nụ cười buồn rười.

Tôi tiến lại phía Erek. Tôi muốn nói lời cảm ơn. Tôi muốn nói rằng anh ta đã làm đúng. Rằng anh ta đã đánh những kẻ xấu và cứu những người tốt.

Erek đứng dậy khi thấy tôi bước tới.

“Có ổn không vậy bạn?” tôi hỏi anh ta.

Erek nhìn tôi bằng đôi mắt người dạng hình chiếu. Sao mà nó như đang khóc, sao mà nó có vẻ u uất, trống rỗng quá.

Không, Erek không ổn.

“Cậu đã cứu mạng bọn tớ, Ereka,” tôi nói.

“Làm cách nào... cậu sống được với những hồi ức đó vậy?” Ereka hỏi tôi.

Tôi biết ảnh ngụ ý gì. Thì đó, dù thắng hay thua, phải hay trái, hồi ức về bạo lực vẫn cắm rễ trong đầu của bạn. Nó cứ ì ra đó, như khúc xương bạn không thể nuốt trôi. Như một lỗ đen làm vẩn đục mọi hy vọng, nó gặm nhấm niềm vui sống của bạn... như một khối ung thư. Nó là bóng tối mà bạn đã trót đưa vào trái tim của mình và phải ráng mà sống với nó.

Tôi nhún vai. “Tớ sẽ cố không nghĩ về nó, sẽ cố quên đi. Rồi sau một thời gian, những cơn ác mộng sẽ không diễn ra nữa.”

Ereka chỉ ngón tay lên đầu. “Người máy,” Ảnh nói và mím một nụ cười thâm nảo và cay đắng. “Tôi không thể quên. Không thể quên bất cứ điều gì.”

Tôi nhìn Ereka.

Sự thế sẽ ra sao nếu tất cả những ký ức đó vẫn tươi nguyên mãi mãi.

Và tôi chợt hiểu ra vì sao người Pemalite đã cấm các tạo vật của họ nhúng tay vào việc giết chóc... Người Chee sống vĩnh viễn. Vĩnh viễn là một khoảng thời gian rất dài để hồi nhớ về những gì đã làm...

“Tớ xin lỗi,” tôi nói.

Ereka gật đầu. “Không sao đâu.” Và ảnh đưa lại cho tôi viên tinh thể Pemalite. Tôi không muốn điều đó, nhưng vẫn phải cầm lấy.

“Tôi đã đổi chương trình lại như cũ,” Ereka nói. “Chúng tôi... tôi... Có lẽ để lúc nào đó tôi sẽ chỉ cho các bạn một số điều. Một số thông tin. Nhưng tôi sẽ không chiến đấu nữa đâu. Macro, tôi không thể tham gia cuộc chiến này.”

Ereka bỏ đi. Bọn tôi ai về nhà nấy, lăn đùng ra những chiếc giường mà các bậc phụ huynh sẽ chẳng bao giờ biết bọn tôi đã rời khỏi đó suốt đêm.

Tôi còn hơn cả kiệt quệ nữa, nhưng vẫn không sao ngủ được. Quá nhiều hình ảnh. Quá nhiều hồi ức. Mà tôi thì lại ngán những cơn ác mộng.

Trong cuộc đời có nhiều điều xấu xa, và tôi nghĩ loài người phải biết đấu tranh với những điều xấu xa đó.

Tôi nhắm mắt lại và chìm vào những cơn ác mộng không dứt.

CHƯƠNG 26

“Tớ luôn đi! Chụp đi!”

Con Homer xả hết tốc độ, chạy tung cả đất cát lên khi chiếc đĩa liệng xẹt ngang qua đầu nó.

Nhoáng cái, Homer đã ở phía trước chiếc đĩa. Nó nhảy lên, xoay mình giữa không trung, và đóp lấy cái đĩa. Cú nhảy đưa nó ra sát mí nước và thế là nó rơi thẳng vào những ngọn sóng.

“Giỏi lắm, cưng!” Jake nói.

“Hổng tệ,” tôi bình luận. “Tuy hổng bằng con chó mình xem trên TV hồi hôm nhưng cũng chẳng tệ lắm đâu.”

“Nè, con chó đó là chó chụp đĩa chuyên nghiệp, còn Homer chỉ chơi thể thao thôi mà. Nó có được rèn luyện gì đâu.”

Homer nhảy loi chơi trên cát rồi quay trở về với cái đĩa kẹp trong mõm...

Một tuần lễ đã trôi qua sau cuộc chiến đấu để đoạt tinh thể Pemalite. Jake và tôi lúc này đang xả hơi ở bãi biển. Tobias đã ở tít trên cao, đang cười các luồng khí nóng. Mấy đứa kia thì tôi chả biết ở đâu.

Tóc của tôi cuối cùng đã mọc lại đôi chút. Nhưng tôi đã quen có mái tóc ngắn mất rồi. Tôi quyết định cứ để nó ngắn vậy, chộc tức mọi người chơi.

Bãi biển chẳng có mấy người. Trời quá lạnh nên thay vì phơi nắng, dân tình tới đây thả điều hay đi bách bộ tìm vỏ sò và chơi đùa với mấy con cún của họ.

Jake quỳ xuống giăng cái đĩa ra khỏi mõm con Homer. Nhưng Homer, giống như mọi con chó trong lịch sử nhà chó, chẳng chịu nhả cái đĩa ra.

“Nó hổng chịu hiểu ý nghĩa của trò chơi này. Mình ném, nó bắt, nó đem lại cho mình rồi mình lại ném tiếp. Có gì đâu mà nó hổng hình dung nổi vậy cà?”

Jake gãi gãi sau tai con Homer và nó liền nhả cái đĩa ra. “Ồ, nó biết chơi đó chứ,” Jake cười nói. “Đối với nó, trò chơi là ‘Mình ném, nó bắt, nó đem lại, nó nhận một cú gãi thiệt đã, rồi nó trả lại cái đĩa.’”

Nhưng ngay lúc đó Homer bỗng ngưng quan tâm đến cái đĩa. Có hai con chó vừa loi chơi chạy qua, đuôi vểnh cả lên trời. Homer liền nhào ra đón chúng. Mấy con chó hít hít lẫn nhau thay cho lời làm quen, rồi cả đám bốc lên chạy ào ào, sung sướng, kích động, như cái giống nhà chó xưa nay.

Cứ nhìn chúng là tôi muốn cười rồi.

“Chắc đó phải là nơi dễ chịu lắm,” tôi nói.

Jake biết tổng tôi đang nói về cái gì. “Ờ. Một hành tinh nơi mọi người dân đều tốt bụng và tử tế, ở đó chắc chắn là tuyệt rồi.”

“Mình mới ‘đụng’ Ereك hôm qua ở siêu thị.” Tôi nói. “Ảnh đưa cho mình một số điện thoại và nói rằng số điện thoại này tuyệt đối an toàn, bọn Yeerk có muốn cũng không thể nghe lén hay dò ra nó.”

“Thiệt hả? Rồi sao nữa?” Jake hỏi.

Tôi nhún vai. “Ereك nói nếu bọn mình cần gì ảnh thì có thể để lại tin nhắn ở số điện thoại đó. Còn nếu ảnh có chuyện gì muốn nói với bọn mình, ảnh sẽ nhắn...”

“Hừm,” Jake lầm bầm. “Bồ có nghĩ vụ nhả tin đó sẽ dẫn đến điều gì không?”

“Mình không biết,” tôi thành thật nói. “Nhưng mình nghĩ rồi người Chee sẽ bước vào cuộc chiến chống bọn Yeerk. Chỉ có điều là họ sẽ chiến đấu theo cách của họ.”

Tôi thọt tay vào túi rút ra cái tinh thể xinh xinh, trông như viên kim cương. “Nhắc mới nhớ, mình vẫn giữ nó nè. Chẳng biết phải làm gì với nó nữa. Erek thậm chí không muốn nghe về nó. Bọn mình xém chết mới lấy được nó. Bồ biểu tôi phải làm gì với nó đây?”

Jake và tôi đứng đó, nhìn cái vật nhiều quyền lực hơn tất cả mọi quyền lực mà bất cứ ai từng nắm ở trong tay.

Bất chợt, tôi nhận ra rằng hai đứa tôi không là những kẻ duy nhất ở đây.

Homer và hai con chó kia đang đứng ngay phía trước bọn tôi, đang quan sát bọn tôi. Tôi biết điều này nói ra nghe điên khùng, nhưng tôi thề là một thoáng ánh minh đã xuất hiện trong những con mắt chó cười cợt.

Ba con chó nhìn hai đứa tôi, và hai đứa tôi nhìn chúng.

Tôi ngửa lòng bàn tay lên, để ba con chó nhìn thấy viên tinh thể. Homer ngoạm lấy nó, kéo ra khỏi tay tôi như thể nó là chiếc bánh quy dành cho chó. Nhưng nó không nuốt mà chỉ kẹp giữa hàm răng, nơi viên tinh thể ánh lên hệt như viên kim cương.

Ba con chó quay đầu chạy ngược ra bãi biển. Chúng chạy thẳng ra phía sóng và nhảy ùm vào nước, lộ tung tăng đầu chừng vài ba mét.

Rồi chúng trở lên bờ, khoan khoái quấy mình dữ dội, bắn cả nước vào hai bà cụ đang lang thang tìm vỏ sò.

Có thể ngày nọ tinh thể Pemalite sẽ dạt lên một bãi biển xa xăm nào đó. Có thể đến lúc đó loài người đã trở nên khôn ngoan hơn...

“Homer!” Jake kêu to rồi dang tay liệng cái đĩa.

Cả ba con chó cùng lao theo cái đĩa. Sung sướng, vô tư, vui nhộn như bản chất của loài chó vậy.

HẾT TẬP 10

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>